

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

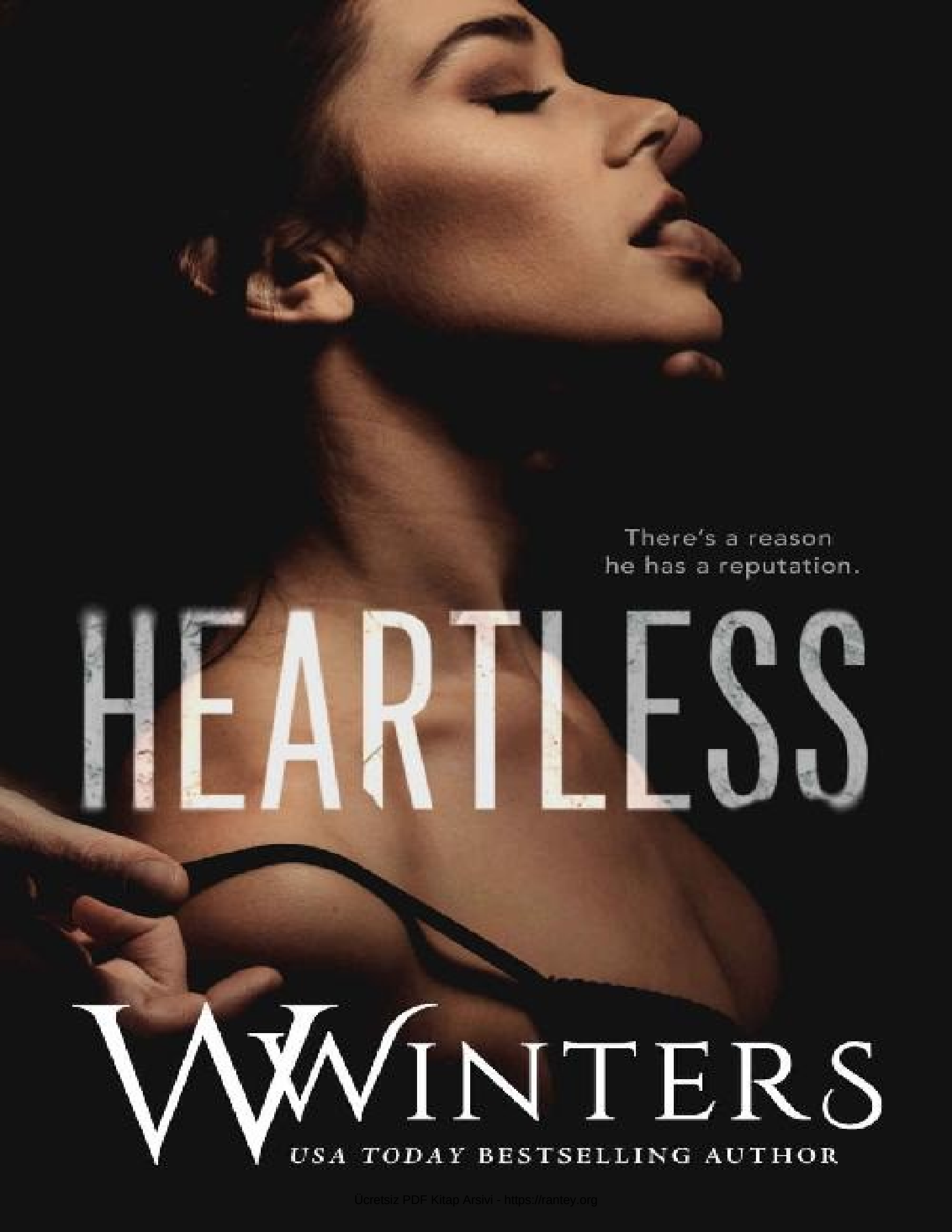
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, profile shot of a woman's face, looking upwards with her eyes closed. Her skin is fair, and her hair is dark. A hand is visible on the left side of the frame, touching her shoulder. The background is dark and out of focus.

There's a reason
he has a reputation.

HEARTLESS

W WINTERS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KALPSİZ

ACIMASIZ KİTAP 2

Çeviri Kitaplar

Telegram

W WINTERS

ALSOBY WINTERS

Günahkâr Takıntılar Serisi:

Bu Bizim Sırrımız - ÜCRETSİZ!

Küçük

Yalancı

Sahiplenic

i Acımasız

Bağımsız Romanlar:

Kırık

Unutma Beni

Günahlar ve Sırlar Düetleri:

Kusurlu (Kusurlu Düet kitap 1)

Affedilmeyen (Kusurlu Düet kitap 2)

Hasarlı (Damaged Duet kitap 1) Yaralı

(Damaged Duet kitap 2)

İyi okumalar ve en iyi
dileklerle, W Winters xx

AUTHOR'S COPYRIGHT

Copyright © 2018 by Willow Winters Tüm Hakları Saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerdeki kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

NOT: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür.

Gerçek hayatla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu hikayedeki tüm karakterler 18 yaş ve üzerindedir.

Telif Hakkı © 2018, Willow Winters Publishing. Tüm hakları saklıdır. willowwinterswrites.com

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>W Winters Okuma Sırası</u>	
<u>Possessive'e Kısa Bir Bakış</u>	
<u>Önsöz</u>	
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Beni Unutma Önsözüne Kısa Bir</u>	
<u>Bakış</u>	
<u>Bölüm 1 W</u>	
<u>Winters Hakkında</u>	

PROLOJE

Carter

YAĞMUR GELİYOR. Kemiklerinizi sızlatan türden bir yağmur. Koyu gri gökyüzü, acının çatlağını daha da derinleştiren kuru şimşeklerle çizgili.

Bir adamın dayanabileceği çok şey vardır. Uçurumun kenarına kadar itilebilir ve yine de hayatta kalmak isteyebilir.

İlk olarak, annem kanserle olan savaşını kaybetti.

Sonra Tyler, en küçük kardeşim, bir araba çarptı ve öldü. Ve şimdi de babam soğukkanlılıkla öldürüldü.

Babamın ölümü için suçu atmak kolay. En yükseği isteyen bir grup haydut, bunun peşinden gitmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Babamdan korkmuyorlardı. Benden korktukları gibi değil.

Bu yüzden benim kamyonun arkasından uyuşturucu satmam yerine onun sokağın köşesinde olmasını beklediklerini biliyorum. Annem öldüğünde, faturaları ödemek için uyuşturucu satmamız gerekiyordu. Ama aylar geçti ve artık bu bir gelir kaynağından daha fazlası. Satıcılık ve beraberinde gelen kavgalar artık benim saplantım.

Sadece uyuşturucu satmıyorum ya da çalıntı reçeteleri satmıyorum. Uyuşturucu ticareti hayal bile edemeyeceğim kadar kazançlı.

Ama Talvery bana herkesin öğretebileceğinden daha fazlasını öğretti.

Bana sınırların nerede olduğunu öğretti. Bana korkunun neler yapabileceğini öğretti.

Bana acıyı yok etmek ve yerine eroinden daha bağımlılık yapıcı bir şey koymak için ne gerektiğini gösterdi. Güç her şeydir.

Ve damarlarımda aktığını hissediyorum.

Çat! Tekrar şimşek çakıyor, ardından bir patlama ve yer sarsılıyor. Yağmur geliyor, ama ne kadar sürerse sürsün burada duracağım.

Rahibin sesi donuk bir monotonlukta ve hayatımda sadece birkaç kez gördüğüm uzaktaki aile üyelerinin çığlıkları beni uyandırıyor.

Babamın naaşının içinde bulunduğu tabut ilk su damlacıklarını yansıtıyor. Bu serpinti, her an yağmakla tehdit eden sağanağın sadece başlangıcı.

Benden duydukları korkuyu ondan da duysalardı hâlâ hayatta olurdu. Talvery'nin aylar önce bana öğrettiği zor dersi öğrenmiş olsaydı.

Babamı öldüren şerefsizlerden intikam alacağım. Onu sevdiğim için değil. Ya da *sevdiğim için*,

Oldukça. Sanırım son birkaç yıldır ondan nefret ediyordum. Annem hastalandığında dönüştüğü pislikten gerçekten ve derinden nefret ettim. Bunun farkına varmak özgürleştirici.

Bu yüzden o pisliklerin her birinin peşine düşüp uykularında beyzbol sopası, karanlık arka sokaklarda sürünürken kafalarının yan tarafına bir silah ya da en sevdikleri barların tuvaletlerinde boğazlarına bir bıçak dayayacağım. Teker teker hepsini öldüreceğim.

İntikam almak istediğimden ya da babamın ölümünün cevapsız kalmasını istemediğimden değil.

Hayır. Onları öldüreceğim çünkü benden alabileceklerini düşündüler. Benden almanın riske girmeye değer olduğuna karar verdiler. Öfke göğsümde yükseliyor, kanımı ısıtıyor ve ellerimi yumruk yapmaya zorluyor. Öfkemi gizlemek için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Bir daha kimse benden bir şey alamayacak. Ailemden daha fazlasını alamayacaklar. Benden hiçbir şey alamayacaklar. Bir daha asla.

Babamın toprağa verildiği gün, uzun zamandır içimde uyuyan şeytan uyandı ve kalbimde kalan iyilik kırıntılarını yok etti. O günden sonra herkesin benden korkmasına karar verdim. Çünkü bu şekilde hayatta kalmak daha kolaydı, korkunun bana getireceği gücü takıntı haline getirmiştım.

Acılarımın geçmesi için dua ettiğim gibi onların korkularını da arzuluyordum.

Her şeyi tüketiyordu ve bu yeni zırhtan sadece çok küçük parçalar kopabiliyordu. Sadece acı dolu anılar beni eskiden kim ve ne olduğumla yüzleşmeye zorladığında. Ama zırhımın en küçük parçaları bile, dönüştüğüm şeyi tehdit etmeye cüret edenlerin kanıyla kolayca yer değiştiriyordu.

Herkes benden ve bana en yakın olanlardan korktuğu sürece, sadece hayatta kalmayacak, gelişecektim.

Kardeşlerimden korkmaları gerekiyordu.

Ve şimdi ondan korkmaları gerekiyor. *Benim ötücü kuşum.*

Alacaklar. Kimsenin onu almasına izin

vermeyeceğim. Kimse onu benden

alamayacak. Hiç kimse.

CHAPTER 1

Aria

TITREMEMİ DURDURAMIYORUM. Tüm vücudumu korku sarmış durumda ve her yerim titriyor. Ellerim düzensiz bir şekilde titriyor ve onları durduramıyorum.

Ağır bıçağı hayatımda hiçbir şeyi tutmadığım kadar sıkı kavıyorum. Silahı tutan benim elimmiş gibi bile hissetmiyorum. Başka birinin eli, benimkinin üstünde, onu benim elimde kalmaya zorluyor. O kadar çok acıyana kadar daha sıkı ve daha sıkı tutmak için vücudum acı içinde dizlerimin üzerine düşmem için bana yalvarıyor.

Bedenimin bana ihanet etmesine izin vermeyeceğim. Bıçağı bırakamam. Kendimi durduramıyorum. Korku ve öfke, inkar edilemeyecek kadar güçlü bir karışıma dönüşüyor.

Bıçağın üzerindeki kan elime damlıyor ve tenimde ateş gibi bir his uyandırıyor. Önümdeki canavarın ölü, süt beyazı gözlerine bakarken gerilim, öfke, saf öfke ve dehşet kanımda kaynıyor.

Carter'a bakamıyorum. Bakışlarımı Alexander Stephan'ın hareketsiz bakışlarından ayıramıyorum.

Göz kırpmasını bekliyorum. Zıplayıp beni yakalamasını. Hissettiğim korku felç edici, ama içimde dolaşan adrenalin damarlarımı patlatacak. Sandalyeye yığılmış, boğazı yarılmış ama artık kan fışkırmıyor. Bu noktada sadece yavaş bir damlama.

Bana annemin boğazının nasıl kesildiğini hatırlatıyor. *Onun yaptığı gibi.*

Çok net hatırlıyorum. Kendimi bildim bileli o sahne rüyalarımın giriyor. Onu taciz ettikten sonra nasıl arkasında durduğunu. Bunu nasıl yavaşça yapmamıştı; bunun yerine vahşi ve şiddetliydi. Carter bıçağı bana uzattığında, ona burada, bu sandalyede ve merhametimle yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu.

"Aria," diye emrederken Carter'ın sesi dehşetimi ve hatıralarımı kırıyor, "Ver. Ben. Bıçak. Bıçak." Sözleri ağır nefes alış verişlerimin sesiyle karışıyor.

Carter'ın sesi talepkâr ve öfke sınırında. Ona zar zor bakıyorum, Stephan'ın uyanıp bıçağı benden alacağı korkusu çok gerçek. Gömleğine kan sızıyor ve parçalanmış vücudu kıpırdamıyor. Ama bıçağı geri alacağını biliyorum. Stephan bıçağı alacak ve anneme yaptığını bana da yapacak.

Çelik sapı daha sert sıkıyorum. Ona izin vermeyeceğim.

Carter bana bağırırken gözlerim yaşıyor, sesi sessiz odada gürüyor ve göğsümde şiddetli bir titreşim yaratıyor. Acıyor. Her şey acıyor.

Başım meydan okurcasına sallanıyor. Ona itaatsizlik etmemeliyim. Yaptığımda kötü şeyler oluyor. *Hücre.*

Bu düşünceyle omuzlarım çöküyor ve dizlerimin bağı çözülüyor; beni tutsak eden ama bana bu intikamı veren adama teslim olmaya ve diz çökmeye hazırım.

Annemin intikamını almam için bana bir araç verdi.

Ama hareket edemiyorum. "Yapamam," diyorum, kelimelerim zayıf ve dudaklarımdan acınası bir inilti gibi dökülüyor. "Yapmayacağım." Bu iki kelime daha sert çıkıyor ve uzanıyorum, kolumu şiddetle havada sallıyorum ve Stephan'ın boğazını tekrar kesiyorum. Etrafımda bir adamın geri çekildiğini görüyorum, sonra bir başkasının.

Carter elini benim elime doluyor, diğer eli omzumda ve parmaklarımı geri çekerken beni sabit tutarken dudaklarımdan küçük bir çığlık dökülüyor. Odadaki diğer adamların mırıltıları neredeyse hiç duyulmuyor. Duyabildiğim tek şey Carter'ın beni susturması ve odaklanabildiğim tek şey Stephan'ın gözleri. İrislerinin derinlikleri hiç şimdiki kadar karanlık görünmemişti.

Omuzlarımda sürekli titremesi, geri çekilmeye, canavardan uzaklaşmaya, onun pençesinden kurtulmaya çalıştıkça şiddetleniyor. Yıllar önce yaptığım gibi kaçmak ve saklanmak için.

Ama yapamam. Carter izin vermiyor.

Carter, diyorum kendime. Carter beni tutuyor. Titrek nefes alış verişlerimi düzenlemeye odaklanmak gerçekliğe dönmeme yardımcı oluyor.

Yere önce sol dizim düşüyor ve bu da sağ dizimin yere çarpmasına neden oluyor. "Şşş," Carter bana merhamet gösteriyor. Bıçağı benden çalıyor ama korkularıma karşı beni koruyor. "Her şey bitti," diye fısıldıyor sonunda bıçağı elimden alırken. Ve ben ona izin verdim. İzin verdim. ama Stephan'ın öldüğünden emin olana kadar hareket etmeyeceğim.

"Benim için gelecek," diye konuşuyor içimdeki korkmuş çocuk. Ölmüş olamaz, çünkü o zaman her şey bitmiş olur. Ve Stephan'la asla bitmez. Kendimi bildim bileli peşimi bırakmıyor.

"O lanet olası bir deli." Romano'nun keskin ve iğrenmiş sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. *Güm, güm.* Nerede olduğumu hatırladığımda kalbim daha sert atıyor. "Bu delilik," diyor Romano öfkeyle.

"Kapa çeneni." Carter'ın sesi bir kez daha bedenimi yırtıyor, kanımı gümbürdetiyor ve ilk kez gözlerimi kapatıyorum. Ama sonra Stephan'ın benden sadece birkaç adım ötede olduğunu hatırlıyorum ve gözlerim tekrar açılıyor.

Carter'ın emrettiği gibi oda sessizliğe gömülüyor. Parmak uçları omuzlarımda nazikçe duruyor, dudaklarını kulağıma doğru indirip bana "Yukarı çık ve yıkan" diyor.

Başım kendi kendine sallanıyor, gözlerim önümdeki sandalyede yatan cesetten ayrılmıyor.

"O ölmedi," diyorum yumuşak bir sesle, sanki bu benim bahanemmiş gibi. Mantıken, onun öldüğünü biliyorum. Ölmüş olmalı.

Ama olmadığı korkusu o kadar gerçek, o kadar içgüdüsel ki, onu kontrol edemiyorum. Onu kapatamıyorum.

Carter'ın beni kavrayışı sıkılaşıırken daha ağır nefes aldığını duyuyorum ve ardından öfke homurtusuyla karışık alçak bir ses çıkarıyor. Benden uzaklaştığı anda hissettiğim tek şey yalnızlığın ürpertisi oluyor.

Carter ağır bir adımla sandalyeye tekme atarak Stephan'ın ağır bedenini gümbürtüyle yere düşürüyor ve Romano duyamadığım bir şeyler söylerken adamlar tekrar ayağa kalkıyor. Carter gevşek vücuda tekme atarken her şey beyaz bir gürültüye dönüşüyor. Stephan'ın başı yana düşüyor ve ben sağıma doğru hareket etmek zorunda kalıyorum, gözlerine bakarken dizlerim acımasız zemine sürtünüyor. Hâlâ açık, hâlâ amaçsızca bakıyor.

"O öldü, Aria. Öldü amina koyayım!"

Nabzım hızlanırken başım titriyor, avuçlarım terliyor. "Olamaz," diyorum ama kelimelerim zayıf kalıyor.

Carter cesedin üzerine eğildi, çenemi iki eliyle kavradı ve beni kendine doğru çekti

Ama Stephan'ın bana uzanabileceğinden korkarak hemen tepki verdim. Gözlerimi onunkilerden ayırmaya cesaret edersem beni yakalayacağından.

"İnanılır gibi değil." Carter'ın mırıltısı içime nefret salıyor. Kendime ve korkaklığıma karşı nefret. Kaç yıldır ayaklarımın dibinde ölü yatan adamın görüntüsüyle dehşet içinde uyandım? Mantiğimin bana ihanet etmesine, onun ölmüş olmasının mümkün olmadığını düşünmeme yetecek kadar.

"Sana onun kellesini vereceğim," diyor Carter ve anlamadığım için gözlerim bir anlığına onunkilere kayıyor, ama o çoktan çömelmiş, bıçak elinde. Bıçağı havaya kaldırıyor ve Stephan'ın boğazındaki açık yaraya saplıyor. Çenesini sertleştirirken boynundaki kaslar geriliyor. Öfkesini Stephan'ın boynundan çıkarmak için tekrar tekrar vururken yüzündeki gergin ifadeden belli oluyor.

Bıçağı yerinde tutuyor, hem öfke hem de eforla terliyor ve nefes nefese kalıyor. Carter'ın ayakkabısı bıçağın kaygan tarafına çarpıyor. Bacağının her darbesine daha fazla güç, daha fazla öfke eşlik ediyor - hayır, Stephan'ın boynu bıçağın altında yarılmadığı için öfke. Her darbeye bedenim sarsılıyor ve Carter'ın Stephan'ın kafasını bedeninden yavaşça ayırarak onu yok edişini izlemenin verdiği huşu akıl sağlığımı geri kazanmama yardımcı oluyor.

Carter'dan hırıltıyla yükselen derin bir öfke homurtusu gibi, içimi burkan bir çıtırtı da odada yankılanıyor. Carter kanlı ayakkabısını kaldırırken Stephan'ın başı geriye doğru yuvarlanıyor ve vücudundan ayrılıyor.

Carter önümde dimdik dururken düzensiz kalp atışlarım sakinleşiyor. Genelde kusursuz olan takım elbisesi bronz teninde buruşuk bir karmaşa yaratıyor. Ceketini yere bırakıyor ve kollarını teker teker sıvıyor, nefes alıp verişini düzene sokmak için acele etmiyor. Her bir parçasının, onu tanıdığım o kontrollü adama dönüşmesini izliyorum. Gömleğine kan sıçramış, sert çene çizgisi üstümüzdeki avizelerin ışığında daha da sert görünüyor, Carter üzerimde yükselirken hiç bu kadar baskın görünmemişti.

Erkekler etrafımızda konuşuyor ama şu anda yoklar. Carter'ın karanlık gözleri benimkileri delip geçerken ve gözlerindeki gümüş parçaları beni rehin almışken olmaz.

"Üst katta." O daha ağzını açmadan kelime dudaklarımdan dökülüveriyor. Dilinin alt dudağını ıslatmasını ve beni düşünmesini izliyorum. Gözleri benimkilerden ayrılıp vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor; ancak o zaman kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. "Üst kata çıkıp yıkanacağım," diyerek Carter'ın az önceki emrini tekrarlıyorum ve bakışlarımın Stephan'ın başı kesilmiş bedenine kaymasına izin veriyorum.

Gözlerimi tekrar Carter'ınkilere çevirdiğimde, onun da benim tekrar ona bakmamı beklediğini biliyorum. Onu beklettim.

Ona itaatsizlik ettim.

Kalan azıcık soğukkanlılığımı yeniden kazanırken etrafımdaki her şey yavaşça hareket ediyor.

Carter, Stephan'ın ölü bedeninin üzerinden geçip çenemi kuvvetle avucunun içine alıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirirken nefes alamıyorum, gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle sakin bir şekilde bana şöyle diyor: "Bir daha asla senin üzerinde güç sahibi olamayacak. Korkman gereken tek şey benim."

CHAPTER 2

Carter

"BU DA NE BÖYLE, CROSS?" Romano sesinde öfke varmış gibi yapıyor ama dehşet açıkça belli oluyor.

Stephan'ın el değmemiş ve hala düzgünce katlanmış bez peçetesini masadan alarak ellerimdeki ve kollarımdaki kanı siliyorum.

Son on dakikayı gözden geçirirken omuzlarım bir yükselip bir alçalıyor. Bu kadar çok şeyin olması için çok az zaman vardı. Romano'nun bu gece ölmemesi gerekiyordu ama soğukkanlılığımı kaybettim. Stephan'ın ölümü üzerine kendini toparlayamazsa, onu öldürmekten başka çarem kalmayacak.

Ya da inşa ettiğim ve planladığım her şeyi mahvedebilecek bir söz söyleyeceğini düşünürsem.

Bana yaptıklarını saklayamam. Beni dinlemediğinde Aria'nın üzerimdeki gücünü gizleyemem.

Romano çok şey biliyor.

Bu düşünce boynumun yana doğru eğilmesine ve çatlamasına neden oluyor. Sonra Romano tekrar sorduğunda diğer tarafa, "Bana tuzak mı kurdun?"

Sesindeki öfke mide bulandırıcı. Sanki ona sadakat borcum varmış gibi. Peçeteyi yere bırakarak Romano'ya doğru yürüyorum, ayakkabılarım ona yaklaşırken düşen camları eziyor.

"O bir hain," diyorum basitçe. "O bir *haindi*." Romano yutkunuyor, elleri yumruk oluyor ve sonra gevşiyor. Bakışları odadaki her bir kişiye kayıyor. Hepsi benimle birlikte, ama hiçbirisi onunla birlikte değil.

Onu kolayca yok edebilirdim. Onu dışarı çıkarır ve onunla işimi bitirirdim. Ve o zaman onda bıraktığım izlenim için endişelenmeme gerek kalmazdı. Aria'nın benim için ne anlama geldiğini başkalarına anlatması konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Ama tam da bu düşünceyle, onun yaşamasına izin vereceğimi ve evimden zarar görmeden çıkacağımı biliyorum. *Hepsinin bilmesini istiyorum.*

Farkına vardığımda gözlerim kapanıyor. Derin bir nefes alıp kararımın sakinliğine gömüldüğümde, Jase'in sesinin sisi yarıp geçtiğini duyuyorum.

Jase, "Talvery karargâhındaki sızıntımızdan bazı bilgiler aldık," diyor ve ardından ekliyor, "Stephan'a güvenilemezdi." Sesi sakindi. Romano'nunkinden daha sakin, bir tür savunmayla cevap veriyor. Söylediklerine odaklanamıyorum; tek yapabildiğim her anı zihnimde yeniden canlandırmak, Romano'nun beni nasıl gördüğünü çözmeye çalışmak. Kardeşlerimin beni nasıl gördüğünü. Adamların beni nasıl

Benim için çalışanlar kontrolümü kaybettiğini gördü.

Hepsi onun benim için ne anlama geldiğini bilecek. Bana neler yapabileceğini. O pisliklerin her birinin bilmesini istiyorum.

Gözlerim yavaşça açıldığında Romano'yu görüyorum ve ona sırtıyorum, yavaş ve metodik bir sırtış.

"Rahatla Romano," diyorum ona uzanıp sağ omzunu kavrarken. Omzunu sertçe sıkıyorum.

Nefes alışının kesilmesini dinliyor ve göz bebeklerinin büyümesini izliyorum. Bu bakışı daha önce pek çok kez görmüştüm. Düşmanlarımdan gözlerindeki korku ve umut karışımı bakış bana inkar edilemez derecede tanıdık geliyor. "Onunla başa çıkılması gerekiyordu ve ona karşı bir zaafın olduğunu biliyorum," diyorum ona eşit bir şekilde.

Dudaklarıma belli belirsiz ama nazik bir gülümseme yerleştirirken omzunu hafifçe bir kez daha sıktım. "Kimsenin bu işte parmağın olduğunu düşünmesini istemedim." Onu serbest bırakıyorum ve ekliyorum, "İkinizin yakın olduğunu biliyorum."

Sırtımı ona dönerek odayı inceliyorum ve adamlarımdan birkaçı çoktan kanıtları temizlemeye başlamış. Bu odada ilk kez kan dökülmüyor ve bunu ortadan kaldıracabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipler. Camlar süpürülürken şingirdiyor.

"İttifaklarımda hainlere yer yok," diye konuşuyorum Romano'ya, her ne kadar hala ona arkamı dönmüş olsam da.

"Bilgilendirilebilirdim," diye yanıt veriyor ve sonunda tekrar ona dönüyorum.

"Gösteriden hoşlanacağınızı düşündüm. Tiyatroya düşkün olduğunuzu duymuştum." Gözlerinde bir korku parıltısı belirliyor ve yüz ifademi sevincimi belli etmemek için kontrol etmek zorunda kalıyorum. Bu anı daha iyi yapan tek şey Aria'nın üst katta olduğunu ve beni bekleyeceğini bilmek.

"Bir dahaki sefere sana önceden söyleyeceğimden emin ol." Son sözlerimle birlikte Jase'e başımı sallıyorum.

Jase Romano'ya sırtarak, "Sana çıkışı göstereyim," diyor ve yanıtını beklemeden kapıya yöneliyor. Ben sadece yaşlı adama ve kolundaki küçük bir kırmızı lekeden dolayı buruşmuş ve bozulmuş takım elbisesine bakıyorum. Gözleri kısılıyor ve göğsü ağır bir nefesle bir kez yükseliyor. Dilini ısırırken ağızdaki kan tadını hayal edebiliyorum.

"Bir dahaki sefere," diyerek veda ediyor ve odadan çıkarken ayak sesleri onu takip ediyor.

"Ondan herhangi birini tutmak ister misin, patron?" Sammy soruyor. Genç bir çocuk ama zeki ve öğrenmeye hevesli. Stephan'ın cesedinin yanına çömelmiş, başını işaret ediyor. "Yoksa hepsini çöpe mi atalım?" Bana korkusuzca bakıyor, ama onun yerine saygı duyuyor. Sanırım çocuğu bu yüzden seviyorum. Çok büyük bir parçam onu kıskanıyor. O benim yaşadığım şeyleri hiç yaşamadı. Benim gibi öğrenmek zorunda kalmadı.

"Hepsini yakın. Hiçbir iz kalmasın. O pisliğin tek bir parçasının bile burada kalmasını istemiyorum." Sammy bir kez başını sallar ve hemen işe koyulur.

"Bize sırt çevirmesi ne kadar sürer?" Arkamdan Jase'in sorusunu duyuyorum ve kardeşimle yüzleşmek için dönüyorum.

"O zaten bize sırtını dönmüştü, hatırladın mı?" Ona hatırlatıyorum ve Jase bana sadece sırtıyor.

"Bizi soyarken hala bizimle anlaşma yapmaya istekliydi. Ama sanırım bu artık değişecek." Duvara yaslanıyor ve adamların odayı temizlemesini izlerken ellerini ceplerine sokuyor.

"Hem Talvery hem de Romano bizim için gelecekler. Bunu biliyorsun, değil mi?" Daniel bize katılmak için hareket ederken soruyor. Declan da onu takip ediyor ve dördümüz odanın köşesinde bir daire oluşturuyoruz.

"Güçlerini birleştirmedikleri sürece fark etmez," diye cevap veriyorum düşünmeden. Düşüncelerim hemen Aria'ya geri dönüyor. Sonuçlar lanetlensin; bu onun içindi.

"Bunu yapmalarını engelleyecek ne var?" Declan soruyor. Bu geceden önce endişeli değildi. Dördümüz arasında en az ilgilenen ve en az bilgi sahibi olan o. Bu yüzden, sanırım

en çok şok olan da.

"On yıl süren bir kan davası, açgözlülük, kibir?" Jase cevaplıyor.

"Bütün bunlar, peki ne için?" Daniel'in sorusu daha sert çıkıyor. "Onun içindi, değil mi?"

Ben kardeşimi izlerken bir an için sessizlik bizi kaplıyor.

"Bu şekilde davranmak için hiçbir neden yoktu. Olay çıkarıp Romano'yu böyle kızdırmak için."

"Yapılması gerekiyordu." Jase cevap vermekte hızlı ve kararlı.

"Ama Romano'yu düşmanımız yapmak zorunda değildik. Şimdi değil, Talvery bizim için gelirken değil." Daniel'in öfkesi belli, ama daha çok korkuyor. Korkuyor çünkü Addison burada bizimle.

"O güvende," diyorum ona, endişesinin kalbine doğru ilerleyerek.

Ben Daniel'in duruşuna bakarken kardeşlerim sessiz. Yorgun ve endişeli. "Bu bokun bitmesini istiyorum, ama şimdi lanet olası ateşe benzin ekledik."

Jase benden önce cevap veriyor. Addison'ı hiç düşünmediğim gerçeği beni şaşırttı. Aria'ya çok ihtiyaç duyduğu intikamı vermenin bedelinin ne olacağı umurunda değildi. "Silahlar içeride, sadece onları dağıtmamız ve sertçe vurmamız gerekiyor."

"Kime vuruyoruz? Talvery'ye mi? Yoksa Romano'ya mı?" Daniel Jase'e soruyor ama sonra üç kardeşim de bana bakıyor. Hepsisi de bilmek istiyor.

Daniel endişesini gizlemeyerek, "Bize yalan söylediğini biliyorum. Şimdi de onun için savaşı kapımıza kadar getirdin."

"Ben asla yalan söylemedim," diye mırıldanıyorum ve kelimelerim sert bir fısıltıya dönüşüyor. Daniel'in gözlerindeki kaosu kızışmasını izlerken öfke kanıma karışıyor.

"O senin için ne ifade ediyor?" diye soruyor, sanki cevabım tüm korkularını giderecekmiş gibi. Sadece doğru cevap verirsem.

Jase'in bakışları arkamızdaki adamlara ve sonra sorulmamış bir soruyla bana dönüyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bizi yalnız bırakın," diye sesleniyorum ve odadan çıkan adamların sesleri azalana kadar konuşmak için bekliyorum. Kardeşlerim sabırlı. Bizi yalnız bırakana kadar konuşmuyor ve geri çekiliyorlar.

"Seni etkiliyor," diye yumuşak bir sesle konuşuyor Daniel. "Hepimiz için kararlar veriyorsun ama o senin kararlarını gölgeliyor."

Sözleri sırtıma saplanmış bir bıçak gibi.

"Beni mi sorguluyorsun?" Ona soruyorum, öfkemden kendimi alamıyorum ama içten içe bunun benim için olduğunu biliyorum. Kızgınlım çünkü o haklı. Kaşlarım çatılıyor ve önce derin bir nefes alıp sonra bir nefes daha alarak ağabeyimin arkasından parlak kırmızı kanın bulaştığı yumuşak gri duvara bakıyorum.

"O benim hayatımı kurtardı," diyorum onlara dönüp başka tarafa bakarken. Suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Bizi değil, onu düşündüğümü biliyorum. Ama bunun olması gerekiyordu. Tek bir gerçeğin hiç olmadığı kadar içimde çınladığını hissedebiliyorum. "Ve bunun için ondan nefret ettim." İtiraf, nazik ve dikkatli bir dokunuşla ortaya çıkıyor.

Kardeşlerimin sessizliği onlara bakmam için bana yalvarıyor. İtirafıma verecekleri tepkiden emin olmak için. Daniel'in gözlerinde bir parça şok olsa da, orada başka bir şey de var. Ne olduğunu çıkaramadığım bir şey.

"Neden bize söylemedin?" Jase sorar. "Sizi o mu kurtardı?" diye ekliyor açıklık getirmek için.

"Yıllar önceydi, babamın arkadaşını çağırmak zorunda kaldığı gece." Bu göndermeyle ne demek istediğimi anladıklarını biliyorum. Babamın bana iyilik yapmak için çağırdığı tek bir gece vardı. Neredeyse ölümle burun buruna geldiğim bir gece.

"Kahretsin," diye ısırdı Declan ve elini yüzünde gezdirdi. O sadece bir çocuktü. Çok uzun zaman önceydi.

"Yaşadığım ve nefes aldığım sürece o benim olacak." Cevabım acımasız ve hareketsiz. "Hoşuna gitse de gitmese de."

"Seni kurtardığı için ondan nefret ettiğin için mi onu kaçırdın?" Daniel soruyor ama ses tonunda yüzleşme yok, gerçek bir merak ve endişeden başka bir şey yok.

"Sadece ölmeyi ve dönüştüğün kişiyle bir gün daha yaşamak zorunda kalmamayı dilemenin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istedim." Neredeyse ona, onu sevdiğimi bilmediğimi söyleyecektim. Ama kelimeleri değiştirerek ekliyorum: "Ona değer verdiğimi bilmiyordum. Ta ki o buraya gelene kadar."

Bana yaşamak için yeni bir sebep verdi. Sadece yıllar önce beni kurtardığında değil, geçtiğimiz ay nihayet onu altıma aldığım da.

Sessizlik aramızda uzanıyor ve boğucu hissettiriyor. Dönüştüğüm şey için hiç utanç duymadım, çünkü olduğum ve yaptığım her şey önümde duran ve onlara söylediklerimi yargılayan üç adam için.

"Peki ya Stephan?" Declan soruyor. Üç kişi arasında Aria'nın onu öldürmesine neden izin verdiğimi bilmeyen tek kişi oydu. Bilmemeyi tercih ettiği pek çok şey gibi bilmek de umurunda değildi.

"Annesine tecavüz etti ve öldürdü. Onun yüzünden geceleri uykusunda ağlıyor."

İçimdeki karanlık hüznün çukuru, onun üzerinde sahip olduğu gücü fark ettiğim ilk gecenin anısıyla genişliyor. "Ona bunu vermek zorundaydım," diye açıklıyorum ve son kelimem dudaklarımdan tıslayarak dökülüyor.

İlk olarak Jase başıyla onaylıyor, ardından Declan ve son olarak da Daniel.

"Şimdi hepsi bizim için gelecek," diyor Daniel, ama bu kez sesi meydan okumayı memnuniyetle karşılıyor. Kardeşlerimin benim hakkımda ne düşündüklerini, onun hakkında ne düşündüklerini merak etme anı geldiği gibi hızla sona eriyor.

Daniel'e bildiğim tek şekilde cevap veriyorum. Kabul edilebilir tek cevapla.

"Bırakın gelsinler."

CHAPTER 3

Aria

Ne kadar zamandır titrediğimi bilmiyorum. Musluğa uzanıp kaynar suyu daha da sıcak hale getirirken ellerim titriyor. Tenim kıpkırmızı ama hiçbir şey hissedemiyorum. Fayanslı duvara yaslanırken her şey uyuşmuş ve kontrolüm dışında. Dizlerim titriyor ve vücudum kabarmam için yalvarıyor. Boynumdaki kolyenin üzerindeki ağır elmas, kabinin fayanslarına çarpıyor ve sanki beni kurtaracakmış ya da alıp götürecekmış gibi ona tutunuyorum.

Birini öldürmek böyle mi hissettiriyor? Daha önce sadece iki kişinin gözümün önünde öldüğünü görmüştüm.

Annem ilkiydi. İkincisi ise Carter'ın hayatımı sonsuza dek değiştirdiği o kader gününe kadar hayatımı yönetti.

Barın kenarında durduğum sırada, gözümün önünde birinin canının alınışını izlediğim o ikinci zamanı düşündüğümü hatırlıyorum. İçeri girdiğimde tüm hayatımın sonsuza dek değişeceğinden tamamen habersizdim. Sadece defterimi geri istemiştim.

Başımı fayansa yaslayıp gözlerimi kapatırken sıcak buhardan derin bir nefes çekiyorum. Hatıralar beni sadece haftalar öncesine götürüyor ama bu hatıralar kan lekeli tenimin gerçekliğinden çok daha iyi.

Ellerimi sıcak tutmak için ceplerime sokarken, parmaklarımın arabamın anahtarlarının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Sahip olduğum tek silah bu.

Ve anahtarlar bir silahtır. Anahtarla bir adamın boğazında delik açan birini görmüştüm. Adamın elleri boynuna uzanmaya çalışırken orada öylece durdum, ama babamın adamları adamın bileklerini kavrayıp arkasından çektiler. Darbe üstüne darbe, her biri derisini delip geçerken, adam zapt edilmişti ve kendini savunamıyordu.

Anısı tenimi ürpertiyor ve nefes almadığımı fark etmem bir dakikamı alıyor.

Spor ayakkabıların kaldırımdaki küçük taşları tekmeleme sesini hatırlıyorum. Sokağın diğer ucundaki işlek caddenin sesini.

Babamın çalıştırdığı üç adam kiralamak istediğim stüdyodan eve dönerken bana eşlik edeceklerdi ama yoldan sapmaya karar verdiler.

Ve orada şok içinde durdum; her şey çok çabuk oldu.

O sırada Mika yanımdaydı. İnce dudakları şimdiye kadar gördüğüm en şeytani gülümsemeye dönüştü. O gülümsemede saf bir neşe vardı. Yaşadığım şoktan dolayı mı? Yoksa dehşetimden mi? Belki de acımdan, çünkü öldürdükleri adamı tanıyordum.

Mika'nın koyu siyah saçları geriye doğru taranmıştı. Sakalları kesilmişti ve o gece tenini okşayan sadece kirli sakalıydı. Geleneksel olarak konuşursak, Mika her kadını dize getirebilecek derin ve sert bir sese sahip yakışıklı bir adamdı.

Ama onun gerçekte kim olduğunu gördüm. Ve görmeye ve talepte bulunmaya geldiğim adamın o olduğunu bilmek, içime bir korku dalgası gönderiyor.

Ama kimsenin benden çalmasına izin vermeyeceğim. Beni itip kakmalarına ve zayıf olduğumu düşünmelerine izin veremem. Ve babamın dediği gibi, saygı talep etme zamanım geldi. Talvery'ler böyle yapar.

GÖZLERİM yavaşça çıplak fayansa çarpan suyun sesine açılıyor. Her hareket, her ses bedenimi geriyor.

Anılardan dolayı düzensiz olan nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Biri kaçırıldığım gece, diğeri de iki yıl önce bir adamın öldürüldüğünü gördüğüm o gece. Ondan sonra uzun süre evden çıkmadım ve hiç taşınmadım. Zaten babam da böyle olmasını istiyordu.

O bara girmeden önce korkunun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Yanılmışım.

Varlığı size yıllarca eziyet etmiş bir adamın cansız bedenine bakmak gerçek bir korkudur. Başı halının üzerinde bedeninden ayrılanı kadar, bana bir daha asla zarar veremeyeceği ihtimalini bile düşünemedim.

Bakışlarım ayaklarımın dibindeki su birikintisine kayıyor. Su koyu kırmızı lekeler içeriyor, girdaplar çizerek akarken pembeye dönüşüyor.

Önce annemin ölümünü izledim.

Sonra babama ihanet eden bir adamın ölümü.

Ve şimdi de aileme ihanet eden adamı öldürdüm.

Bir rahatlama ya da zafer duygusu bekliyorum, belki de. Ama hiçbir şey gelmiyor. Sadece göğsümde içi boş bir boşluk ve istenmeyen anılar seli var.

Duşun cam kapısının kayarak açılma sesi neredeyse boğazımdan bir çığlık koparacaktı.

Mika, babam, Stephan... korku dolu bir hayat sürmemden sorumlu olan tüm erkekler, hiçbirisi önümde duran adamla kıyaslanamaz. Duş kabininden çıkarken buhar onun etrafında dalgalanıyor ve serin havanın soğuğunun tenimde tüylerimi diken diken etmesine izin veriyor.

Carter'ın bakışları beni değerlendirirken daralıyor, duvara yapışmış durumdayım ve hâlâ titriyorum, hâlâ bir şey yapmakta zorlanıyorum. Hayatımda hiç şu anki kadar güçsüz hissetmemiştim.

Stephan'ı öldürmek, bıçağın onu kestiği anlarda özgür hissettirmiş olabilir ama anılara hiç bu kadar zincirlenmemiştim.

"Ne yapıyorsun?" Derin sesi bir soru gibi çıkıyor ama cevap vermemi beklediğini sanmıyorum.

"Titrememi durduramıyorum," diyorum ona, hiçbir şeyi net bir şekilde yapamadığımı yansıtan kesik kesik bir tempoyla. Diğer elimle bileğimi kavrayıp durmasını isterken, sonunda mücevheri bırakırken her kelimeyi zorla çıkarıyorum.

Carter bana cevap vermiyor. Onun yerine, hâlâ giyinik bir şekilde kabine giriyor. Sıcak su koluna çarpıp kanlı gömleğine sıçrayıp tenine yapışırken dişlerinin arasından tıslıyor. Musluğu çeviriyor, su sadece ılık olana kadar soğuyor ve artık kaynar sıcak değil.

Serin hava, o kapıyı açıp önümde durdukça tenimi daha fazla okşuyor ve ferahlatıyor. Başım hafifliyor ve sadece bir saat önce her şeyi tüketen panik

bir an önce, azalıyor.

Carter bir nefeste gömleğini çıkardı. Bir diğerinde kapıyı arkasından kapatıyor ve beni kollarına çekiyor. Ilık su, Carter'ın yatıştırıcı vuruşlarıyla aynı anda sırtıma hafifçe sıçırıyor. Kucaklaşmaya karşılık vermem, kollarımı ona dolamam ve yanağımı çıplak göğsüne bastırmam bir an alıyor.

Bana sarılırken kalp atışları sabit ve bu sakinleştirici. *Çok sakinleştirici*. Titreme hayal edebileceğimden daha hızlı azalıyor.

Gözlerim kapanıyor ve Carter boğazını temizleyip beni rahat sessizlikten uyandırana kadar yorgunluğun karanlığını karşılıyorum.

"Seninle birlikte olmayacağımı söylediğim için özür dilerim," diyor ve sesi göğsünde gürliyor. Ona karşı gergin duruyorum, hazırlıksız yakalanıyorum. Az önceki sözlerini zar zor hatırlıyorum. Her şey o kadar çabuk oldu ki; bu gece olan her şey arasında aklımdaki son şey, niyetini öğrenmeden ve yapbozun her parçası yerine oturmadan önce bana yaptığı tehditti.

Özür dilemesi ondan asla beklemeyeceğim bir şey.

Carter asla üzgün değildir. Carter yaptığı her şeyde özür dilemez.

Benden bir cevap almadan devam etti: "Bunu söylememeliydim. Ve bunun için özür dilerim." Bir an daha geçiyor ve bulutlu sis yavaşça dağılıyor, ta ki ben kendimi ondan ayırana kadar. Çıplaklığım ve onun için ne olduğum gerçeği yavaş yavaş aklıma geliyor.

Bugün bir duygu kasırgası yaşadım. En yaygın olanı acı.

Sorun olmadığını söylemek için ondan uzaklaşmadan ve akan sudan çıkmadan önce kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Islak saçlarımı yüzümden iterek gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarındaki yoğunluk bedenimi ateşe veriyor.

"Bu iyi değil. Ve bir daha olmayacak," diye cevaplıyor Carter gözleri kararırken ve aniden küçülen duşta bana doğru ilerleyerek avuçlarını başımın iki yanındaki fayans duvara yerleştiriyor.

Geniş omuzları üzerimde yükselirken diğer her şeyi gölgede bırakıyor ve ondan yayılan saf güç, derin bir ihtiyaç dürtüsünü çekirdeğime kadar zorluyor. Nabız kontrol edilemez ve duyularımın üstesinden gelmekle tehdit ediyor.

Onun kollarına düşmek çok kolay olurdu. Carter Cross'un şehvetli sisinde kaybolmak.

"Seni affediyorum," diyorum ona tek bir nefeste ve arzumu bastırmaya çalışıyorum. Aniden, daha önce olduğumdan daha ateşliyim. Her yerim ve hepsi birden.

Meme uçlarım titriyor ve parmaklarım ona uzanmak, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip dudaklarını kendime çekmek için kaşınıyor.

Ama Carter beni öpmez. Hiç öpmedi. Dudaklarını yavaşça indirirken bakışlarım onun dudaklarına takılı kalıyor ama dudakları benimkileri geçip omzuma doğru ilerliyor. Kaba kirli sakalı boynumu sıyrıyor ve amımın zonklamasına neden oluyor. Dili benimde geziniyor ve içimden inkâr edemeyeceğim bir sıcaklık akıyor.

Bu ana tutunabilseydim ve gerçekliğimin acısından sonsuza kadar saklanabilseydim, saklanırdım.

Tam uzanmaya, parmaklarımın omuzlarında ve sonra daha yukarılarda gezinmesine izin vermeye cesaret ettiğimde, kapıdaki ani vuruş anı keskin bir şekilde kesiyor.

Jase'in sesi kapıdan içeri girip Carter'ı benden almak için seslendiğinde düşün beyaz gürültüsü azalıyor.

Gitme, kalbim ona yalvarmam için bana yalvarıyor. Şu anda yalnız kalamam. *Ben iyi değilim*.

Carter burnunun ucunu benimkine değdiriyor ve yumuşak bir onay mırıltısının vücudunda titreşmesine izin veriyor.

Jase'e geleceğini söylemeden önce göğsüme baktı. Sesini alçaltıyor ve gözlerimin içine bakarak "Burada işini bitir ve yatakta beni bekle" diyor.

Gözlerindeki emir ve sıcaklık asla reddedemeyeceğim bir şey. "Evet, Carter," diye itaatkârca cevap veriyorum ve bu sadece kalçalarımın arasındaki sıcaklığın daha da artmasına neden oluyor.

O gidene kadar onu ne kadar çok istediğimi fark etmedim.

Şu anda Carter Cross'a ne kadar ihtiyacım olduğunu. Başka kimsem yok. Ve bu gerçek beni ne kadar korkutuyor.

CHAPTER 4

Carter

"Sakinleştğini söyledi ama herif konuşmaya başladı bile." Çalışma odasına adımımı atar atmaz Jase beni güncelliyor. Bu gecenin adrenalini azalmıştı. Kanımdaki çınlama hafiflemişti.

Ta ki Aria'nın hala titrediğini görene kadar.

Artçı sarsıntılardan titreyen narin formuna bir bakış her şeyi değiştirdi. Normal zafer telaşının yerini anında başka bir şey aldı. Şu anda daha fazla araştırmak istemediğim bir şey.

Bir içkiye ihtiyacım var. Hem de sert bir tane.

"Ona güvenemeyeceğimizi biliyorduk," diye cevaplıyorum kardeşimi, buz bardakta şingirdarken. Bardağı üç parmak viskiyle dolduruyorum ve soğuması için buzun üzerinde bekletiyorum. Romano'nun başımıza açabileceği belaları her yönüyle düşünürken kehribar rengi sıvı dönüyor.

Arkadaşlarını tanıyorum. Düşmanlarını tanıyorum. Ve çoğu bana ondan çok daha fazla şey borçlu.

"Birine hatırlatma göndermemize gerek var mı?" Gözlerimi onunkilere dikip viskimi yudumlarken kardeşime soruyorum. Eğer biri Romano'ya kendini kanıtlamak istiyorsa, bu düşünce zincirini somut bir şeye dönüşmeden önce durdurmam gerekiyor. Neler yapabileceğimize dair küçük bir hatırlatma, herhangi birinin bize sırt çevirme fikrini susturabilir. Sahip olabilecekleri herhangi bir ihtişam hayalini eğlendirmemek en iyisidir.

Jase başını sallıyor ama bakışlarıma karşılık vermiyor. Bunun yerine, devam etmeden önce parmağını arkasında durduğu sandalyenin arkasına vuruyor. "Talvery'ye mesaj atmış," diyor Jase viski mideme doğru inerken.

İfadesine kaşlarımı kaldırdım. "Bu bilgi muhbirimizden mi geldi?" Jase saygı duyduğum bir özgüvenle, "Onlardan birinden," diye yanıtlıyor.

"Talvery'ye kızının düşmanını öldürmesine izin verdiğimi söylemiş. Bu ilginç, değil mi?" Dudaklarımda beliren eğlenceyi gizleyemiyorum.

"Tam olarak değil. Sadece Talvery'nin kızının bizde olduğunu doğruladı."

Alaycı bir gülümseme homurdanma olarak çıkıyor. Bardağı bir kez daha doldururken dalgınca, "Tabii ki yaptım," diyorum.

"Ve sonra bize bir mesaj bıraktı." Jase bana "Anladığımı ve gösteriyi beğendiğini söyledi" diyene kadar nefes almıyorum ya da hareket etmiyorum.

"Siktiğimin piçi." Alkolü tek yudumda içmeden önce kelimelerin ağzımdan kaçmasına izin verdim. O bir korkak. Talvery ve beni karşı karşıya getirirken yanımda duruyormuş gibi yapıyor.

Zamanı geldiğinde intikam tatlı olacaktır.

Kardeşim "Hâlâ onunla mıyız?" diye sorarken viski hâlâ göğsümü yakıyor. Silahlar gönderildi. Üstünlük bizde. Hâlâ anlaşmamızdan geri çekilebiliriz."

"Yoksa Talvery'nin tarafını mı tutayım?" Ona soruyorum ve Jase geriliyor. "Romano'yu bırakıp silahları Talvery'ye verebiliriz."

"Bunu neden yapalım ki?" Jase bana yaklaşırken sesinde bir güvensizlik parıltısıyla soruyor ve sonra yan masaya yerleşip ona yaslanarak cevap vermeme bekliyor. Sanki Talvery'ye güvenmenin ölümcül bir hata olacağını biliyormuş gibi adrenalin tüm gücüyle geri dönüyor. Ağgözlülüğü sınır tanımıyor ve ona yardım etmek anında geri tepebilir.

Bardağın içindeki buzu izliyorum, Aria'dan başka bir şey görmüyorum. Babasını bağışlaması için yalvarışlarını duyuyorum.

Duşta vücudunu benimkine göre şekillendirmesi sarhoş ediciydi. Ama hala kendini tutuyor. Ona tamamen sahip olmak için her şeyi yaparım. Bu olabilir.

Ancak risk oldukça büyüktür.

Biraz zaman ver, diye bir ses duyuyorum kafamın arkasında, ama bu benim sesim olamaz. Sabır kendini becerebilir.

"Tabii ki... Aria." Kardeşim benim sessizliğim karşısında kendi sorusunu yanıtlıyor ve sonra elini başının arkasında gezdiriyor. Bir kadehe uzanması biraz zaman alıyor ve sonra elimden viski şişesini alıyor.

Ona izin verdim. Beni olması gerekenden farklı düşündüğünü zaten biliyorum. Hareketlerimi öngörülemez hale getiriyor. Üzerimde yadsınamaz ve her geçen gün daha da belirginleşen bir kontrolü var.

"Daha önce hiç kimsenin seninle iş arasına girmesine izin vermedin." Cevap beklemeden ilk kadehi yuvarlar. Dişlerindeki viskiyi emerek, "Neden o?" diye sorar.

Sessizlik üzerimize çöktü. Hiç kimseye tüm gerçeği söylemedim. Yıllar önce nasıl ölmek istediğimi. Çok yaklaşmışım ama o durdurdu.

Bu geceden önce, bu yüzden ondan nefret ettiğimi onlara söylememiştim. Her şeyin bitmesi için dua ettiğimi kimseye söylemedim. En zayıf anımda pes ettiğimi.

Ta ki o her şeyi durdurana kadar.

Jase bir an beni düşündü. O benim ikinci komutanım. Tüm bu olaylardaki ortağım. Ve ona hiç söylemedim. Hayata gerçeği söylemek istemedim. "En azından onun senin için ne anlama geldiğini bilmem gerek."

"Her şeyi." Sesim kısık ve sahiplenme dolu çıksa da ona cevap vermekte tereddüt etmiyorum.

"Ve senden Talvery'nin tarafını tutmanı istiyor. Hepimizi uykumuzda öldürtmeye çalışan adamın mı? Evimizi ateşe veren adamın mı?"

"O bilmiyor." Onu savunmak için acele ediyorum ve bunun rahatsızlığını ben bile hissediyorum. Sanki Jase'in ses tonundan doğrudan kafama sızıyor.

"Bir bok bildiği yok," diye karşılık veriyor hafif bir tedirginlikle, ama ona bir kez baktığında gözlerini kaçırıyor ve bardağında dönen sıvıya bakıyor.

"O sadıktır."

"Ona sadakatini borçlu değil." Sonunda bana baktı. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyor. "Annesini biliyor mu?" diye soruyor.

"Bu bir söylenti. Kanıtlayamayız." Ona cevap verirken bile sadece şeytanın avukatlığını yaptığımı biliyorum. Ona istediği tek şey için umut vermek adına elimden gelen her şeyi yaparım. Babasına karşı merhamet.

"Stephan'a işkence etmeyi planlamıştım," diyorum kardeşime, kendime hatırlatarak. Niyetim

Bu gece ona gerçeği ve çaresizce ihtiyaç duyduğu intikamı verecekti. "Bu hedefi gözden kaçırdım."

Jase sadece ofluyor, ama ona baktığımda gözlerinde bir zevk parıltısı ve pahalı viskisini yudumlamadan önce dudaklarında bir gülümseme var.

"Bana asla inanmayacak." Jase'e bir bahane daha sunarken, kalbimin etrafında bir mengene hissediyorum. Sıkıca sıkıyor. "Babası yerine asla benim tarafımı tutmaz." Gerçekler kahredici.

"Ona söylemenin sakıncası yok." Bu kadar rahat konuşması beni hazırlıksız yakalıyor. Bunu yüzümden anlamış olmalı ki omuz silkiyor ve ekliyor: "Nazik olacağım ama anlamasını sağlayacağım."

"A r a m ı z a girmeni istemiyorum." Öfkenin yükselmesi beklemediğim bir şeydi. Boğazımı temizleyerek viskiye dönüyorum. Bir tane daha ve sonra Aria'ya geri dönüyorum.

Jase sert bir tavırla, "Kafanı karıştırıyor," diyor ve ekliyor: "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Ne gibi?" Ses tonumla beni sorgulaması için ona meydan okuyarak soruyorum. Gerçi cevabı zaten biliyorum.

"Kararsız ve duygusal. Onları çoktan yok etmeliydik. Acele etmiyorsunuz ve gereğinden fazla silah ve adam stokluyorsunuz."

"Benden nefret etmesini istemiyorum." Jase'in yüz ifadesinde bir şok görmeyi bekliyordum. Hatta belki de tiksinti.

O hiç istemediğim ama vazgeçmeyi reddettiğim bir zayıflık.

Şaşırmış olsa da itiraz etmiyor ve kara gözlerine bir yorgunluk yerleşiyor. Hissettiğim her şeyin ağırlığı şimdi onun omuzlarına çöküyor.

Kardeşime teklif ettim, "Seçmek zorundayız. Talvery ya da Romano."

"Talvery'nin tarafını tutacağıma ölürüm," diye itiraf ediyor ağabeyim en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. Bu sadece bir gerçek. Ve Talvery'nin yaptığı her şey göz önüne alındığında destekleyebileceğim ve saygı duyabileceğim bir gerçek. "İkisini de ortadan kaldırmayı tercih ederim."

İçkinin sıcaklığının ve vızıltısının düşüncelerime sızdığını hissederek sadece başımı sallıyorum ve gergin omuzlarımı yuvarlıyorum. Yorgunum. Sadece bu geceden değil. Ama savaşmaktan da yoruldum.

Bunu sona erdirmenin bir yolu yok. Bir adam bu işte savaşmayı bıraktığı an, idam edildiği andır.

"İkisini de kızdırdık, bu yüzden bir taraf seçmek ve geçmişlerini arkalarında bırakıp bizi birlikte alt edemeyeceklerinden emin olmak daha iyi. Romano'nun ona bilgi sızdırmış olması aralarındaki ateşi körüklemesinden başka bir anlama gelmiyor... ama ne yaptığını biliyor. Talvery'nin nefretini yeniden yönlendiriyor."

Jase viskisini yudumlarken başı geriye düşer ve bardağı ağır bir şekilde masanın üzerine bırakır. Başını onaylarcasına sallarken uzun ve kısık bir nefes alır.

"Bunun olmasına izin veremeyiz. Ama ikisi arasında Romano en iyi seçim." Son sözlerini dinlediğimden emin olmak için bana bakıyor. "Bunu zaten biliyorsun. Talvery'nin yanında yer almak bizim sonumuz olur."

Yanılmıyor. Ve bakışlarımı indirerek, zaten karar verdiğim şeye teslim oluyorum. Olması gerektiğini bildiğim şeye. Romano'ya güvenilmez ama manipüle edilebilir ve kullanılabilir. Talvery eline fırsat geçtiği anda boğazımızı keserdi. Daha önce de bizi yok etmeye çalıştı ve başarısız oldu. Sırf bu yüzden ona merhamet göstermek zayıflık göstergesi olur.

Kardeşime cevap vermek yerine başımla kısa bir selam veriyorum ve Aria'ya dönmek üzere yanından ayrılıyorum.

"O nasıl?" diye soruyor ve ben ayrılamadan konuyu değiştiriyor.

"Her şey düşünüldüğünde iyi idare ediyor." Duşta titreyen halinin görüntüsü bana onun iyi olmadığını hatırlatıyor. "Bugün onun için zordu. Geri dönmeliyim."

"Yapmalısın," diyor nefesinin altından, ama o kadar sessiz konuşuyor ki bu sözlerin benim için mi yoksa kendisi için mi söylendiğinden emin olamıyorum.

"Yapılması gerekiyordu," diye hatırlatıyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor.

Konuşmanın bittiğini hissederek ayrılmaya başlıyorum ama bana bir kez daha sesleniyor.

"Carter..."

Omzumun üzerinden baktığımda, bana "Ona karşı nazik ol" diyen ağabeyimin yüz ifadesindeki samimiyeti görüyorum.

AY IŞIĞI perdedeki yarıklardan süzülüyor ve Aria'nın yorganın altına gizlenmiş kıvrımlarını yıkıyor. Saçları dağınık bir hale gibi, yan yattığı için yastığın üzerinde hâlâ nemli.

Onu nasıl bıraktığımı hatırlayınca sikim anında sertleşti. Çıplak ve arzulu.

O iyi bir kız, benim küçük bülbülüm, bu yüzden boğazındaki kolyem dışında çıplak olacağını biliyorum. Onu almam için hazır olacak.

Jase'in sözleri hala kafamda net bir şekilde çınlıyor. *Ona karşı nazik ol.*

Jase onu benim kadar tanımıyor ama kadınları benden çok daha iyi tanıyor.

Ona çarparken ve adımları haykırana kadar klitorisini ovarkenki görüntülerim Jase'in tavsiyesini unutmama neden oluyor. Aria'yı itaat etmesi için becermeye devam etmek... ona yaklaştığım ana kadar.

Hâlâ titriyor. Elleri önünde birbirini tutuyor ve gözleri sıkıca kapalı. Sanki yatakta dua ediyormuş gibi.

Nefes alış veriş kekemelikten ibaret.

Hepimiz katil olmak için yaratılmadık. Ona bıçağı verdiğimde ve Stephan'ı kurbanı olarak ayarladığımda bunu biliyordum.

"Adrenalin yüzünden," diyorum ona sessizce, gecenin sessizliğini gergin kelimelerimle bölerek. Vücudu çarşafların altında sarsılıyor ve kaskatı kesiliyor ama elleri ve omuzları hâlâ titriyor.

Yutkunmasını ve sonra dudaklarını ayırmasını izliyorum. Ela yeşili gözlerindeki bakış, tam bir hüznün ve korku karışımı.

"Duramıyorum," diyor ve sözleri bir fısıltıdan ibaret.

Her şeyi unutturma ihtiyacı beni zorluyor, hızla yatağa giriyorum, çarşafları geri çekiyorum ve kollarıma düşmesine izin veriyorum. "Lütfen, bana yardım et," diye yalvarıyor.

"Şşş," diye susturuyorum onu, saçlarını okşuyor ve kendime çekiyorum. Küçük bedeni sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi bana tutunuyor. "Seni bırakmamalıydım," diye fısıldıyorum yüksek sesle ve saçlarına doğru, saç tellerinin çenemi gıcıkladığını hissederek.

Sadece ellerini göğsüme götürerek ve başını çenemin altına gömerek karşılık veriyor. Kucağımda o kadar zayıf ki.

Ki bu benim bildiğim Aria'dan başka bir şey değil.

Belki de sonunda onu kırdım. Bir canavar olduğumu zaten biliyordum, ama bu düşünceyle dudaklarıma yerleşen gülümseme bu gerçeği doğruluyor. Bırakın kollarımdaki kadını, tek bir nefese bile layık değilim.

O kırılmadı; Aria gibi bir kadın kırılmaz. Bir ses zihnimin derinliklerinde, yarıklarda saklandığı yerde fısıldıyor. Ve daha önce ortaya çıkmak için yalvaran gülümseme yüzümü zorluyor. Çıplak sırtını yatıştırıcı darbelerle aşağı yukarı okşarken bunu ancak saçlarını öperek gizleyebiliyorum.

"İyisin bülbül," diyorum ona ve biliyorum ki derin sözlerimin uğultusunu hissedebiliyor.

Yüzü göğsüme sıkıca bastırılmıştı. "Bu sadece adrenalin."

Yerinden kıpırdamıyor ama gözlerini açıp kırıştıırken kirpikleri göğsümü gıdıklıyor. Nefesi sıcak ve tırnakları hafifçe tenimi tırmalıyor ama dilinin ucundaki soruyu sormuyor. *Nereden mi biliyorum?*

Bana daha da yaklaştırmaya çalışırken elleri titremeye devam ediyor. Beni bırakmayı reddedince, ona hikayemi anlatmadan önce uzanıp yorgani daha sıkı bir şekilde üzerine çektim.

Her insan katil olmak için yaratılmamıştır, ama bazen en tatlı yaratıklar bile cinayet işlemek zorunda kalabilir. Hiçbir zaman masum olmamış olabilirim ama bir zamanlar bugün olduğum gibi duygusuz ve acımasız bir adam değildim.

"Öldürdüğüm ilk adam Dave adında bir barmendi," diye sessizce konuşuyorum, sırtını okşamaya ara vermeden. Saçlarını tekrar öperken, yatak odasının zemininde uçuşan bir ışık şeridine bakıyorum. Aria'nın beni dinlediğini sadece kirpiklerinin yeniden titremesinden anlıyorum. "On altı yaşındaydım," diye itiraf ediyorum ona, o geceye geri dönerken.

"Babam annemin yaklaşan ölümüyle o kadar da iyi başa çıkamadı." Gülünç bir kahkaha omuzlarımı titretiyor ve vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyor. "O bir korkaktı, bunu şimdi biliyorum, ama sevdiklerinin ölümüyle yüzleşmek... onu korkak olduğu için suçlayamam, ama beni de kendisiyle birlikte dibe çektiği için suçlayabilirim."

"Annene ne oldu?" Aria nazıkçe soruyor ve yumuşak nefes alış verişleri sabit. Titremesinin hafif bir sarsıntıya dönüştüğünü ancak o zaman fark ediyorum.

"Kanserdi. Onu öldürmek iki yıl sürdü." Bu anı göğsümün sıkışmasına neden oluyor ama hikâyeye devam ediyorum, beni kızdıran hikâyeye, yüzleşecek gücümün olmadığı hikâyeye değil. "Babam onun nasıl kötüleştiğini görmeye dayanamadı. Bu yüzden, onsuz olduğu adama dönüşene kadar içti."

Bakışlarım yorgana düşüyor. "Yemin ederim onunla iyi bir adamdı, ama onu kaybedeceğini bilmek onu değiştirdi." Sesim alçalıyor ve onun anısıyla birlikte gelen duyguları bir kenara itiyorum. Ait oldukları yerde, zihnimin gerisinde kaybolup gitmeleri için.

"Bir gece babamın başı belaya girdi ve annem zorlukla nefes alıyordu." Annemin bakımevi için evimize gönderdikleri hastane yatağındaki görüntüsü sesimin çatlamasına neden oluyor, ama Aria'nın bunu duyabildiğini sanmıyorum.

"Yaklaşık on iki saattir eve gelmemişti ve daha fazla dayanamayacağını biliyordum." O da biliyordu. Bilmek zorundaydı. Biz sadece çocuktuk ve biz bile onun öleceğini biliyorduk. "Ben onu ararken öldü."

Aria'nın beni kavrayışı gevşiyor, başını kaldırıp bana bakarken tırnakları göğsümde geziniyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama karşılık vermiyorum.

Sonbahar yapraklarının spor ayakkabılarımın altında nasıl çıtırdadığını hâlâ duyabiliyor ve onu aramak için ara sokaklarda dolaşırken önceki yağmur fırtınasından gelen suyun tabanımın altındaki bir deliğe nasıl sızdığını hissedebiliyorum.

"Bildiğim birkaç bara giderdi." Gençtim ama o zamanlar barmenler beni isimle tanırdı. Aria bana bakmayı bırakmıyor ve ben onun gözleri altında kendimi savunmasız ve açıkta hissediyorum.

Beni güçsüzleştiriyor.

"Onu banyoda buldum, çok kötü dövülmüştü. Barmen olduğunu söyledi. Babamın nasıl bir bahanesi olduğunu unuttum ama sonra ağladı ve hareket edemediğini söyledi. Ağladı ve bu onun hiç yapmadığı bir şeydi. Acısını hep içerek dindirirdi. Onu dövdüler ve sonra tekrar gelip yapabilsinler diye kalorifere kelepçelediler. Ve tekrar. Bu sırada annem onu bekledi."

Aria göğsüme yaslanıp burnunu çekiyor ve bir özür fısıldıyor.

Anılar aklıma geldikçe ona şöyle diyorum: "Babam bir koca için çok kötü bir bahaneydi. Ve hatta bir adam. Ama yaptıkları şey..."

Ona öfkenin beni nasıl teşvik ettiğini açıklayamam. İkisini de bir gecede kaybedeceğimi düşündüğüm o anda, yıkılmamı engelleyen şey öfkemdi.

Alt dudağımı yalayarak ve sesimdeki kısıklığı duygudan başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışarak devam ediyorum. "Barmen annemin ölmek üzere olduğunu biliyordu. Tek başımıza olduğumuzu biliyordu. Pek çok şey yapabilirdi. Babamı götürmeleri için polisleri arayabilirdi. Kapıları kilitleyebilirdi. Ama onu küçük düşürmek istedi. Babamın ona olan borcunu ödemek için bir kum torbasına sahip olmak istedi."

O gece babamı olduğu yerde bırakıp anahtarı istemek için barın arkasına yürüdüğümde Dave'in bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Yalaka yüzünde bir gülümseme vardı. Onu gördüğüm anda bir pislik olduğunu anlamıştım, arkaya kaymış saçlarından ve gözlerindeki parıltıdan. Kasabada, barına gelen genç kadınları sarhoş edip onlardan faydalanmayı sevdiğini duymuştum. Yine de buna inanmak istemiyordum, ayyaş babamı eve götürmek için geldiğim diğer gecelerde babamı onunla gülerken gördüğümde değil.

"Anahtarı almaya gittim ve Dave bana yumruk atmaya çalıştı. Çok sarhoştı. Ben daha çocuktum." "Asla yapmamalıydın-"

"Büyüdüğüm sokaklarda bu hiç de nadir değildi, Aria." Bana sempati göstermeden ya da gördüklerim ve dahil olduğum şey için çok genç olduğumu söylemeye başlayamadan sözünü kesiyorum. Bu boku yaşayan tek kişi ben değilim ve sonuncu da olmayacağım. Herkes farklı hayatlar yaşıyor ve bazılarımız için güzel vaatler ya da merhamet yok.

"Sandalyeyi kaptım ve onunla ona vurmaya bırakmadım. Dave peşimden geldiğinde oradaki diğer adamlar hiç ayağa kalkmadı ama benim için geldiler. İlk başta değil. Metal ayaklarla ona ilk vuruşumda değil. Kafasına çarpan metalin çıkardığı ses, barın köşesindeki tek televizyonda oynayan basketbol maçından daha yüksekti." Aria sessizliğini koruyor ve ben devam ediyorum.

"Yere düştüğünde ayağa bile kalkmadılar. Sandalyeyle kafasını kırmaktan vazgeçmedim. Yapamadım." Bu geceki Aria'ya çok benziyor. Bu düşünce aklıma gelene kadar bağlantıyı kuramamıştım.

Nefes aldığımı bile düşünmediğimi hatırlıyorum. Gerçek olduğunu düşünmedim. Olmasını istemedim.

"O gece onu ben öldürmedim," diyorum ve sonra saçlarından öpüyorum. Omzundaki tutuşum sıkılaşıyor ve onu göğsüme geri çekiyorum. "Oradaki diğer pislikler beni ondan uzaklaştırdılar ama serbest kaldığım anda gitmeme izin verdiler. Dave'i yerde kanlar içinde ve inler halde bıraktıktan sonra babamı aldım."

Şimdi her birinin yüzünü görebiliyorum, cılız bir çocuğun neredeyse yerdeki adamı öldürecek olmasına duydukları korku ve inançsızlıkla doluydular. Göğsüm kabardı ama adrenalin beni ele geçirdi.

Annem öldükten ve onu gömdükten bir hafta sonra onu öldürdüm. Kırılan burnunun hastane masraflarını karşılamak için para almaya gelmişti. Paramız yoktu ama olmayan hayat sigortasından alacağımızı umuyordu.

Evde başka kimse yoktu ve benim de evde olmamam gerekiyordu, ancak o gece annemi terk etmenin suçluluğu günlerce hiçbir yere gitmeme engel oldu.

Annem ben yokken öldü ve biliyorum ki eğer suçu bir yere atmam gerekseydi, bu babam olurdu.

Annemin ölümünün sebebinin Dave olmadığını biliyorum. Ama evimizin kapısında durup bana annemin ölümünden kaynaklanan hayat sigortası parasının kendisine gideceğini söylediğinde kendimi kaybettim. Hayat sigortası olmadığını zaten biliyordum. Para da yoktu. Yardım istemeyen bir adam olan babama yardım etmek mümkün değildi. Annemi geri getirmenin bir yolu yoktu.

Bunların hepsini biliyordum. Karşımdaki adamın umurunda olmadığını da biliyordum.

Bunların hiçbirinin onun umurunda değildi. Bu yüzden onu evimize aldım ve kapıyı kapatırken babamın kapının yanında tuttuğu tabancayı aldım. Tezgahın üzerinde duran çeki alma bahanesiyle Dave'i annemin hastane yatağında öldüğü mutfığa götürdüm. Onu sırtından vurdum. Sadece bir kez, titreyen ellerle. Ama bir kez yeterliydi.

Sebastian'ın Dave'in cesedini nehre atmama yardım etmesinden saatler sonra bile titremem durmadı. O sahip olduğum tek arkadaşım ve başvurabileceğim tek kişiydi. Benden büyüktü, benden güçlüydü ve kimsem yokken o yanımdaydı. Yine de uzun süre kalmadı. Kaçması gereken kendi şeytanları vardı, hem de çok sayıda.

Titrememi durduramıyordum. Eğer kardeşlerim olmasaydı, yaşamaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Bir bakıma, bu imparatorluğa yol açan birlikte yaptığımız ilk eylemdi. Hiçbir şey sizi birine ölüm kadar yaklaştıramaz.

Sebastian'ın önerdiği gibi Dave'i gömmek istemediğimi hatırlıyorum çünkü birkaç gün önce annemin toprağa gömülüşünü izledikten sonra toprağın alt üst oluşunu görmeye dayanamıyordum. Sebastian çukuru kazarken kustum. Buna dayanamadım. Yaptıklarım ve yapabileceklerimle baş edemiyordum.

Böylece, kısmen kazılmış sığ mezarı kapattıktan sonra cesedi kamyonun kasasına attık ve Sebastian cesedi nehre attı. Ben kamyonun yolcu koltuğunda boş yere sallanırken, kendimden ve yaptığım şeyden nefret ediyordum.

"Onu ne zaman öldürdün?" Aria düşüncelerimi bölüp beni tekrar ona döndürerek soruyor. Anıları ve göğsümün çukurundaki ağır hüznü göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Hikayemin son kısmını dile getirmediğimi fark etmem bir dakikamı aldı. Barda kendimi kaybettiğimi sanıyor. Bunu günler sonra yaptığımı ve adamın öldüğünü görmek istediğimi bilerek onu eve götürdüğümü bilmiyor.

"Ne zaman öldüğünün bir önemi var mı?" Gerçeği ondan saklamak isteyerek ve sadece o anın sıcaklığıyla olmasının her şeyi daha iyi yapacağını düşünerek soruyorum. Ama hiçbir şey katil olmayı daha iyi yapmaz.

Bana cevap vermiyor, sadece yanağını göğsüme yaslıyor ve ben Dave'in cesedini nehre attıktan sonra o gece nasıl titrediğimi hatırlayarak ona sarılmaya devam ediyorum. "Sarsıntı duracak," diye fısıldıyorum.

Zaman yavaş geçiyor, ikimiz de konuşmuyoruz, sonunda günün ağırlığını hissedip Aria'ya uyumasını söyleyene kadar.

"Uyumak istemiyorum," diyor yorgun bir şekilde ve sonra yutkunmak için kendini zorluyor. "Onu göreceğimden korkuyorum. Orada beni bekliyor olacak."

"Şşşt," diyerek onu tekrar susturuyorum, çenesini iki elimle kavırıyorum ve alnına nazikçe bir öpücük konduruyorum. O zaman vücudunun ne kadar sakın olduğunu fark ediyorum.

Dikkat dağıtıcı bir şeyin insana yapabilecekleri inanılmazdır. Size her şeyi unutturabilir. "O gitti," diye hatırlatıyorum ona, her ne kadar uzun süren korkusu beni endişelendirse de.

Onu öldürmenin onu özgür bırakması gerekiyordu.

Öyle olacak, diye tıslıyor ses ve içimi saran endişeyi yatıştırıyor. Sesle aynı fikirdeymiş gibi başımı sallayarak onu bir kez daha öpüyorum, dudaklarımı pürüzsüz tenine bastırıyorum ve sonra geri çekilerek bana bakmasını bekliyorum.

"Sana söyledim. Korkman gereken tek şey benim."

Aria'nın ela gözleri derin duygularla dolu, beni içine çeken bir yoğunlukla dönüyor ve dudakları ayrılıp bakışlarım onlara kayana kadar beni sabitliyor.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırma arzusu neredeyse galip geliyor, ama bunun yerine başka bir yönü hatırlıyorum

planladığım ve unuttuğum bu gecenin.

"Burada bekle," diye emrediyorum ve hayal kırıklığı bakışlarının alçalmasına neden oluyor, ama onun yanında olmak için yatağa girdiğimden beri ilk kez beni serbest bırakıyor.

Şifonyere doğru yürürken, çekmecedeki içinde şırınga olan çantayı ve bir şişe yağı almadan önce gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum. Uzun zamandır ihtiyacım olmamıştı ama onun bu gece ihtiyacı var. Başka bir şey olmasa bile uyumasını sağlayacak.

Yatağın yanında durup bana doğru gelmesini işaret ettikten sonra arkasını dönmesini ve dört ayak üzerine kalkmasını söylüyorum. Aria'dan pek çok şey beklemeye başlamıştım. Küstahlığı, ağzı, soruları ve meydan okuması.

Ama bu gece tek yaptığı itaat etmek ve bu da içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Hem saf hem de ahlaksız arzular. Nedenini sormuyor bile.

Elim kışının kıvrımında yumuşuyor, sonra beline doğru ilerliyor ve iğneyi yapmadan önce geri iniyor, kendini sabitlemeden önce hafifçe zıplamasına neden oluyor ve sonra şırınganın pistonunu aşağı itebiliyorum.

"Doğum kontrolü," diyorum ona ve sonra sırtarak ekliyorum, "geç olması hiç olmamasından iyidir."

Aria sadece mırıldanarak cevap veriyor, iki elini de çarşafın üzerine koyuyor ve başını çevirirken yanağı da onu takip ediyor.

Boş şırıngayı komodinin üzerine bırakıp kalçasını ittikten sonra, "Bunu da senin için aldım," diyorum. "Otur," diye emrediyorum ve kolayca itaat ediyor, kıcı yorgana bastırırken hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"Uyumana yardımcı olur," diye açıklıyorum sıvıyı ampul şırıngaya çekerken. Yağ berrak, saf bir ilaç ve ilk gece onu çok etkileyecek. "Sweet Lullabies'i hiç duydun mu?" Ona soruyorum ve alnında şaşkınlığını gösteren bir kırılıkla başını eğiyor.

"Ninniler mi? Birkaç tane biliyorum-" "Hayır, ilaç."

Bunu yapmasını beklemiyorum. Pazarlanabilir olan uyarlanmış versiyonu daha yeni satmaya başladık. Başını sallayarak beni haklı çıkarıyor, ancak ifadesindeki kafa karışıklığı yerinde duruyor.

Şırıngayı dudaklarına götürüyorum ve o da itaatkâr bir şekilde ağzını açıyor, başını benim için hafifçe geriye eğiyor. Ay ışığının ince boynundan nasıl yansıdığını ve sıvı diline çarptıkça vücudunun aşağısındaki gölgelerle nasıl oynadığını hayranlıkla izliyorum.

"Yut onu." Ona verdiğim komut aletimi kıpırdatıyor, ama yakında çıkacak. Birkaç dakika içinde, bahse girerim.

"Nedir bu?" diye soruyor ve ben de ona nasıl ortaya çıktığını ve olduğum kişi olmamın pek çok nedeninden nasıl sorumlu olduğunu anlatmayı tartışıyorum ama esniyor ve başlamadan önce sözümü kesiyor.

"Sadece uzan," diyorum ona nazikçe ve yanıma sokulması için yorganı geri çekiyorum. Onu birkaç gecedir yatağıma alıyorum ama hiç bu kadar yakınımda uyumamıştı.

Çarşafın hışırtısı kesilince elimi kalçasına koyup orada rahatlatıcı daireler çiziyorum. Saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve ben daha bu uyuşturucunun gerçekte ne olduğunu itiraf etmeye başlayamadan uykunun onu ele geçirdiğini bildiğimden, onun sabit nefes alışını dinlerken oraya küçük bir öpücük bırakıyorum.

CHAPTER 5

Aria

Bahse girerim tüm kızların hayalini kurduğu şeyleri hayal ederdim.

Çok güzel dans ederdim, mükemmel bir pirouette yaparken saçlarım havada sallanırdı. Rüyalarımnda her şeyi olabilir ve yapabilirdim. Sahnenin ortasında bir balede dans ederdim ve binlerce kişilik bir kalabalığın ortasında güzel bir performans sergilerdim.

Dağlara tırmanır ve *Alice Harikalar Diyarında* hikâyesindeki gibi canlandıkları büyülü bir çiçek tarlası bulurdum. Hayvanlarla konuşabilir ve beni tavşan deliklerinden aşağı tavşanları takip edecek kadar küçültecek minik çay bardakları içebilirdim.

Rüyalarımnda istediğim herkes olabilirdim. Ama o hayaller uzun zaman önceydi. Bu gece geri gelmeleri çok komik.

Sahnelerin her biri sanki ileri sarılmış gibi kafamın içinde yanıp sönüyor. Kendimi, güvensizliğimin beni denemekten bile alıkoyacağını fark etmeden önce istediğim sanatları icra eden genç bir kız olarak görüyorum. Sınıfımdan bir çocuğu öptüğüm bir rüyayı hatırlıyorum. O öpüşmeyi derinleştirirken bacağımın arkamdan tekmelendiğini hayal ediyorum.

Ama uzun zaman önce gördüğüm rüyalar gözümün önünde canlanırken bile bunların sadece birer rüya olduğunun farkındayım. Paulie'yi hiç öpmedim. Buna hiç cesaret edemedim ve eğer etseydim, bunun hayal ettiğim şekilde gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Bir an için rüya mı görüyorum yoksa uyanık mıyım diye sorguluyorum. Her şey çok canlı. Çok gerçek. Ama sahneler devam ediyor. Benim için durmuyorlar.

Neler olacağını bildiğim için ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Hepsi sırayla, sahneleri izlerken umutlarımın bir zaman çizelgesi gibi. Yaşlandığımı biliyorum. Olacakları biliyorum ve durmasını istiyorum.

Başım titriyor. Durdur şunu.

Ama durmuyorlar.

Annemi ve beni parkta hayal ederken izliyorum. O her zaman olduğu gibi arkadaşıyla birlikte. Ben de orada diğer kızlarla oynamak yerine resim yapıyorum. O gün bir şey çizdiğimi hayal ettim ama kağıda baktığımda boştu. Ne olduğunu hatırlayamıyorum. Ama önemli değil. Tek odaklandığım şey onun yüzü. Bu, kâbusa dönüşen rüya. Tekrar tekrar gördüğüm pek çok rüyadan ilki.

Durdur onları. Boğazım düğümleniyor ve çılglık atmak istiyorum. Çok gerçek, çok canlı. Ve bunu durduramıyorum.

Tırnaklarımın çarşaflara battığını hissedebiliyorum. Uyanığım ama gözlerimi açamıyorum. Zar zor hareket edebiliyorum ve görüntüleri durduramıyorum.

Kendimi dolabın içinde gördüğümde kalbim hızla çarpıyor.

Lütfen dur, diye fısıldıyorum rüyalarımda, ama boğazım kelimeleri hissetmiyor. Göğsümün kanımın çarpışını hissettiği gibi değil.

Sırtını bana dönmüş, kapıya bakıyor. Annem orada duruyor ve ben dehşete düşmüş durumdayım. Neden bana gitmememi söyledi? Çığlık atmamamı. Saklanmak dışında hareket etmememi.

Dehşet damarlarımda dolaşıyor.

Keşke hareket edip onun yanına gidebilseydim.

Ona yardım etmek için. Lütfen durdur şunu. Bir daha görmek istemiyorum.

Kapıyı iterek açmasını ve onu yere düşürmesini görmek istemiyorum. Onunla zar zor mücadele etti ve şimdi nedenini biliyorum.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyorum ve çığlık atmaya çalışıyorum ama kelimelerim sessiz kalıyor.

Stephan çok genç görünüyor. Onu bıçakladığım zamankinden çok daha genç. Onu öldürdüğümde ve yüzündeki hastalıklı gülümsemeye son verdiğimde.

İzleyemiyorum ama gözlerimi de kapatamıyorum. Kapatamıyorum. Rüyalarında kaçacak bir yer yok.

Lütfen, bunu görmek istemiyorum. Hatırlamak istemiyorum.

Acı göğsümde büyüyor ve beni felç ediyor. Bıçağı çıkarırken titreme beni bastırıyor. Sadece küçük bir bıçak, babamın balık tutmak için kullandığı gibi.

Kaçın! Kendi kendime bağırıyordum. *Kurtarın onu!* Uzuvarımın hareket etmesini istiyordum ama rüyalarımın kurbanı oluyordum.

Hâlâ sırtını adama dönmüş bir şekilde yerde yatıyor. Çok ağlıyor ama ağlamamaya çalışıyor. Ben dolabın içinde ellerimi ağzıma kapatıp çığlıklarımı bastırırken o adamın altında sıkışmış durumda.

Lütfen anne, kaç, demek istiyordum ama yalvarışım sadece bir inilti. Kaçmayacağını biliyorum. Burada kontrolüm yok ve bu kabusu defalarca gördüm. Hatıralar uykumda olduğu kadar uyanık olduğum saatlerde de peşimi bırakmıyor.

Ona ne yaptığını bilmiyordum. Ne onu yere yatırıp içine girdiğinde, ne de bıçağı çıkardığında. Boynunu kesip açana kadar her şeyin bittiğini bilmiyordum. Ölümün ne demek olduğunu biliyordum ve ondan sızan parlak kırmızı kanı ve akmasını engellemeye çalışırken elleriyle kanı nasıl kapattığını gördüğümde neler olduğunu anladım.

Ama daha önce ona ne yaptığını bilmiyordum. Bir ay sonra kuzenim Brett'e anlattığımda, bana asla unutamayacağım acı dolu bir ifadeyle açıkladı. Ona her şeyi anlattım ama duymak istemedi. Talvery'lerin ağlamadığını, intikam aldığımızı söyledi. Her iki konuda da yanılıyordu.

Nikolai yine de beni dinlerdi. Ağlamama izin verdi ve bu durumdan utanmama neden olmadı.

Nikolai'nin düşünceleri bile önümdeki görüntüleri durduramıyor. Stephan'ın boğazını keserken saçlarını geriye doğru çektiği annem, hayatı onu terk ettiğinde saklandığım dolaba doğru bakan annem.

Dudakları hareket ediyor.

Ne dediğini duyamıyorum.

Bir şeyler söylüyor. Kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor. Olan bu değil. Bu daha önce hayal ettiğim şey değil.

Bu gerçek mi?

Vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Stephan'ı daha önce izlediğim gibi izlemiyorum. Kızın çıplak sırtındaki bıçağı silerken yüzündeki zafer ifadesini biliyorum. Sonra ne yapacağını biliyorum. Ama yüzü yere düşerken annem hâlâ hayatta. Kan her zaman olduğu gibi yanağının etrafında birikiyor. Ama bu sefer yavaşça göz kırpmıyor ve bana bakıyor.

"Anne," diye fısıldıyorum, hareket etmek istiyorum ama edemiyorum. *Kimilda*, diye kendime umutsuzca telkinde bulunuyorum.

Annem tekrar göz kırpmıyor ve konuşuyor. Konuştuğunu biliyorum. *"Seni duyamıyorum anne. Lütfen. Lütfen ölme," diye yalvarıyorum ona.*

Bu gerçek mi?

Nefes alıyor muyum? Artık söyleyemiyorum.

Dudaklarını izliyorum, sağ tarafları kendi kanıyla kaplı.

Ancak arkasında duran adamın hareketi dikkatini ondan alıyor.

Stephan eskiden olan şeyi çaldı ve ben onu asla geri alamam. Onun ölmesi bir şey ifade etmiyor.

Hayır, diye fısıldıyorum ve çocukluğumun küçük parmakları uzanıp dolap kapağını tutarken başımı sallıyorum. Hissedebiliyorum. Dolap kapağının kenarının nasıl bir his olduğunu tam olarak hissedebiliyorum.

Omuzlarım şiddetle titriyor; rüyamda olan şey bu değil. Soğukluk gidiyor ve sıcak hissediyorum, çok sıcak. "Uyan!" Carter'ın sesini duyuyorum ve gözlerimi açmam için bana yalvarıyor, ama onlar itaat etmeden önce annemin sesini duyuyorum, "Beni unutamazsın."

Gözlerimi açıp Carter'ın yatak odasının tavanına gözyaşlarıyla bakarken havayı içime çekiyorum. Işıklar parlak, o kadar parlak ki acıtıyor ve aynı hızla kapatıyorum.

İki elimle gözlerimi kapatarak ıslaklığı hissediyor ve ovalayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Yavaşça gerçekliğe dönerken benim kaotik nefeslerim Carter'ınkilerle eşleşiyor. Carter'ın yatağına. Geçmişin kabusuna değil, bu anın güvenliğine geri dönüyorum.

O kadar gerçekti ki. Carter'ın bakışlarına ulaştığımda yine tüylerim diken diken oluyor. Bana bakarken gözleri karanlıktı.

Dudakları aralanır ama uzun bir süre hiçbir şey söylemez.

"Bağırıyor muydum?" Doğru olduğunu bildiğim halde ona soruyorum. Boğazım acıyor ve kelimelerim boğuk çıkıyor.

"Neredeyse yarım saattir," diyor bana endişeden başka bir şey söylemeden ve sonra kanım donarken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Uyanmadın."

Tüm kâbus boyunca uyumayalı yıllar oldu. Hatta her saniye sonsuzluk gibi geçtiğinden beri.

Aradan yıllar geçti ama terörün daha önce hiç böyle olmadığını biliyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum," diyor Carter bana, bir günahı itiraf ediyormuş gibi beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Tekrar yutkunurken boğazını izliyorum. Kollarını göğsüme dolayarak sanki bu normalmiş gibi tekrar uzanmaya çalışıyorum. Sanki sorun yokmuş gibi.

"Sarıl bana," diyorum ona, tavana bakarken, annemin bana baktığı o hayal meyal anı gözümün önüne geliyor. Öldüğünü bilmeme rağmen hala yerde canlı yatıyordu.

"Lütfen, sadece sarıl bana," diye yalvarıyorum ve ona bakabilmek için başımı çeviriyorum.

Şaşkınlık yüzüne yansıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece yatakta bana yaklaşıyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor.

Bana sarılmasına her şeyden daha çok ihtiyacım var. Annemin bana geri dönmesi dışında.

CHAPTER 6

Carter

BUGÜN, Aria'yı benimleyken daha güçlü gördüğüm ilk gün. Ve çalışma odasına girdiğimde bu düşünceden kurtulamıyorum.

Onu sadece birkaç dakikalığına orada burada bıraktım. Arkasında sessizce durup her hareketini izledim. Ama orada olduğumu biliyor ve ne zaman yıkılmaya başlasa bana geliyor.

Kendi özgür iradesiyle bana geliyor, sanki dokunuşum acısını dindirebilecekmiş gibi ona sarılmamı istiyor.

Zavallı bülbülüm dokunuşlarımın sadece acı verdiğini fark etmedi ve umarım hiç fark etmez. Çizim defterinde temiz bir sayfa var. Beyazın üzerinde tek bir iz bile yok.

Elinde bir kalemle, ateşin önündeki halının üzerine yüzükoyun uzanıyor ve sanki onunla konuşacakmış gibi boş kağıda bakıyor.

Orada daha uzun süre kalır, kanepenin arkasında durur, yanan odunların çıtırtısını dinler ve parmaklarının sayfa üzerinde hareket etmesini beklerdim, ama duruşumdaki bir değişiklikle altımdaki zemin gıcırıyor ve onun odağını bozuyor.

Uykusuzluktan dolayı yavaş hareket ediyor ama ediyor. Dizlerinin üzerinde doğrulup bana bakıyor ve söyleyeceklerimi bekliyor.

Benimle birlikteyken unuttuğunu ve hayatın daha kolay olduğunu söylemesi bana komik geliyor.

Onunla birlikteyken de aynı şey oluyor, ta ki o soru sorana kadar ve sonra her şeyi hatırlıyorum. "Yine soru oyunu zamanı," diyorum ona ve kalemi bırakıyor, yuvarlanıp gitmesine izin veriyor

ve yere düşüyor. Bütün gün yorgun ifadesini gölgeleyen çatık kaşları yerinde duruyor.

"Bu oyunu oynamayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor," diyor dalgınca. Ses tonu, vücut dili, her şey bugün farklı. Nemli, hatta depresif hissediyor. Onu daha önce hiç görmediğim kadar.

Boğazımdaki gerginliği gidererek ve ellerimi sıkıp açarak ona şunu hatırlatıyorum: "Hücrenden çıkmayalı o kadar da uzun zaman olmadı."

Güzel dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve sanki bu gerçeğe meydan okurcasına bana bakıyor.

"*Hissettiriyor* dedim

sanki çok uzun zaman olmuş gibi... arada bir fark var."

Yumuşak bakışları kanepenin üzerinde geziniyor ve sonra tekrar bana

dönüyor. "Burada mı kalacağım?" "Nereye istersen taşınabilirsin."

"Bugün her zaman yaptığın gibi yanıma gelmedin," diyor ve bakışlarım daralıyor

ona. O günü ve bana her gelişini tekrar tekrar anlatıyorum. Bana yaklaşmayı seçmesinin heyecanı, aramızdaki şeylerin değiştiğini fark ettiği gerçeğiyle köreliyor.

Ne düşündüğünü anlamak için yüz ifadesine bakıyorum. Bunun davranışını nasıl değiştireceğine dair bir ipucu arıyorum. Ama onu tahmin edemiyorum. Aramızdaki şey söz konusu olduğunda değil. Bu yüzden onu sorgulamanın, kendi sorularına dayanarak ne düşündüğünü anlamaya çalışmanın zamanı geldi.

Ona verdiğim tek yanıt "Bu bir soru değil" oldu.

Önemi yokmuş gibi omuz silkiyor ve gerginlik çeneme yayılıyor. "Sorma sırası bende değildi," diyor sesinde gerginliği artıran bir sakinlikle.

Ona karşı nazık ol. Kendime tekrar hatırlatıyorum.

Jase bana bir sürü tavsiye veriyor ve benim tipik cevabım da siktirip gitmesi oluyor. Kanepeye doğru yürüyüp sağ tarafa oturduğumda Aria beni izliyor. Yerinden kıpırdamamaya karar veriyor, ama bağdaş kurup oturacak şekilde ayarlıyor.

Ateşten ani bir çıtırtı geliyor ve o bunu fark etmiyor bile. Tıpkı aramızdaki gerilim gibi.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Ona soruyorum ve kendime bunun son yirmi dört saatin her şeyi değiştirdiği için değil, onun kafasına girmek istediğim için olduğunu söylüyorum.

"Yorgunum," diyor bana ve içeri girdiğimden beri gösterdiği azıcık güç de azalıyor. Altındaki halının üzerindeki tüyleri karıştırıyor ve boğazında bir düğümle cevap veriyor: "Şu anda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. O kadar çok şey var ki..." sesi kesiliyor ve ben de ona "Ne kadar çok?" diye soruyorum.

"Sıra bende değil mi?" diye sorarken yüzündeki sırtış kırılğınlıktan başka bir şey değildi. Etrafındaki duvarlar yıkılıyor. Bunu görebiliyorum. *Hissedebiliyorum*. Onları daha fazla ayakta tutamayacak kadar zayıf, ama onların altındaki kız hayal ettiğim gibi değil. O çok uzun zamandır yalnız bırakılmış bir kız. Hiç yalnız bırakılmaması gereken bir kız.

Ve bunun farkına varmak beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar etkiliyor.

Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirmeye zorluyorum ve ona küçük bir baş selamı veriyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıltıyla soruyor. Hâlâ hayali tüyleri karıştırıyor ve arada sırada bana bakıyor. Sanki bakışlarımı yakalamaktan ve orada onu mahvedebilecek bir şey görmekten korkuyor gibi.

"Ne yapmak?" Neyi kastettiğini zaten bilmeme rağmen ona soruyorum.

Onu neden yemeğe getirdim? Ona bir bıçak ver. Ve onu bu kadar acımasızca inciten adamı öldürmesine izin ver.

"Neden bana... bıçağı verdin?" diye soruyor sonunda ve kelimeleri çarpıtılmış ve işkence edilmiş. Bugün ve dün gece boyunca işkence gördüğü gibi.

"Onu öldürmene neden izin verdim?" Onun için açıklığa kavuşturuyorum, gerçeği kabullenmesini sağlıyorum. Ben konuşurken derin bir nefes alıyor ve saçlarını yüzünden itiyor. "Alexander Stephan'ı öldürmen için sana neden bıçak verdim?"

Ben arkama yaslanıp rahat bir nefes gibi gelen bir ses çıkarırken kanepe inliyor ve ateş tıslıyor. "Çünkü bunu yapmanı istedim," diyorum ve neredeyse detaylandırıyorum, ama benden uzaklaşıp kapıya doğru bakarken dudaklarından dökülen alaycı huff, ona daha fazlasını vermemi engelliyor.

"Dün gece rüyada ne gördün?" Ona soruyorum ve bedenimin öne doğru eğilip cevabını beklemekten kendimi alamıyorum. Pek açık konuşmuyor ama ona istediği her şeyi sorma fırsatı verdiğimde bana her zaman cevap veriyor.

Alt dudağını yalıyor, hâlâ cevapsızlığımdan dolayı başını sallıyor.

"Rüyalar," diye cevap veriyor bir parça kızgınlıkla. Az önce söylemek istediğim kelimeler neredeyse canlanıyor, ama sonra "Bir sürü rüya gördüm," diye ekliyor ve başını en küçük hareketlerle sallıyor. Sesi kısık ve sanki hiç konuşmuyormuş gibi konuşuyor.

Benimle konuşuyorsun.

Sanki kendi gördüklerini onaylıyormuş gibi.

"Sanki hayatım, büyürken kurduğum hayaller şeklinde ileriye doğru hızlandı."

Onu dinlerken kaşlarım çatıldı. Çığlık atma şeklinden sadece kâbus görmesini bekliyordum. Onun tiz çığlıklarının anısı ve ağlamalarının dehşeti, sırtımdan aşağıya doğru yavaşça her uzvuma yayılan bir soğuk ısırtığı gönderiyor.

Onu dinlemekten başka bir şey yapamadım ve hayatımda hiçbir şeyden, o çığlık atarken dün gece yaptığım gibi ona o bıçağı verdiğim için pişman olduğum kadar pişman olmadım.

Dudaklarını yalayarak devam ediyor ve sonra bana bakarken alnındaki o kırıksıklık geri geliyor. "Ve sonra rüyamda onu öldürdüğü geceyi gördüm."

Başım kendi kendine sallanıyor. Bunu beklemem gerektiğini, onu görmenin onda bu korkuları uyandıracağını biliyordum ama onu öldürdükten sonra farklı olmasını beklerdim. Onun öldüğünün farkına varmasının, yaşamasına izin verildiği sürece asla olamayacağı şekilde onu özgürleştirmesini.

Biraz zaman ver, diye tıslıyor ses tekrar ve ona duyduğum kızgınlık yüzüme yansiyarak Aria'yı susturuyor.

"Devam edebilirsin," diyorum ona, kendimi düzelttikten sonra, "eğer istersen,"

diye ekliyorum. Ama o an geçti ve onun yerine sırasını aldı.

"Her şey hâlâ aynı mı?" diye soruyor bana.

Hayır. Cevap kafamın içinde anlık ve açık. O kadar güçlü ki kelimenin damarlarımda yankılandığını hissediyorum. "Farklı hissediyorlar mı?"

"Bu oyun böyle oynanmıyor," diye cevap veriyor Aria, yüzünde bir sırtış iziyle, ama gözlerindeki yorgunluk hiç bu kadar belirgin olmamıştı. "Önce sana sordum," diyor ve cevap bekliyor.

"Diz çök," diye emrediyorum, daha önce onun üzerinde sahip olduğum gücün her zaman mevcut olduğunu kanıtlamak istiyorum. Bana karşı duyduğu korku yok olmuş olsa bile.

Farklı olanın bu olduğunun farkına varmak içime bir pişmanlık dalgası gönderiyor ama kısa sürüyor. Ona tekrar "Diz çök ve sonra bana bir şeylerin değişip değişmediğini sor" derken sesimi sertleştiriyorum.

Aria bakışlarını daralttığında içimdeki sıcaklık alevleniyor, ela rengi bakışları arkasında, ateşin içinde kalan alevlerin titreşimlerini yansıtıyor.

Dudakları aralanıyor ve olduğu yerde kıpırdanıyor ama gözleri kapandığında başını sallarken bana gülümsemekle yetiniyor.

"İstemiyorum," diyerek bana meydan okuyor.

Aletim anında sertleşiyor ama kanepenin kolunu kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

İçimdeki her şey savaşa. Küçük bülbülüm de aynı çıkmazda olduğu için bu uygun görünüyor. Bedeni emirlerime boyun eğmek için yalvarıyor ama güçlü iradesi teslim olmasını engelliyor.

"Bugün seni cezalandırmak istemiyorum. Teselliye ihtiyacın varken olmaz. Sana verdiğim hediyeyi olduğundan başka bir şey sanma." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından geçiriyorum, aramızdaki bu gerilimin bitmesini istemiyorum. Onun kavgasını seviyorum. Bunu ondan alabildiğim zaman daha da çok seviyorum.

"Neydi peki?" diye soruyor bana, gözleri gerçeği öğrenme arzusuyla parlıyor.

Bana tuzak kurduğunu, ilk sorusunu sorduğunda ona vermeyeceğim cevabı aradığını fark ettiğimde yüzümdeki sırtıma büyüyor. *Bunu neden yaptım?* Vücudumdaki gerginlik biraz azalsa da onu cezalandırmanın heyecanı hala içimde çınlıyor.

"Sahip olduğun korkuyu ortadan kaldırdım, böylece onu sona erdirebilir ve korkacağın tek şey olabilirdim." "Bence yalan söylüyorsun," diye karşılık veriyor ama sesi alaycı, hatta şehvetli. Değil

Bir anlığına bana inandı. Bana meydan okurken bakışları hiç değişmiyor. Bildiğini seviyorum

Ama üzerimdeki gücünü bilseydi, her şeyimi kaybedebilirdim. Hâlâ düşmana sadık. Bunu inkar edemem.

Bu düşünce bakışlarımın arkasındaki ateşe kaymasına neden oluyor ve ancak o "Ama bana neden yalan söylediğini bilmiyorum" diye eklediğinde bakışlarım ona geri dönüyor.

"Çünkü bilmene gerek yok" diyorum ve önce dudakları aralanıyor, beni azarlamaya hazırlanıyor ama sonra kendini sorguluyor.

"Dilini o kadar sert ısıırıyorsun ki kan tadı alabildiğini hayal edebiliyorum," diyorum ve dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum.

"Sana iki soru sordum ve ikisine de doğru dürüst cevap vermedin" diyor ve arkasındaki ateşe bakıyor. "Ne anlamı var ki?" diye soruyor belli belirsiz bir fısıltıyla.

"Belki de yanlış soruları soruyorsun," diyorum ona, tüm bedenim ateşler içinde olmasına rağmen. Dün onun için zordu ve tam istediğim gibi davrandı ama bugünkü meydan okuması kontrolsüz ve onunla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Onu rahatlatmak için bana ihtiyacı varken olmaz. Keşke yıllar önce ben de aynı durumdayken yanımda olsaydı.

Onun küstahlığından bıktığımı bile bile.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi o ela gözler o anda içimi delip geçiyor. Bana olan ihtiyacını bir kez daha hissedebilmesi için onu birkaç saatliğine tek başına bırakma kararımı pekiştiren soruyu sorana kadar içimdeki kargaşa düğümleniyor.

"Hâlâ babamı öldürmesine izin verecek misin?" diye soruyor bana. Sesi kararlı, hatta belki biraz da kışkırtıcı.

Bırak onu.

Romano'ya izin ver.

Bunu kendim yapabilseydim, yapacağımı bilmiyor. Tetiği çekecek adam ben olsaydım, hiç düşünmeden yapardım.

Sessizliği sadece yanan odunların çatırdayıp tıslaması bozuyor. Sohbetimiz devam ederken güneş battı ve pencerelerden gelen loş ışıkla birlikte Aria'nın küçük formu boyunca gölgeler oynaşıyor.

"Bu gece dışarı çıkmam lazım."

Bakışlarını benden ayırmadan, "Bu benim sorumun cevabı değil," diye cevap veriyor.

"Oyun bitti." Sesim sertleşiyor, öfkem bastırıyor.

O benim. İtaat edecek. Yoksa onun üzerinde hüküm sürmek için her şeyi riske atarım. Yanımdaki yerini almazsa ne olacağına dair aklımda hiçbir soru işareti yok.

"Ne kadar uygun," diye cevap veriyor ve işte o zaman sınıırma ulaşıyorum. Sadece bir yere kadar zorlayabilir.

Ben onun üzerinde yükselene kadar sadece üç büyük adım atmam gerekti. Hızlı bir hareketle elimi boğazına doladım. Parmakları elimi sararken parmaklarım damarlarındaki nabza doğru bastırıyor. Gözleri açılıyor ama korkuyla değil, şokla bile değil. Nefretle, öfkeyle açılıyor... Arkasında kükreyen ateşe rakip olacak bir mücadele kıvılcımıyla açılıyor.

Bana hiç şimdikinden daha güzel görünmemişti.

Tırnakları derime batıyor ama onları çıkarmıyor. Sadece canımı yakmak istiyor. Bana neler yapabileceğini göstermek istiyor.

Oh, bülbül, zaten biliyorum. Neler yapabileceğini yeni yeni fark eden o.

Dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum, bir dizimi kasten kalçalarının arasına yerleştiriyorum. Bizi ayıran her santimlik alanı işgal ediyorum.

Ateşin sıcaklığı gerginliği artırırken yanağına doğru fısıldıyorum, "Görgü kurallarını unutmuşsun, Aria."

"Terbiye," diye ısıırıyor sanki bu kelime onu iğrendiriyormuş gibi ve küçük bir hareketle onu biraz daha sıkıyorum. Nefes alabiliyor, konuşabiliyor, ama benim onu kavrayışım inatçı.

Diğer elim vücudunda geziniyor, omzunu ve ardından kulak memesinin etli kısmını ısıırken belinden aşağı iniyor. Parmaklarım uyluğundan aşağı iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, parmaklarımın uyluğunun iç kısmına kaymasına izin verene kadar beline doğru geri hareket ederken eteğini yukarı çekiyorum.

Ve inliyor.

İnliyor, gözlerini kapatıyor ve başının hafifçe geriye düşmesine izin veriyor. İçindeki savaşa rağmen, zevki her şeyden çok arzuluyor.

"Cezan ne olmalı, bülbul?" Kulağının kabuğuna doğru fısıldıyorum. İçinde uyandırdığı ürperti aletimi öyle sertleştiriyor ki, içine girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Cevabı sessiz bir inleme ve ardından yutkunmaya çalışmak oluyor. Ona yardım etmek için tutuşumu gevşetmiyorum; bunun yerine onu bana bakmaya, gözlerini açmaya ve bana cevap vermeye zorluyorum.

"Bu ağzını nasıl cezalandırmalıyım?" Ona alçak ve derin bir sesle soruyorum, ona olan arzumu zapt etme zahmetine girmiyorum.

"Canın cehenneme," diye zorlukla itiyor ve sonra alt dudağını yalıyor. Her zamanki gibi meydan okuyan.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Dudaklarına fısıldıyorum, kelimelerin ateşin sıcaklığı ve aramızdaki şehvetle karışmasına izin veriyorum.

Ela yeşili gözleri, hissettiğini bildiğim her şeyin karışımıyla dönüyor. Öfke ve korku, ama her şeyden çok, zevk alma ve ilgi görme özlemi.

"Sırt üstü yat ki aminla oynayabileyim," diye emrediyorum, parmaklarım boğazında gevşediği anda, neredeyse geriye doğru düşmesine neden olacaktım. Ama kendini tutuyor, sonra ona söylediğim gibi uzanıyor, her seferinde bir dirsek, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"İneceğini bildiğin zaman çok kolay itaat ediyorsun, değil mi?" Onunla oynuyorum ve dudaklarının köşesinde bir sırıtış beliriyor. Onun sezgileri bizim çöküşümüz olacak. Kiminle oynadığını bildiğini sanıyor. Ama neyin tehlikede olduğunu farkında değil.

Uyluklarının iç tarafına hafifçe bastırıldığında onları benim için ayırıyor. İşaretçim külotunun ince siyah dantelinde geziniyor, uyarılmışlığıyla iliklerine kadar ıslanıyor ve sonra şişmiş klitorisine gidiyor. Başı geriye düşüyor ve dudaklarından dökülmek üzere olan iniltiyi tutmaya çalışırken tırnakları halının ipliklerine batıyor. Yine de şimdiden duyabiliyorum. O kadar yakın ki. Çok ihtiyacı var.

"İnmen gerek. Bunu dün gece yapmalıydım."

Başparmağımı içinden geçirdiğimde dantel kolayca yırtılıyor, ona tam erişim sağlamak için tatlı amından koparıyorum. Hızlı bir nefes alışla, beni izlemek için başını kaldırdı.

Ona bunu verebilecekken tüm o öfkenin hiçbir anlamı yok.

İki parmağımı acımasızca içine sokuyorum. Kalçaları kıpırdıyor ve ortaya çıkardığı hisle beli yerden kesiliyor.

Diğer elimi karnına koyup onu tekrar aşağı itiyorum, ön duvarının çıkıntılarına karşı acımasız darbelerimi durdurmuyorum.

Başı dönüyor ve dudağını ısıırıyor. "Siktir," diyor ama yalvarışı sadece bir inilti. Parmakları karnındaki elime ve sonra ön koluma doğru hareket ediyor. Hiç durmuyor, çekiyor ve tutunacak bir şey arıyor.

"Bırak," dedim ve bir an için kolumu bıraktı, ama kastettiğim bu değildi. "Bana zevkini ver. Seni düşmekten alıkoyan her şeyi bırak," diye fısıldıyorum havaya

Işığın yüzünde dans edişini izliyorum. Dudakları ayrılmış ve mükemmel bir O harfi oluşturuyor, ancak alnı boğuk zevk çığlıklarını tutmanın zorluğuyla buruşmuş durumda.

Uyarılmışlığının kokusu havaya siniyor ve sikimden precum sızıyor, içine girmem için bana yalvarıyor.

Sikim fermuarıma dayanmışken, onu öfkeyle parmaklıyorum, üçüncü parmağımı içine sokuyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum. "Elime boşalana kadar durmayacağım, Aria. Bana istediğimi vermezsen düzgün düşünemez hale gelene kadar seni böyle becereceğim."

Başı bir o yana bir bu yana savruluyor ve sonra sırtı eğiliyor. Onu aşağıda tutmak ve daha hızlı tıngırdatmak için elimle kalçasını daha sert itmek zorundayım.

"Bir parmak daha ister misin?" Ona soruyorum ve sonra dizinin içini öpüyorum. O kadar dar ki, yine de yapabileceğimi sanmıyorum. Bu boş bir tehdit, ama onu amını yumruklayabileceğim ve ona hiç hissetmediği inkar edilemez zevkler verebileceğim noktaya kadar germe fikri, elimin amansız vuruşlarla daha sert ve daha hızlı hareket etmesini sağlıyor ve durmuyorum.

Adımı haykırırken bile.

Kukusu kasılsa bile.

Vücudu orgazmın gücüyle sarsılıyor ve ben durmuyorum, onu dışarı çekiyorum ve ondan alabildiğim her zevki alıyorum.

Nefesi kendine gelip gözleri benimkileri bulana kadar çekilmiyorum, o izlerken parmaklarımın her birini emiyorum.

"Amin çok tatlı," diyorum ona ve kızarmış yanaklarının daha da şiddetli bir şekilde kızarmasını izliyorum.

"Cezalarını sevmeye başladım," diyor nefes nefese, gözleri kapalı ve hissettiğim güç yok oluyor. Hâlâ ihtiyaçtan zonklayan aletim, onu yüzüstü yatırıp bacaklarının arasına girmem için bana yalvarıyor. Tekrar boşalacaktı. Ve tekrar.

Güçlü bir adamın yapabileceği en kötü şey sahte bir tehdit savurmaktır. Yine de bunu Aria ile yaptım. Birden fazla.

Amacım onu cezalandırmak değil; sadece itaat etmesini istiyorum.

Tam pantolonumun düğmelerini açmaya başladığımda telefonum cebimde titriyor ve zamanlayıcı çalışmaya başlıyor. Zaman doldu.

Gözleri kapalı ve yüzünde melek gibi bir memnuniyet ifadesiyle onu terk etmeyi sorguluyorum ama buna mecburum.

"Temizlen ve kendine yemek hazırla." Ayağa kalkarken bir iniltiyi bastırıyorum, saatlerce onun dokunuşunda kaybolamayacağım için nefret ediyorum.

"Daha sonra döneceğim." Ona veda sözleri veriyorum ve gitmeye başlıyorum. Her hareket sertleşmiş sikimin daha da ağrmasına neden oluyor ama bu gece ona sahip olacağım.

"Carter?" Aria'nın yumuşak sesi havayı yarıyor ve tam çıkmaya başlamışken beni durduruyor.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Sorusunda korku ve yalnızlığın izleri var. Bu onun alışık olmadığım yeni bir yönü.

Sadece dün gecedен beri gördüğüm tarafını. Bu kadar uzun süre yalnız bırakıldığı için kızgın olan kadın yerine kırık duvarın arkasındaki kız olmaya geri döndüm.

"Birkaç saat, belki."

Yavaşça kendini toparlarken yüz ifadesi düşüyor. Tekrar üstünü örterken sadece anlayışla başını sallıyor.

"Ben dışarıdayken bir şey ister misin?" İçgüdüsel olarak soruyorum, gözlerini tekrar üzerimde görmek istiyorum. Bana bu kırılganlığını daha fazla göstermesini istiyorum. Ona hayal ettiğinden çok daha fazlasını sunabilirim.

Bu düşünce bile içimde bir farkındalık yaratıyor.

Kontrollü olan o. Alttan üstten. Sinsi kız. Onun iyiliği için kontrolü geri almalıyım. Kontrolü bana vermek istemese bile bana ihtiyacı var. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmeseydi bile.

"Hayır," diye cevaplıyor bana başını hafifçe sallayarak. "Yine de teşekkür ederim."

"Görgü kuralları falan," diyorum odadan çıkarken onunla oynamak için.

Onun tatlılığı, ondan daha fazlasını talep etme düşüncelerini uyuşturuyor, ama sadece bir yere kadar.

CHAPTER 7

Aria

Carter gittiğinden beri saatler geçti. Loş ışıklı şarap mahzenine girdiğimde sarımsak kokusu hâlâ parmaklarımda taze. Bir fiske ve bir klik sesiyle mahzen aydınlanıyor ve güzel şarap şişeleri ışıpta parlıyor.

Bir şişenin dibinde kaybolma düşüncesi beni rahat bir nefes almaya itiyor. Bir ya da iki kadeh içerse aklım hala başımda olacak.

Ama akıllar bu gece gidip kendilerini becerebilirler. Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Bir zamanlar ne olduğuma ve bugün ne olduğuma dair anılar akıl sağlığımla oynuyor.

Bunun son derece farkındayım ama bu konuda bir şey yapmaktan acizim. En kötüsü de bu. Bir de Carter hakkında hissettiklerim.

Bu sürekli değişen bir ilişki ama aramızdaki çatlak duvarın tamamen farkındayım. O yokmuş gibi davranıyor ve belki de bir şeylerin değiştiğini düşünmekle aptallık ediyorum ama gözlerinin ardındaki acıyı ve hüznü görüyorum. Artık saklayamıyorum.

O kırık. Birini tanımak için kırık bir ruh gerekir.

Sadece son yirmi dört saat içinde yaşadıklarım bile Carter'ın yıllardır ne kadar kırılmış ve parampaşa olduğunun yanında sönük kalıyor. Ve umutsuzca onu iyileştirmek istiyorum. Onun acısını dindirmeyi, kendimi iyileştirmeyi istediğimden daha çok istiyorum.

Derinlerde bir yerde, onun başka bir parçasına dair bir ipucu var. Keşke ona gösterebilseydim.

Kalbimi tırmalayan acı bu düşünceyle daha da artıyor ama derin bir nefes alarak her şeyi akışına bırakıyorum. Artık onun için ne ifade ettiğimi bilmiyorum. Ama yine de ona değer veriyorum, özellikle de dün geceden sonra.

Ve ona neyin musallat olduğunu kesin olarak öğrenene kadar, hiçbir şeyi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve böylece, şarap.

İlk sıraya çömeliyorum, rafın çelik çubuğuna tutunuyorum ve etiketlerin her birine göz atıyorum. Pinot noir. Burgundy. Her biri. Spagetti ve Bolonez ile iyi bir kadeh kırmızıyı severim ve şu anda Cabernet'i tercih ediyorum. Bir sonraki sıra, Tanrı bilir ne kadar zamandır ilk kez dudaklarımdan kıvrılmasına neden oluyor.

Hiçbir sorun yokmuş gibi davranabilirim. Kısa bir an için rol yapabilirim. Bunu yapmakta iyiyim. İçten içe hiçbir şeyin yolunda olmadığını ve yanlışları düzeltmenin bir yolu olmadığını bilsem de, hareketleri sürdürmeye devam etmekte.

Ağır koyu kırmızı şarap şişesi bir an geçirebileceğim anlamına geliyor. Sadece nefes almak için küçük, önemsiz görünen bir an.

Sadece ben mutfakta kaldığım sürece. Bu düşünce dudaklarımdaki mutluluğu alıyor ve ayağa kalktığımda kaslarımın bir kez daha gerildiğini hissediyorum. En azından Carter geri gelene kadar.

Carter gittiğinde, aşına olduğum dört oda dışında bir yere gitmeye korkuyorum. Çalışma odası, ofisi, mutfak ya da yatak odası. Burası çok büyük ve daha fazlasını görmek istiyorum. Ama kardeşleri burada. Bir yerlerde. *Ve onlar düşman.*

Carter'la birlikteyken unutmak çok kolay. Üzerimde zorlayıcı bir gücü var. Sadece onun varlığında olmak bile bedenimi ateşliyor ve onunla birlikte hareket ediyorum. Her adımda, her nefeste.

Ama o gittiği anda her şeyin farkına varıyorum.

"Sadece yemeye, içmeye ihtiyacım var..." Işığı kapatıp elimde şişeyle mutfak adasından yemeğimi almak için geri dönerken fısıldıyorum, kapıyı kapattığımda koku beni karşılıyor.

Ama kapının kapandığını duyduğum anda, mutfakta başka bir kişinin sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Jase ocağın yanında duran büyük tencereye yaklaşırken, "Kahretsin, çok güzel kokuyor," diyor. Makarna ve et sosunu çoktan karıştırmıştım. Servis kaşığını eline alıp yemeğime gülümseyerek bakıyor.

Şişeyi tutuşum neredeyse kayıyor; avuçlarım çok terli.

"Hepimize yetecek kadar mı yapıyorsun?" diye soruyor bana karizmatik bir gülümsemeyle.

Gerçekten büyüleyici bir ifade yüzünü süslüyor. Daha önce hiç görmediğim kadar uzamış kirli sakallarıyla farklı görünüyor ama Carter'la aralarındaki benzerlikler yine de çarpıcı.

Ona cevap vermeden önce yutkundüğümü hissediyorum ama onu görmek bile bana dün geceyi hatırlatıyor. Onu solumdaki sandalyede otururken görebiliyorum, bakışlarım Stephan'a kayarken gülümsüyor.

Kalbim dün gece duşta olduğu gibi göğsümde çarpıyor. Endişe ve adrenalinin birbirine karıştığını hissedebiliyorum ve dik durmak için her şeyimi harcıyorum.

Kaşık çelik tencereye çarptığında Jase "Vay canına," diyor ve bana yaklaşmak için adanın etrafında adeta koşuyor. Yaptığı şeyin bu olduğunu fark ettiğim anda içgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum ve omzum kapalı kiler kapısına çarpıyor. Gözümü her kırpışımda Stephan'ı görüyorum. Masada oturmuş, Carter'la bana bakıyor. Öldürmemi bekliyor. Bir katil olmamı bekliyor.

O biliyordu. Hepsi biliyordu. Ve Romano'nun gitmesine izin verdiler.

Jase iki elini kaldırarak gözlerini açıyor ve adımlarını yavaşlatıyor, hatta duruşunu birkaç santim düşürüp çömeliyor. "Biraz sersemlemiş görünüyorsun," diyor usulca. "Zaten bir şişen var mı?" diye soruyor ve şaşkınlığıma rağmen kısa bir kahkaha atıyor.

Tabii ki sarhoş olduğumu düşünecek ve bu yüzden onu görmek ciddi bir panikle tepki vermeme neden olacaktı.

Onu sadece dün gece, birkaç oda ötede, yıllardır peşimi bırakmayan ve bırakmaya da devam eden bir adamı öldürürken gördüğümünden değil. Beni rahatsız eden tüm bu korkulardan kaçıp odama saklanmayı çok istememe rağmen hâlâ burada kalmak zorunda olmam değil. Vücudum endişeyle ısınıyor, ancak şimdiki zamanı kavradığımı bilmek bana çok ihtiyaç duyduğum gücü veriyor.

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben başımı sallıyorum, kapıyı itip Jase'in etrafından dolaşıyorum. Ellerimden biri şişenin boynunu kavıyor, diğeri saçlarımı karıştırıyor. "Sadece bir an yaşıyorum," diye zayıfça cevap veriyorum sonunda, şarap kadehimin olduğu tezgâha doğru yürürken sırtım ona dönük olmasına rağmen.

Kalbim yine küt küt atıyor. Hiç durmayacak. Bütün gün böyle oldu. *Carter'a ihtiyacım var.* Şişe tezgâha sertçe çarpıyor ve ancak o zaman omzumun üzerinden Jase'e bakma riskini alıyorum.

Jase'in gözleri kısılmış ve hâlâ onu bıraktığım yerde duruyor. Bakışlarıyla beni yerime mıhlarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Carter'ın yaptığı gibi, ama Jase beni değerlendiriyor.

Ona bir şeyler vermeliyim ama aklıma gelen tek şey daha önceki sorusuna cevap vermek. Herkese yetecek kadar yemek yapıp yapmadığımı.

"Tüm paketi ben yaptım, yani kesinlikle yeterli." Cevabın kolayca gelmesiyle şaraba ve açacağa geri dönüyorum. Ellerimin yeniden titremeye başladığını ve kalbimin göğsümden fırlamakla tehdit ettiğini hissetmeme rağmen onunla konuşurken şarabın tıpasını kolayca açıyorum.

"Birinin tabak isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama istemezlerse yemek artıkları için saklayacaktım." Jase'in yavaşça tencereye doğru yürüdüğünü duyabiliyorum, hâlâ beni değerlendiriyor olsa da. Şarap kadehi dolduğu anda dudaklarıma götürüyorum.

"Ee, şarap senin terapin mi?" Jase benden sadece birkaç adım ötede durup sırtını tezgâha yaslarlarken soruyor.

"Hepimizin kötü alışkanlıkları var," diyorum ona ve dudaklarımı yalıyorum. Tatlı tadı kanımda dolaşan kaosa pek yardımcı olmuyor. Ama onun yumuşak ifadesi bana bir şeyler yapıyor. Göğsümün derinliklerine saplanmış, beni boğan sert ve keskin bir şeyi gevşetiyor.

"Anladım," diyor bana, dönüp dolaptaki başka bir bardağa uzanırken alını yumuşuyor. "Bir tane alabilir miyim?"

Başımı hafifçe sallıyorum ama paylaşmak istemediğimden değil. Özellikle de Jase'i kazanmam için bana bir şans verecekse hiç umurumda değil. Çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir düşüncemi hatırlıyorum, özgürlüğümü kazanmak için Jase'i kullanmayı düşünmüştüm. Ya da belki ailem için merhamet dilemek için.

Hayır, başımı sallamam zayıf kalıyor çünkü Declan bize katılıyor, sanki bir toplantı çağırışım gibi içeri giriyor. Declan, Jase'in eski yerini alıp Jase'in mutfaka ilk girdiğinde yaptığı hareketi tekrarlarken Jase yanımda duruyor, elinde bardak. "Kahretsin," diyor tencerenin üzerinden saygıyla sesinde. "Bize yemek mi yaptın?" Declan çocuksu bir sırıtişla soruyor.

Bu tam olarak doğru değil ama bunu inkâr etmiyorum. "Hoşuna gidip gitmeyeceğinden emin değildim ama çok var."

Declan tabakları kapıyor, seramik şingirtıları odayı doldururken Jase bana yer açıyor, U şeklindeki adanın diğer tarafına yürüyor ve karşımdaki adaya yaslanıyor. Daha birkaç dakika önce Carter'ın kardeşleriyle aynı odada olma düşüncesi beni gerçekten korkutuyordu. Ama Declan'ın bir tabak hazırlamasını ve ardından kaşığı Jase'e doğrultmasını izlerken içimi bir rahatlık kaplıyor.

"Evet, bir tane istiyorum, henüz yemek yemedim."

Bana da bir tabak hazırlamasını istemek için tezgâhtan biraz öne doğru eğildim ama önce Declan konuştu.

"Onu zehirlemedin, değil mi?" Declan boktan bir sırıtişla soruyor. "Kontrol etmem gerektiğini biliyorsun," diye şaka yapıyor ve sonra Jase'in tabağını hazırlıyor.

Ve işte o rahatlık hissi ve dudaklarımı süsleyen gülümseme gitti. Gelgitten önce kıyıya vuran yalnız bir deniz kabuğu gibi akıp gidiyor.

Ben hala düşmanım. Her zaman düşman olacağım. Ve onlar da benim için hep öyle olacaklar.

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum ve içimdeki üzüntü ve acıma duygusunu bastırıyorum. "Henüz değil, buraya çok erken geldin." Boğazımda sıkı bir düğüm oluşuyor, ama Declan kıkırdarken şarapla boğuyorum, hala tabağa spagetti yığıyor. Piç gözyaşları gözlerime batıyor ve tek düşünebildiğim keşke

Ya Carter buradaydı ya da ben evde, battaniyemin rahatlığı altındaydım.

"Henüz yemek yediğini sanmıyorum," diyor Jase Declan'a, cevabıma zorla kattığım mizahtan eser olmayan bir tonda. Declan'ın hazırladığı iki tabağı alıyor ve mutfaktaki küçük masada yemek yemem için onu takip etmemi işaret ediyor. Declan, Jase'in tepkisi ve ses tonundaki ciddiyet karşısında şok olmuş görünüyor ve biri kendisine ait olan iki tabağı da almasına itiraz ediyor. Alnı şaşkınlıkla kırışıyor... ta ki beni görene kadar.

Hissettiklerimi saklamakta hep kötü olmuşumdur. Babam bana yalan söylemeyi öğrenirsem bu dünyada daha başarılı olacağımı söylerdi.

Bedenim Jase'i takip etmek için isteksizce hareket ediyor ama en azından şişeyi aldım. Beni izleyen Declan'a bakamıyorum. Verdiğim yanıtta duygularımın üzerini örttüğüm belli belirsiz mizahı anladığını biliyorum.

"Burada yemek iyi mi?" Jase soruyor. Sandalyeyi benim için çekerken sandalyenin ayakları yerde bir çizik sesi çıkarıyor. Bir an sandalyeye bakıyorum, niyetini sorgularken nezaketine hayret ediyorum.

Benim için kötü hissediyor. Tek düşünebildiğim bu. Yaralı olduğum için iyi davranıyor. Hepsi bu.

"Yalnız olmayı tercih ederim," diye cevap veriyorum sonunda, sesimi buluyorum ve ona bakarken boynumdaki tellerin gerildiğini hissediyorum. Kelimelerimi kuru boğazımdan zorla çıkarmak zorundayım ve bunu yaparken canımı yakıyorlar. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Dün geceki görüntüleri tekrar gördüğümde nefesim kesiliyor ve gözlerimin arkası diken diken oluyor. Sadece üç oda aşağıda. Büyük yemek odası buradan sadece üç kapı aşağıda.

"Lütfen," diyorum fısıltıyla ve şarabı elimden geldiğince zarif bir şekilde masaya bırakıyorum.

İki eli masadayken omzunun üzerinden bakıyor ve Declan'a bir şeyler söylüyor ama ne dediğini duyamıyorum.

Declan'ın mutfaktan çıkan ayak seslerini duyduğumda bana "İyi olacak mısın?" diye soruyor.

"Birini öldürdükten sonra iyi olmak ne kadar sürer? Her şekilde haklı olduğunu düşünsen bile mi?" Jase'e soruyorum ve o da gözlerini benimkilere çevirmeden önce sadece Declan'ın çıkışına bakıyor.

Jase bana cevap vermiyor; sanki hiç konuşmamışım gibi bana bakıyor.

Tabağını da alıp beni öylece bırakıp gideceğini düşünmeye başlıyorum ama onun yerine bana kendi sorusunu soruyor: "Bir şişe daha getirmemi ister misin?" Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum.

Bana hem yalnızlığımı hem de arzuladığım ikinci şişeyi bahşedecek kadar nazik.

CHAPTER 8

Carter

Ona karşı nazik olman gerekiyordu.

Tedirginlik beni tek bir derin iniltiyle terk ediyor. Jase'in mesajına cevap vermiyorum ve vermeye de niyetim yok. Durumun ciddiyetinin farkında değil. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Onun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyor.

Telefonumu kapatıp sessizce mutfığa girdiğimde bu acı düşünce aklımdan çıkmıyor. Hâlâ bir saat önce oturduğu yerde olduğunu biliyorum ve tam da beklediğim gibi, içeri girdiğimi görmüyor.

Asla yapmaz. Bana her zaman onu izleme fırsatı verir, baktığımı bilmediğinde nasıl biri olduğunu görmem için.

Neredeyse hiç hayal kırıklığına uğramadım, ama bardağını tekrar doldurmasını izlerken, tekrar onun huzurunda olmanın zevki köreliyor.

Koltuk değneği olmaya başladı. Gideceğimi bilirse, içiyor. Sadece iki kez oldu ama yine de fark ettim. Bir parçam onun durumunu anlıyor. Onun durumunu. Bir mengeneye teslim olmanın ve kendini acının olmadığı ve seçimlerin anlamsız olduğu bir yere bırakmanın onun için kolay olabileceğinin farkındayım. Ama bunun bir alışkanlık haline gelmesini istemiyorum.

Parmağını çevirerek taktığı kolyemi dudaklarına yaklaştırıyor, şarap yudumları ve dalgın mırıldanmalar arasında elmas ve incilerin orada oynamasına izin veriyor.

Koltuğunda sallanırken dudakları hafifçe aralanıyor ve salondaki siyah beyaz bir fotoğrafa bakıyor. Değerli taşlara karşı mırıldanıyor ve keşke ne düşündüğünü bilseydim. Hüznü ve acı dolu bakışları bana onun hala orada olduğunu söylüyor, benim kanatları kırılmış küçük bülbülüm.

Mırıldandığı şarkıyı tanımıyorum. Hiç tanımıyorum. Bazen bir şarkıdan çok konuşmaya benziyor.

Ona yaklaşırken bakışlarını takip ediyorum; siyah beyaz fotoğraf eski evimizin yan tarafının bir resmi. Yanan evin. *Babasının*, dördümüzün içeride uyuyor olmamızı bekleyerek yaktığı ev.

Kalbimin kenarında ani bir sızı hissediyorum, bana o lanet şeyin orada olduğunu hatırlatıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Aria'ya göğsümdeki acıyı görmezden gelerek ve onun sıçramasına neden olarak soruyorum

derin sesimin tonundan.

Oturduğu yerde döndüğünde gözleri gibi ifadesi de yumuşak. Dudaklarında mutluluğun izi bile var.

"Geri döndün," diyor ve ifadesinde bir hafiflik var. Sözleriyle birlikte gelen rahatlamayı gizleyemiyor. Ve onun sarhoşluğuna duyduğum hayal kırıklığı geri dönüyor.

"Bu gece döneceğimi söylemiştim." Yanındaki sandalyeyi çekip ayaklarımın gürültüsüyle yerde sürüklenmesine izin verirken ona sunduğum tek şey bu.

"Ne yapıyordun?" diye soruyor bana gerçekmiş gibi görünen bir hoşnutlukla.

Gecenin bu saatinde hoş bir şey yaptığımı düşünecek kadar saf.

Bir hırsızın hayatına son veriyordum. SL'den daha fazla satın alan ve basit bir soruya cevap vermeyen bir uyuşturucu bağımlısının.

Onunla ne yapıyordun?

Jase'in birinden yanıt alamadığı nadir günlerdendir. Yaptığı işte iyidir. Keşi kan kaybından ölmesi için bıraktı ve benim gelmemi bekledi. En çok benim adımdan korkuyorlar.

Acı ve ölüm tehdidi bir cevap veremiyorsa, gerçek korku hemen bir cevap verir.

Ve öyle de oldu. O hıyarın, hayatı elinden kayıp gitmeden önce söylediği tek kelime bir isimdi. *Marcus*. Elimde sadece bir isim vardı. Ama ihtiyacım olan tek şey buydu.

Günler geçtikçe daha da nefret etmeye başladığım bir isim. Daniel eskiden Marcus'un yanında iyi bir üne sahipti, gölgelerde yaşayan ve kendini asla göstermeyen bir adam. Ama bu Addison'ı tekrar bulmadan önceydi. O zamandan beri Marcus henüz bulunamadı ama görünüşe göre meşgulmüş.

"İş," diye cevap veriyorum ve kısa cevabım gülümsemesini aşağı çekiyor.

Gülümsemesi kaybolmuş olsa da bana "Kalanlar var" diyor. İçindeki tatlılığın nasıl boşaldığını hissedebiliyorum.

Bardağının sapıyla oynamak için masaya uzandığında ona "Bana yemek mi hazırladın?" diye soruyorum.

"Birbirinize bu kadar benzemeseydiniz, kardeş olduğunuzu lanet bir yemeğe verdiğiniz tepkiden anlardım," diyor biraz da şakacı bir tavırla.

Ne düşündüğünü kestiremiyorum. Ya da ben ona bakarken onun benim hakkımda ne düşündüğünü. "Uzun zaman oldu."

"Bolonez yediğinden beri mi?" diye soruyor, sanki söylediklerim saçmaymış gibi.

"Biri bize yemek hazırladığına göre," diyorum ve aklıma annem geliyor. Aria bir kez daha sanki aklımı okumuş gibi bana bakıyor. Mutluymuş gibi davranma ve her şey normalmiş gibi davranma hali kaybolup gidiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve ben cevap vermemeyi seçiyorum. Özür dilemek hiçbir şeyi geri getirmiyor.

Bir süre sonra sessizliği ve gerginliği bozarak, "Yemek yapmayı severim," diyor. "Eğer istersen... Daha fazla yemek yapmamın bir sakıncası yok değil mi?"

Annem hastalandığında mutfak ve yemek odasından uzak dururdum. Annem orada öldü. Hiçbirimiz mutfağa gitmekten hoşlanmazdık. O odaya olabildiğince hızlı girip çıkmak daha iyiydi. Bir bakıma Talvery o evi yaktığı için minnettar olmalıyım. Karanlık bir anıdan başka bir şey değildi.

İnce parmakları bardağı yukarı aşağı hareket ettiriyor ve ben içmesini bekliyorum ama onun yerine bardağı bana doğru itiyor. "Biraz ister misin?"

Konuşmadan başımı sallıyorum, alışkanlığı hakkında ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ediyorum. Bardağı tekrar kendisine doğru çekmeden önce,

"Gitmeden hoşlanmıyorum," diyor.

"Nedenmiş o?" Ona soruyorum, bu evin dışında olup bitenlerden başka bir şey hakkında konuşabildiğim için minnettarım. Düşmanların sayısı her geçen gün artıyor.

"Bir şeyler düşünmeye başlıyorum," diyor sessizce, bakışları bardaktaki koyu sıvı havuzu ile benim bakışlarım arasında gidip geliyor.

"Bu doğru mu?" Ona soruyorum, daha fazlası için zorluyorum.

"Seçme şansım olmadığında daha iyi," diye ciddiyetle itiraf ediyor. "En azından kendim hakkında hissettiklerim için."

"Hangisi daha iyi?" Alnımdaki kırısklık derinleşirken soru ağzımdan kaçıyor.

"Düşüncelerim daha iyi," diyor ama detay vermiyor.

"Nasıl yani?"

"Seninleyken ailem ve kavgalar hakkında endişelenmiyorum..." sesi çatlıyor ve yüzü buruşuyor. "Bu korkunç, değil mi?" Başını sallıyor, kızarmış teni daha da parlaklaşıyor. "Korkunç. Ben korkunç biriyim." Ve son sözüyle bardağı kaldırıyor, ama elimi koluna bastırarak bardağı masaya geri koymaya zorluyorum.

"Sen pek çok şeysin," diyorum koltuğu ona yaklaştırırken, "ama korkunç olan bunlardan biri değil."

"Zayıf. Ben zayıfım," diye cevap veriyor dilinde tiksintiyle. Bakışları benimkilerden ayrılıyor, yine de onu kırmamasını istiyorum. Onun yerine şarap bardağının sapına bakıyor. Kadehinde hâlâ biraz var ama anladığım kadarıyla bu onun ikinci şişesi. "O kadar zayıfım ki başka seçeneğim kalmasın istiyorum," diyor inanmayarak. "Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Zor bir durumdasınız, çok az seçeneğiniz ve ciddi sonuçlarınız var." Teselli etme konusunda hiç iyi olmadım ama mantıklı konuşabilirim. "Ve derinlerde bir yerde, ne yaparsan yap, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun." Benden kolayca akan gerçek acımasız ve Aria'nın gözle görülür bir şekilde benden uzaklaşmasına neden oluyor.

"Çok teşekkür ederim," diyor kadehi kaldırıp kalan tüm içkiyi yudumlarken donuk bir sesle. "Kendimi acınası ve hayatımın hiçbir anlamı yokmuş gibi hissetmeye başlamıştım." Elini havaya kaldırıyor ve ardından avucunu masaya sertçe vuruyor. Sözlerinde beni kızdıran bir öfke var. Gözlerimin içine bakıp nefret dışında hiçbir duygu içermeyen bir ifadeyle "Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için çok teşekkür ederim" demeden önce bardak masaya çarpıyor.

"Dövüşün hoşuma gidiyor, Aria. Ama benimle bu şekilde konuşmazsan akıllıca davranmış olursun." Sesim sert ve ölümcül ama Aria'ya hiçbir şey yapmıyor.

"Şimdi yapar mıyım?" Şarap lekeli dudaklarında bir tebessüm belirliyor. "Yapabileceğim tek bir akıllıca şey olduğundan emin değilim, değil mi Bay Cross? *Her* emrinize itaat etmekten başka."

Onun meydan okuması çok güzel ve beni sadece onun için sertleştiriyor. Onu içime almak için arkama yaslandığımda sikim sertleşiyor ve fermuarımı zorluyor. Sanki kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi hissediyorum ve bu durumdan daha fazla hoşnut olamazdım.

Bana bakarken nefes alışım hızlanıyor, onunla aynı fikirde olmamam için bana meydan okuyor.

"Kızgın olmayı seviyorsun, değil mi?" Bu bir soru olmasa da ona soruyorum. "Öfkede üzüntüde olduğundan çok daha fazla güç var." Bu ifade dudaklarını büzüyor.

"Neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ona beni yok edebilecek bir gerçeği söyleyerek. "Senin gibi kadınlar benim gibi erkekleri mahvetmek için yaratıldı."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Hiçbir şeyi değiştiremeyen biz kadınlar mı?" "Bunu benim için açıklığa kavuşturman gerekecek. Ya çok sarhoşum ya da anlayamayacak kadar aptalım."

"Yoksa geçmişin gözünü kör mü etti?" Ona teklif ediyorum. "Olması gereken bir şeyi değiştirmeye kendini o kadar kaptırmışsın ki. Bu *olacak*, o kadar ki önünüzde ne olduğunu göremiyorsunuz."

"Ne olması gerekiyor? Nasıl yani?" diye sorarken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Elleri sanki dik oturmak için tutması gerekiyormuş gibi masanın kenarını kavırıyor.

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun, Aria."

"Eğer bu gerçekleşirse, şu anda bahsettiğinizi düşündüğüm şey gerçekleşirse, benim için bir gelecek olmayacak. Sevdği insanları kurtarmak için hiçbir şey yapamayan, düşmanın gönüllü fahişesi. Bu nasıl bir hayat sürmektir?"

Sözleri karşısında kanım donuyor. Uyuşuk bir şekilde ona en yakın şişenin kalıntılarına uzanmasını izliyorum, ancak şişeyi boş buluyorum.

Kendini öldürür müydü? Söylediği şey bu mu? Bırakın beni böyle bir şekilde terk etmesini, beni terk edeceğini düşündükçe kanım damarlarımda dolaşıyor. Koltuğuna geri yaslanıp bana tekrar dikkatini vermek için döndüğünde ona zar zor bakabiliyorum. "Benim yerimde o l s a y d ı n ne yapardın?" diye soruyor içten bir merakla.

Daha önce yaptığı itirafın etkisinde olduğum için hemen cevap veremiyorum ama sonunda doğruluk payı olan kelimeler buluyorum. "Kendime ve hayatta kalmama dikkat ederdim."

"Benim hayatta kalmam mı?" diye soruyor alaycı bir inançsızlıkla. "Eğer onlar öldüyse, o zaman ben kimim?"

I?"

Sorusu karşısında nefes alış verişim düzensiz, gergin ve derin bir hal alıyor. "Sen benimsin." Cevabım ani, sert ve inkar edilemez. Her kelime inançla söylenir.

Ama tek yaptıkları gözlerini parlatmak. "Ve ben hep böyle olacağım. Bir mülk."

Soğukkanlılığımı yok eden şey üzüntü. Beni hiç kimsenin çözemediği kadar çözüyor. Uğruna çalıştığım, olduğum her şeyi mahvedecek ama ona sahip olduğum sürece her şeye değecek.

"Sana sahip olmam gerekiyordu. Sadece sana sahip olmak için yaşadım." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememiştim.

Göğsü inip kalkarken nefes alışları sığılaşıyor. "Carter?" Sanki onu hissettiklerinden, kendi inançlarının her bir parçasını yıkan gerçeklerden kurtaracakmışım gibi adımı söylüyor.

"Sen benim için yaratıldın. Dövüşmek için. Sevişmek için. Önemsemek için," diyorum ona daha da yaklaşırken, dudaklarımı onunkilere bir santim kalana kadar indirirken sandalyesinin arkasındaki kavrayışım sıkılaşıyor. Bana evcilleştirmek istediğim bir vahşilikle bakarken gözlerim onunkileri delip geçiyor. "Bunu anlıyor musun, Aria?"

"Sen çok yoğun bir adamsın, Carter Cross." Gözlerinde anlamadığım yaşlarla yumuşak bir şekilde konuşuyor.

Şu anda tek yapabildiğim dudaklarımı onunkilere çarpmak, acısını, ıstırabını ve aklındaki tüm soruları susturmak. Öpücük nazik değil; yumuşak ve tatlı değil. Benim olanı acımasızca almak. Yıllardır bana borçlu olanı.

Dudaklarını yakaladığım anda nefesi kesiliyor ve dilimi ağzının içine sokuyorum, kendimi sandalyeden dışarı itiyorum ve iki elimle yüzünü tutarken sandalyenin yere çarptığını duyuyorum. Dilim onunkini hızla okşuyor ve o da benim yoğunluğuma kendi yoğunluğuyla karşılık veriyor. Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve tırnakları kafa derimi çizerek beni inanılmaz derecede yaklaşıyor.

Nefes almak için çaresizce çekildiğimde ağzımda inliyor. Tek bir hareketle onu yere doğru çekerken eteğini kalçalarına doğru iterek altımda manevra yapmasını sağlıyorum. Karnı yere bastırıyor ve ereksiyonum açıkta kalan kıkına saplanıyor.

"Çok pis bir kızsın, bunu örtme zahmetine girmiyorsun." "Öyle değil misin?" diye sorarken zaten ıslak olan amını avuçluyorum.

Diğer elim kafatasının dibindeki saçları kavırıyor ve sırtının eğilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde geri çekiyor. Ben acımasızca klitorisini ovarken dudakları hem zevk hem de acı dolu tatlı bir nefesle aralanıyor.

"Sen benimsin, başka bir şey değil. Sana yapmanı ve olmanı emrettiğim şeyler dışında her şeyi bırakacaksın." Sözlerim kulağının kabuğuna doğru fısıldanıyor. Ben o muhteşem dudaklara bakarken onun inlemelerine karışıyorlar. Onları tekrar almak için çaresiz, istediğime teslim oluyorum. Elimi amcığından çekip boğazını arkadan kavırıyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum.

"Carter," diye haykırıyor öpüşmeyi kestiğim anda ve iki kez düşünmeden sikimi bırakıp içine giriyorum.

İçine girdiğim anda sıcak, ıslak duvarlarının kasıldığını hissetmek beni çılgına çeviriyor. O kadar dar ki, ama boğuk bir çığlıkla her şeyimi sonuna kadar alıyor.

Kalçalarım onu ve onun olduğu her şeyi sahiplenmek için acımasız bir hızla piston gibi hareket ediyor. Olabileceği her şeyi.

"Benim," diye homurdanıyorum ve kalçalarını morartıcı bir güçle kavramak için boğazımı ve saçlarını serbest bırakıyorum. Zevk çığlıkları atarken kolları onu zar zor destekliyor.

Tekrar ve tekrar onu becerebildiğim kadar sert beceriyorum. Ve onun boğuk inlemelerinin her biri, altındaki zemini umutsuzca tırmalamasıyla birleştiğinde, sadece onu daha sert sikmem için beni ateşliyor.

"Benim." Altıma şiddetle boşalırken kelimeyi dişlerimin arasından geçiriyorum. Benim boşalmam da onu takip ediyor, taşaklarım yukarı kalkıyor ve kalın döller amcığını doldururken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Nefes nefese yatıyor, küçük bedeni umutsuzca kendini desteklemeye ve aynı anda nefes almaya çalışırken sarkıyor. Her iki çaba da görünüşe göre boşunadır.

Adımı tekrar tekrar fısıldarken döllerim içinden sızıyor. Bir kolumu iki yanına dayayarak dişlerimi boynuna geçiriyorum ve onu tekrar öpmeden önce çenesini ısırıyorum.

O da beni saygıyla ve tatlı bir şekilde öpüyor. Elleri çenemi buluyor ve parmakları dudaklarımı kendi dudaklarına sabitlemek için ensemden geziniyor.

Onun yanında yere düşerken göğsüm kabarıyor. Serin hava ısınan tenimi rahatlatıyor.

Aria'nın gösterdiği tek çaba bana yaklaşmak, hem çıplak hem de giyinik teninin benimkine değmesini sağlamak.

"Ben de bunu bekliyordum," diyor usulca yanıma sokulurken, kucağa alınmaktan memnun.

"Ne için?" Hala nefesimi tutarak ona soruyorum.

"Beni böyle öptüğün için."

Onu öpmek için. Dudaklarının benimkiler üzerindeki sıcak anısı onu tekrar öpmem için yalvarıyor ama sözleri beni durduruyor.

"Beklediğime değdi." Kelimeler dudaklarından kolayca dökülüyor, öpüşmemizden dolayı şişmiş ve kızarmış görünen aynı dudaklar.

Şu anda gerçeklik bana geri geliyor. Olması gereken bu değildi.

Bana ne yaptığını bilmiyorum ama bu şekilde devam edemez. Her şeyi mahvediyorum.

CHAPTER 9

Aria

Bu kadar iyi uyuduğuma şaşırdım.

Korku yok, sadece çok ihtiyacım olan derin bir uyku. Carter beni yatağa getirdiği andan öğleden sonra saat 2'ye kadar.

Hissettiğim yorgunluğu giderecek kadar uyku yok ama bir geceyi rahatsız edilmeden atlattığım için minnettarım.

Carter'ın ofisindeki ahşap zeminde kayarken kaslarımdaki ağrı şiddetleniyor ve yüzümü buruşturuyorum. Dün gecedен beri çok ağrım var. Belki de geçen haftadan beri. Bu normal mi değil mi bilmiyorum ama canım yanıyor. Günün her anında onu hala içimde hissediyorum ve bu beni hem zevkin hem de acının sınırına götürüyor.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak.

Carter'ın kırık ve kayıp bir ruh olduğu inkar edilemez. Ve onun geçmişindeki tüm yanlışları düzeltmek istediğimi de inkar edemem.

Zihnim, geri alınmasını dilediğim şeylerle dolu bir kasırga gibi, ama bana acıyan ve bana netlik sağlayan hiçbir cevap yok. Tek düşünebildiğim ona iyilik yapmak. İtaat etmek, onun için iyi olmak. Belki o da kararlarını gölgeleyen öfke ve nefretten başka bir şey hisseder.

Onun nasıl bir dünyada büyüdüğünü ancak hayal edebilirim. Bana verilen küçük parçalar pürüzlü ve sert.

Dönüştüğü canavara acımamalıyım.

Bana yaptıklarını sevmemeliyim.

Ama ben biliyorum.

Yerde duran kâğıdı incelerken kısa tebeşir parçası parmaklarımın arasında ileri geri yuvarlanıyor. Parkta ne çizdiğimi hatırlayamıyorum. Dün gece değil ama ondan önceki gece rüyamda gördüğüm sorular zihnimde hâlâ canlı ve capcanlı.

Bilinçaltımda cevaplar olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Rüyalarındaki cevaplar. Ama o gün ne çizdiğimi hatırlayamıyorum.

Onun yerine hep aynı şeyi çiziyorum, salondaki fotoğraftaki evi. Şirin ve küçük, rustik özellikleri var. Kesinlikle bir arka sokakta ama yanında başka evler de var. Birbirlerine yakın.

Tuğla eskiydi ve harç daha da eski görünüyordu. Kenarlarında büyüyen yabani otlar

Sanki oraya aitlermiş gibi hissediyorlardı, sanki doğa yapıyı geri almaya niyetliydi.

Fotoğrafi her kim çektiyse evin güzelliğini mükemmel bir şekilde yakalamış, ama neden beni çağırıyor? Neden onu çizmeye devam ediyorum ve sadece etrafında yetişen çiçekleri değiştiriyorum?

"Dört adım var." Carter'ın sesi düşüncelerimi böldü ve sözlerini kaydetmeden ona baktım. Gömleğinin bembeyaz kollarını kıvrırmak için acele etmiyor. Bronz teninin altındaki gergin kaslara hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum ve dün gece ellerinin beni nasıl kavradığını, kalçalarımın hâlâ dokunulduğunda acı veren morluklar bıraktığını hatırlıyorum.

Çizimi işaret ediyor. "Ön verandanın dört basamağı vardı."

Bunu anlamam bir anımı aldı ve ona küçük bir gülümseme sunarak "Burası senin evindi, değil mi?" diye sordum.

Başını sallıyor ve ekliyor, "Olduğundan daha çekici gösteriyorsun."

Dizüstü bilgisayarına dönerken kalbim sıkışıyor ve boğazımda küçük bir düğüm oluşuyor. Belki beni önemsemeye başlarsa her şey yoluna girebilir. Her şey yoluna girebilir.

Ne kadar safca bir düşünce.

"Ne düşünüyorsun?" Carter'ın sorusu beni tekrar günümüze getirdi.

"Düşünmemem gereken düşüncelere dalıp gidiyorum," diye cevap veriyorum ona bilinçli bir rıza göstermeden. Belki de o kadar çok dinlendim ki uyku beni terk etmeyi reddediyor, beni uykulu ve düşüncelerimi bulanık hale getiriyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

"Bu evi neden bu kadar çok sevdiğimi merak etmek gibi," diye cevap veriyorum ona temkinli bir şekilde, bakışlarım kâğıtta kalsa da.

"O evden nefret ediyorum," diyor Carter bir süre sonra ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Gözlerindeki soğukluk her zaman mevcut ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Her şeyden nefret ediyorsun," diyorum ona dalgınca.

"Senden nefret etmiyorum," diyor sivri bir şekilde ve onun bu cevabı içime bir sıcaklık yayıyor. "O zaman benim hakkımda ne hissediyorsun?" Ona soruyorum ve parmaklarımı tebeşir parçasıyla meşgul ediyorum.

Sözleri yumuşak bir şekilde söylenmiş ve bu onun ilk itirafı. "Benim olduğun fikri bile bana fethedemeyeceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyor. Ama aslında sana sahip olmak... her şey."

Sözlerinin ne kadar güçlü olduğunun farkında mı bilmiyorum. Ne kadar yoğun olduğunun. Onun etrafında olmak bile boğucu. O yanımdayken başka hiçbir şey var olamaz.

"Dün geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?" diye soruyor ve üzerimde kurduğu transı göz kırparak atlatıyorum.

"Her şey," diye cevap veriyorum ona sanki çok açılmış gibi. "Eve geldin. Bir konuşma yaptık ve sonra mutfakta daha fazlası..." Sözümü kesiyorum ve hatırladıkça dişlerim alt dudağıma batıyor. "Ve sonra beni yatağa götürdün."

Carter cevabımı ölçüyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "Yatağa girdiğimizde bana ne söylediğini hatırlamıyorsun değil mi? Hatırlıyor musun?" Hatırlamaya çalışırken kalbim bir kez, sonra iki kez çarpıyor.

Ama benim yok.

"Uyuyakalmışım" diyorum, sanki bu bir mazeretmiş gibi.

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Sanki pişman olmam gereken bir şey söylemişim ama ne olduğunu bilmiyorum. Kalın kalın yutkunarak, "Ne dedim ben?" diye sormak için kendimi zor tutuyorum.

Ama bana cevap vermiyor, sadece çene çalıyor.

Carter ayağa kalkıp bana doğru gelene kadar göğsümde ve kanımda bir çarpıntı beni gergin hissettiriyor. Üzerimde beliriyor, yapmayı sevdiği gibi varlığıyla bana sahip oluyor. O bana yaklaşırken gözlerim kapanıyor.

Elini nazikçe başımın tepesine indiriyor ve sonra bir tutam saçı parmaklarının arasında döndürüyor.

Kalbim onun dokunuşuyla çarpıyor ve bunun korkudan mı yoksa şehvetten mi olduğunu bilmiyorum.

"Tek istediğim, aklınızda kime ait olduğunuza dair hiçbir soru kalmayana kadar sizi becermek." Onun bu itirafı kalçalarımı sıkmaya zorluyor ve o hassas ağrı geri dönüyor.

Bana yaptığı her küçük dokunuşla gerginlik ve korku dağılıyor.

"Eğer kendini bana verirsen, her şey yerli yerine oturur."

Parmakları köprücük kemiğimde ve çenemde hafifçe gezindikten sonra dudaklarıma doğru ilerliyor ve bir zamanlar Carter'a ait olduğuna inanmakta zorlanacağım şefkatli bir dokunuşla dudaklarımda geziniyor.

"Hepsi bu mu? Kendimi bir oyuncak olarak kullanman için tamamen sana mı vereceğim? Bu her şeyi çözecek mi?" Kelimelerin nazikçe akması, tempolarındaki inkar edemediğim flört, geri dönüşümü zayıflatıyor.

Aleti tam yüzümün önünde, belli ki sert ve pantolonuna bastırıyor. Ağzım parçalanıyor ve parmaklarım uzanıp onu almak için kaşınıyor.

Kalçalarımın arasındaki zonklama yoğunlaşıyor ve kendime onun esiri, seks oyuncacı, fahişesi olduğumu ve daha fazlası olmadığını hatırlatmak için mücadele ediyorum. Tek düşünebildiğim, dün gece bana yaptığı gibi onu ne kadar memnun etmek istediğim.

Onu dizlerinin üzerine çöktürmek ve dokunuşlarım karşısında zayıf düşmesini sağlamak istiyorum. "İstiyorum..." Kendimi durdurmak ve kelimelerimi yutmak zorundayım, kendimi kirli hissediyorum.

Önümde çömeliyor, bakışları benden hiçbir şey saklamayan bu canavar adamdan kaçmam için yalvaran bir yoğunlukla bakışlarımı delip geçiyor.

Dudaklarından karanlık sözler fısıldanıyor. "Bana ne istediğini söyle, Aria."

"BEN- BEN-" Kekeliyorum. Önemsiz bir eşitsiz gibi.

Bakışlarımı onunkilere dikmek, nefesimi içime çekmek ve nefesimi verirken "Seni emmek istiyorum" diye itiraf etmek için içimdeki tüm cesareti toplamam gerekiyor.

"Ben boğazının arkasına boşalana kadar bu güzel küçük dudakları sikimin etrafına sarmak ister misin?" diye göğsünün derinliklerinden gelen bir boğuklukla kolayca soruyor, işaretçisini dudaklarıma götürüyor ve bir kez daha onları izliyor.

Başımı sallıyorum, parmağını yolunu değiştirmeye zorluyorum ve onun yerine yanağıma sürtünüyorum. Nefesim kesiliyor, arzu ve istekle doluyorum, ondan başka her şeye karşı hissizim.

Bana ne yaptı?

Beni nefes nefese yerde bırakıp masasının önündeki sandalyelerden birini kapıp tam önüme getirdiğinde bu düşünce aklıma geliyor. Hiç vakit kaybetmeden, hızlıca görevini yerine getiriyor.

Otururken konuşmuyor, iki eli de rahatça kalçalarının üzerinde duruyor.

Elimi fermuarına doğru kaldırırken titriyorum ama ona dokunmadan önce beni yakalıyor. Kavrayışı sıcak ve talepkâr ve aynı şekilde dikkatimi ve nefesimi çalıyor.

Bana "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sorarken gözlerindeki şehvetten etkileniyorum. "Benden önce bir şey yaptın mı?" diye sormak için başını eğdi.

"Evet," diye cevap veriyorum ama bu yarı doğru gibi geliyor ve ona kısmen yalan söylediğimi düşünmek bile nabzımın hızlanmasına ve vücudumun ısınmasına neden oluyor. Aynı şey değil. Nikolai ile yaptığım şey buna yakın bir şey değildi. Gençtik ve beni rahatlatıcak birine ihtiyacım vardı. Nikolai benim için orada olan tek kişiydi. Önce onu öptüm ve bana dokunması için yalvardım.

Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Sadece bir arkadaş olarak kalacak olsa bile.

Ama babam bizi asla öğrenemezdi ve Nik rütbesini yükselttiğinde ve ben daha cesur olmaya başladığımda, babam şüphelenmeye başladı. Nikolai'nin benim için konumunu riske atmak istediğini hiç sanmıyorum.

Ve arkadaşlığımızı riske atmak istemedim.

Onunla yaşadığım şey böyle bir şey değildi.

"Kimdi o?" Carter bana sordu. "Birden fazla mı?" Elimi bırakırken başını eğiyor ve kalbim bir savaş davulu gibi çarpıyor.

"Seni ilgilendirmez," diyorum ona şakacı bir şekilde ve ellerini sandalyenin kolçaklarına götürmek için iki bileğini tutuyorum. "Bırak oynayayım," diyorum ona sanki bir emirmiş gibi ama kelimeler yalvarıyormuşum gibi çıkıyor.

Bana cevap vermiyor ama parmakları kolçaklara dolanıyor ve beni durdurmak için hiçbir şey söylemiyor.

Düğmeyi kurcalıyorum, bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüğümde sinirlerim tepeme çıkıyor. Pantolonunun hisırtısı ve Carter'ın göğsünden gelen derin arzu uğultusu sinirlerimi görmezden gelmemi sağlıyor.

Pantolonunun fermuarını açtıktan sonra bana yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor ve siki yüzümün önüne çıkıyor. Şok beni hazırlıksız yakaladı. Düşündüğümde daha büyüktü. Damarlı ve kalın. Anında içime nasıl sığdığını merak ettim. Önünde kıvranırken, ne düşündüğümü bildiğini biliyorum. Sert ve erkeksi kıkırdaması bunu ele veriyor.

Aletini iki elimle sararken ona bakıyorum. Parmaklarımı onun etrafında kapatmam mümkün değil, ama beni endişelendiren kısım onu ağzıma nasıl sığdıracağım.

Onun tamamını almayı ve kendini kontrol edemeyeceği noktaya kadar onu memnun etmeyi hayal ettim, ama şimdi öğürmeden onun bir kısmını alıp alamayacağımı sorguluyorum.

Carter yavaşça, izin ister gibi elini kaldırıyor ve başımın arkasına götürüyor. "Önce yalayabilirsin," diyor alçak sesle ve derin derin, nefes alış verişinin nasıl hızlandığını saklamadan.

Yarığndaki prekum boncukları beni yalamaya teşvik ediyor ve ben de öyle yapıyorum. Önümde oturan adam dokunuşumla ürperirken yanaklarımda bir kızarıklık ve gurur yükseliyor.

İri elini açıp beni ona yaklaştırıyor ve daha fazlası için beni teşvik ediyor. Ama onu tersliyorum, elini tutuyorum ve ait olduğu yere, kolçağın üzerine geri koyuyorum.

Koltuğunu yeniden ayarlıyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Eskisinden daha koyu renkteler, bu da gümüş lekeleri daha da öne çıkarıyor. Oradaki sıcaklık beni arzulandırıyor ve öne doğru eğilip dudaklarımla sikinin başını kapatarak zevkimi buluyorum.

Prekumun tuzlu tadı ve kendimi desteklediğimde Carter'ın kalçalarının kollarımın altında sıkıştığını hissetmek, ağzım onunla doluyken inlememe neden oluyor.

"Siktir," diye inliyor ve kalçaları hafifçe kıpırdıyor, onu ağzımın içine daha da itiyor, tavana ve boğazıma doğru hareket ediyor. Dişlerim aletini sıyrırsa da onu kolayca alıyorum.

Dişlerimi korumak için dudaklarımı kullanarak sikine baskı uyguluyorum, alabildiğim her santimini alıyorum.

Kendimi daha fazla alçalttıkça gözlerim yanıyor ve her seferinde onun için daha da ateşleniyorum. Üstüne çıkıp zevkimi ondan alma düşüncesi aklımdan geçiyor ama direniyorum. Ona, bana verdiği gibi zevk verebileceğimi göstermek istiyorum.

Aletin başının boğazımın arkasına çarptığını hissettiğimde tırnaklarım kalçalarıma batıyor. Tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. Kalçaları yukarı kalktığında ve kendini kırılma noktamın biraz ötesine ittiğinde beni boğarken geri çekilmemek ve nefes nefese kalmamak.

Nefes alabilmek için onu ağzımdan çıkarmaya zorlayarak hafifçe kekeliyorum. Geriye yaslanıyorum ama durmuyorum. Ağzımın etrafında tükürük olduğunu bilsem bile, elimle sikini çalıştırmaya devam ediyorum ve hızla onu tekrar içeri alıp tekrar derin boğazlamaya çalışıyorum. Yanaklarımı çukurlaştırırken Carter'ın çıkardığı derin, hırıltılı inilti kendimi bir kraliçe gibi hissettiriyor. Bu adama diz çöktürebilen güçlü bir kraliçe gibi.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Kaskatı duruşuna ve bana uzanmak yerine sandalyesine tutunurken sandalyesinin derisine batan küt tırnaklarına. Onu daha derine çekip yutmaya çalışırken gözlerim yukarı doğru kayıyor. Ve o anda Carter kırılıyor.

"Yeter," diye ısırtıyor ve ayağa kalkıyor, sikini ağzımdan çekip beni önünde kış üstü bırakıyor. Avuçlarım sertçe yere çarpıyor ama umurumda değil. Vücudumda önemseydiğim tek his, kalçalarımın arasında zonklayan nabız.

Ona bakarken nefesimi zar zor kontrol edebiliyorum. Carter Cross. Çözülmemiş ve kontrolü bırakamayan. "Seni istiyorum," diye yalvarıyorum altından.

Bu doğru. Onu istiyorum ve bu gerçeği daha fazla saklamak istemiyorum.

Bana sırtını dönüyor, pantolonu beline doğru sarkıyor, ta ki pantolonu aşağı itip bana dar kalçasını ve kaslı kalçalarını gösterene kadar.

Ön kolunu masasına dayıyor ve hızlı bir hareketle her şeyi yere bırakıyor. Telefon, kalemler, dizüstü bilgisayar, kâğıtlar. Hepsi aynı anda çırpınıyor ve yere düşüyor ama bunların hiçbirinin önemi yok. Yapabileceğim tek şey Carter'ın ihtiyaçlarının yoğunluğunun kurbanı olmak.

"Yüzüme binmeni istiyorum. Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum." Sözleri kalçalarımın arasındaki sızıyı daha da artırıyor. Onun çözüldüğünü hissetme ihtiyacım daha da güçlendi.

Ayağa kalktığımda bacaklarım güçsüz ve bükülmeye hazır hissediyorum ama önemli değil. Carter kalçalarımı kavıyor ve masasına uzanırken beni bir çılgılık atmaya zorluyor, göğsüne oturmama izin verirken hala sert olan siki dışarı fırlıyor.

Nefes alış verişlerim arasında tek bir kelime bile etmeden Carter eteğimi yukarı itiyor ve külotumu parçalıyor.

Yırtık pırtık iç çamaşırlarının yere düşmesini izlerken, Carter bluzuma uzanıyor, üstten yırtıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Kıyafetlerimi hiçbir şey değilmiş gibi yırtıyor. Ve onun karpislerine ne kadar çabuk ve kolayca yenik düştüklerine bakılırsa öyle de olabilirler.

Ona binmemi istediğini söyledi. Ama Carter lanet bir yalancı. Parmaklarıyla kalçalarımı ve kıkıma kavıyor ve beni tam istediği yerde tutuyor. Dilini açıklığımdan klitorisime doğru sürüklüyor ve her sinir ucumu ateşe veren kör edici bir zevkle öne düşmeme neden olacak kadar emiyor.

Göğüslerim başının üstündeki masaya çarpıyor ve ben çılgılık atarken ofisin kapısı açılıyor.

Üzerimi örtüp saklanmaya çalışıyorum ama Daniel'in şok olmuş ifadesini yakaladığımda Carter hâlâ amımın ırzına geçiyor.

Tek söylediği "Siktir," ve gitmek için olabildiğince hızlı dönüyor, arkasından kapı koluna uzanıyor ama tutmayı başaramıyor. Boşalmak üzere olduğumu bildiğim için dehşete kapılmasaydım gülerdim. Zevk karnımda bir fırtınaya dönüşüyor ve her uzvumu tehdit ediyor, dalgalar halinde parmak uçlarıma kadar ilerliyor.

"Boşalacağım," diye haykırıyorum tavana doğru, Carter beni üzerinden kaldırıp sert aletin kıkıma süründüğü yere doğru iterken, böylece kapıyı kimin açtığını görebiliyor.

Sonunda kapı çarparak kapanıyor ve Carter ayağa kalkıyor, kalın siki amımın uzunluğu boyunca ilerlerken beni masaya geri düşürüyor ve boşalıyorum. Sikinin girişime doğru zar zor süründüğünü hissetmek her şeyi hallediyor.

Şiddetle boşalıyorum, yüzüm ve vücudumun her santimi ısınıyor. Zevk içimde yuvarlanırken, beni felç ederken ve vücudumu aynı anda ısıtırken bile Carter'ın pantolonunu tutup bacaklarından yukarı çektiğini duyabiliyorum.

Daniel Cross, tanıdığım en güçlü adamın kardeşi, az önce Carter'ın yüzüne bindiğime ve ondan zevk aldığıma tanık oldu.

Elim göğüslerimi örtmek için yukarı uzandığında ürperiyorum. Carter'ın fermuarını çektiğini duyduğumda zar zor nefes alabiliyorum.

Bir çeşit utanç duymalıyım. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Doymuş, nefessiz ve tatmin olmuş olmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Daniel'ın neye ihtiyacı olduğunu görmeliyim. Topuklarından birini masanın her iki yanına koy," diye emrediyor Carter, ayak bileklerimden tutup bacaklarımı masanın üzerinde birbirinden ayırırken. "Beni bekle."

Kalçalarımı kavırıyor ve ben başımı sallarken beni masanın kenarına doğru çekiyor. Eteğim etrafımda buruşuyor ve ellerim anında amıma gidiyor.

"Kendine dokunmak istiyorsan, dokun." Emri düzensiz nefeslerinin arasında geliyor. "Ben yokken istediğin kadar boşal."

Orada yatıyorum, sırtım masasına dayalı, kığım onun yönettiği koltuğa dönük ve o beni terk ederken göğsüm kabarıyor.

Kapının kapandığını duyduğumda hala nefesimi tutuyordum.

Kendine dokun, sözlerini tekrar duyuyorum ve sadece bu komutla inliyorum. Sadece bir erkeğin arzu dolu sesinden gelebilecek derin ses ve ritimle.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde geziniyor ama yapamıyorum.

En ufak bir dokunuşa karşı bile o kadar hassasım ki kendimi itmeden önce hareketlerimi durdurmam gerekiyor. Yapamıyorum. O kadar yoğun ki, kendimi sınıra getiremiyorum.

Carter'ı bacaklarımın arasında, üstümde, içime girerken ağırlığıyla beni boğarken hayal ediyorum ve bacaklarımı makaslamak zorunda kalıyorum. Ellerim saçlarıma gidiyor, yüzümden itiyor ve kavramaya çalışıyor.

Gözlerimi açtığımda, sadece ağır nefesim ve saatin tik takları eşliğinde boş tavana bakıyorum.

Saat durmuyor, ama her vuruşta ihtiyaçlarım azalıyor ve akıl sağlığım yerine geliyor.

Ben.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada yatıyorum ve saati kontrol ettiğimde doğru olduğunu görüyorum.

Bir saatten fazla

geçti, sırtım tutuldu ve içimdeki arzu neredeyse yok oldu, endişeyle bastırıldı, yerini reddedilme hissi aldı. Ayağa kalktığımda her yerim ağrıyor. Özellikle de sırtım. Carter'ın gelip beni almasını dileyerek kapıya bakıyorum. Ama geri gelmiyor.

Ne bu saat ne de sonraki saat.

Hissettiğim gücün bir kısmı yok olup gitti; odadan sıvışıp yırtık gömleğimi üzerime örttüğümde hissettiğim de tam olarak buydu.

Yatak odasındaki saate bakıp ofise dönsem mi diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Orada saatlerce yatıp onu bekleyemem. Beni terk ettiğinde bunu beklemediğinden neredeyse eminim.

Ama geçen her dakika geri dönmem için beni uyarıyor. Carter'a meydan okumayı bırakıp ona istediği gibi biri olabileceğimi göstermeliyim ve belki bu onu istediğimi yapmaya ikna eder. Ailemin canını bağışlamak için.

Gurur ve heyecan çoktan gitti ve yerlerine sadece belirsizlik geldi.

Carter'ın yatağında huzursuzca beklerken tek yaptığım endişelenmek.

Kapının açılma sesini duyar duymaz yatakta doğrulup dizlerimin üzerine çöküyorum ve çarşafı göğsüme bastırıyorum.

Carter yavaşça içeri giriyor, bakışları yerde. Onu hiç görmediğim kadar bitkin ve bitkin görünüyor. Tek kelime edemiyorum, onu bu halde görünce çok oluyorum ama son birkaç saatte uydurduğum ve prova ettiğim bahanelerin hiçbir önemi yok.

Özür diliyor. Carter sadece iki gün içinde benden ikinci kez özür diliyor. "Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim. Fark etmemiştim..." derken sesi kesiliyor. Rolex'ini dikkatsizce bir çekmeceye bıraktı ve sonra soyunmak için acele etmedi.

Sırtı bana dönük bir şekilde soyunurken omuzlarındaki kaslar dalgalanıyor. "Her şey yolunda mı?" Merak etmeye cesaret ederek soruyorum.

Saat beşteki gölgesi kalın ve gözleri ağır görünüyor. Ancak o zaman dün gece hiç uyuyup uyumadığını merak ediyorum.

Zaten zar zor uyuyorum ve Carter ben uykuya daldığımda hep uyanık oluyor ve uyandığımda da hep yataktan çıkıyor.

"Daniel şu anda iyi bir yerde değil," diyor yatağa tırmanmadan önce tek bir nefes çekerek.

"Addison'la sorun mu var?" Sadece tahmin edebilirim.

Carter'ın bakışları ona yaklaşmamı izlerken meraklı ama aynı zamanda temkinli bir hal alıyor. Elimi göğsüne götürürken bunun ne kadarının rol olduğunu ve ne kadarının gerçekten Carter'a yaklaşma arzudan kaynaklandığını merak ediyorum. Parmaklarım göğsündeki kıllarla oynarken yanağımı onun çıplak göğsüne koymak ilk başta garip geliyor. Ama buna izin verdikçe, kolunu oraya aitmişim gibi bana sardıkça, ondan istediğimi alırken kendimi daha rahat hissediyorum.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor ve kelimelerin göğsünden gürlediğini hissediyorum. "Sadece Daniel'la birlikte olduğunu," diyorum ve sonra onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Nasıl

İkisi de benim bilmediğim bir şey yüzünden üzgündü. Sessizce ekliyorum, "Bence birbirlerini seviyorlar."

Carter'ın gülümsediğini anlamak için başımı kaldırmama gerek yok ama ben kaldırıyorum. Ama küçük gülümseme zayıf; kasvet Carter'ın yakışıklı dudakları tarafından bile gizlenemiyor.

"Tecritle iyi başa çıkamıyor," diye dert yanıyor bana. Tecrit. Bu terimi birden fazla kez duydum. Ne anlama geldiğini biliyorum ve bana gerçekleri hatırlatıyor. Babam tecrit sırasında ayrılmak zorunda kalırsa beni günlerce güvenli evde bırakırdı. Sadece birkaç saatliğine gitmesi daha iyiydi ve ben de odamda saklanabiliyordum ki tecritte olsak da olmasak da bunu yapıyordum.

Göğsüm sıkışırken kelimeler zar zor söyleniyor. "Hayal edebiliyorum."

"Bana boyun eğmeden hücrende düşündüğümünden daha uzun süre kaldın. Çoğu kişide olmayan bir zihinsel güce sahipsin." Carter'ın sözlerini nasıl algılayacağımı bilemiyorum. Her ne kadar öyle hissettirse de bu bir iltifat değil.

"Yine de gitmek istediğini görebiliyorum. Olmamak için..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum, Carter'ı üzmeyecek ve konuşmayı mahvetmeyecek bir kelime. Parmaklarım boynumdaki ince zincirin etrafında dolanıyor. Gerçek bir tasma olan pahalı kolye.

"Bağlandın mı?" Carter soruyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum, dümdüz önüme bakarken yanağım göğsüne değiyor.

Sessizlik istediğimden daha uzun sürüyor ama tek yapabildiğim Carter konuşana kadar kalbinin sabit ritmini dinlemek.

"Burada güvende. Ona bakılıyor." Sözlerini söyleme şekli dikkatli ama gergin. Bu, kalbinin hızlanma şekliyle birleşince, artık Addison hakkında konuşmadığımızı düşündürüyor.

"O zaman ona ne söyledin?" Carter'ın düşüncelerini anlamak için ona soruyorum. "Yalnız kaldığı ve ayrılma düşüncelerinin aklına geldiği anda?" Ne söyleyeceğini bilmek zorundayım. "Ona ne söyledin?"

Carter yanına yerleştikten beri ilk kez hareket ediyor. Bana sarılı olan kolunu kaldırıyor ve sanki vereceği cevabı dikkatle düşünüyormuş gibi parmaklarını yavaşça tenimde gezdiriyor. Saçlarımı önce bir, sonra iki kez öpüyor ve diğer eliyle çenemi kaldırıp beni ona bakmaya zorluyor. Dokunuşu nazik. O kadar nazik ki beni kırabilir.

"Ona burada, aşkın sizi götürebileceği en karanlık seviyeleri bile bilmeden önce onu seven biri olduğunu söyledim. Ve yaşadığımız boktan hayata karşı bundan daha iyi bir koruma olmadığını söyledim."

Kalbim durdu. O bana bakmaya devam ederken atmayı bıraktığını hissediyorum ve tekrar hareket etmesini isteyemiyorum. Bakışlarında samimiyetten başka bir şey yok ve sahip olduğum son koruma kırıntısı da parçalanıyor.

Aşk. Aşk kelimesi içimde derinlerde bir şeyleri kırıyor.

"Buna kendim için ihtiyacım var," diyor Carter ben cevap vermeden. Yuvarlanıyor, beni altına kısıtıyor ve kabaca sikiyor, beni doyumsuzca öpüyor ve sonra sırtımı göğsüne yaslayarak beni kendisine doğru tutuyor. Bu sırada ben gittikçe daha fazla kırılıyorum. O kadar ki, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

CHAPTER 10

Carter

"SON DURUM NEDİR?" Koridordaki duvara yaslanarak Jase'e soruyorum. Gözlerim oymalı cam kapı kolunda, arkasında ne olduğuna dair düşüncelerimle sabitlenmiş halde duruyor.

"Öncekiyle aynı." İkimiz de Aria ve Daniel'in bize doğru geldiklerini gördüğümüzde Jase'in cevabı alçak sesle geliyor. Aria'nın duyamayacağı kadar uzaktalar. Daniel'in hızına ayak uydurmak için hızla yürürken parmakları birbirinin etrafında dönüyor.

Daniel'in geniş bir sırtıyla ona ne söylediğini bilmiyorum ama yüzündeki ciddi ifadeyi kırıyor ve ona gülümsüyor.

"Romano biz hazır olduğumuzda saldırmaya hazır. Herkesin bildiği kadarıyla, Talvery'yi ortadan kaldıracak olan ikimiziz."

"Peki ya uyuşturucu? Peki ya onu istifleyen alıcılar?"

"Hepsi Marcus diyor. Ama bu sadece bir isim." Nereye varmaya çalıştığını biliyorum. Bir adam ölüme yaklaştığında, sonunu çabuklaştırmak ya da kendini kurtarmak için size bilmek istediğiniz her şeyi söyleyecektir. Şimdi dört adam, her biri ölümcül olduğunu bildiğimiz ilacı istifliyor ve her biri son nefeslerinde sadece tek bir isim veriyor. Bir hafta önce gördüğüm kız hariç, toplu alım yapan sadece bu dört kişi. Onu aramamayı tercih ederim ama seçeneklerimiz azalıyor.

"Neden daha fazla bilgi vermiyorsunuz?"

Jase'in avuç içi duvara dayanıyor ve daha yakına eğilirken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Onlarla ne alıp veremediği var ki ölürken bile onun sırlarını saklıyorlar?"

"Belki de başka bir şey bilmiyorlardır," diyorum ama Jase başını sallıyor. Aria yüzünden başımı kaldırıp ona bakıyorum. Onun yüz ifadesini görüyor ve Daniel'in ona verdiği bir parça mutluluk anında yok oluyor.

Jase endişeli, hatta kızgın görünüyor, kaşlarını çatmış. "Bunu sonra konuşuruz," diyorum ona alçak sesle ama durmuyor.

"Bana hiçbir şey vermediler. Ne bir teslim noktası, ne bir prosedür, ne de herhangi bir detay." "Sadece bir isim" diye vurgulamak için bana doğru eğildi.

Bakışlarımız bir an için olması gerekenden daha uzun süre kilitlendi.

Daniel boğazını temizliyor, aynı anda onun ve Aria'nın ayak seslerinin arkamda durduğunu duyuyorum.

"O zaman bir ismimiz var," diyorum Jase'e ve dudaklarının kenarında küçük bir seğirme beliriyor. "Sonra," diye hatırlatıyorum ona. "Sonra konuşuruz." Başını sallıyor, duvarı itiyor ve sonunda başını sallayarak

Aria'ya merhaba.

Jase ona "Umarım beğenirsin," diyor ve o da neden bahsettiğini anlamadan ikimizin arasına bakıyor.

Daniel ve Jase uzaklaşıp Daniel ve Aria'nın geldikleri yoldan geri dönerken, Aria ona şöyle der, *Teşekkür ederim*, iki kardeşim de ona gülümsedi.

Bana doğru zar zor bakarken ve parmaklarını bluzunun dikişi boyunca gezdirmeye devam ederken gerginliği hala görülebiliyor. Normal rutinin dışındaki her şey onda bu tepkiye neden oluyor.

Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Geçen gece sarhoşken yaptığı yorum aklımdan çıkmadı. O gece, o uyur uyumaz, ayarlamaları yaptım.

Bir gün beni terk edeceğini söyledi. Kaçacağını ve savaş bitene kadar odasında saklanacağını söyledi. Sarhoştur ama sanki gerçekmiş gibi söyledi.

Bunu söylediğini hatırlamıyor ama bu bir şeyi değiştirmez. Beni terk etmesine izin vermeyeceğim. Beni terk etmesine asla izin vermem.

Ona beni neden terk ettiğini sordum ve o da çok basit bir şekilde, bazen sadece nefes almak istediğini ama her şeyi fazla düşünmeden bunu bile yapamadığını söyledi.

Ona bir yatak odası vermeyeceğim ama kaçabileceği bir odası olabilir.

Soruları azalana ve elinde sadece ben kalana kadar neler olup bittiğini ondan saklayabilirim. "Bu da ne?" Kapı açıldığında Aria soruyor.

"Depoydu," diye cevap veriyorum, bir elim belinde, bir elim de kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum.

"Ya şimdi?" diye soruyor amaçsızca, aydınlık odaya doğru bir adım atarken. Gösterişli bir şekilde dekore edilmiş odaya adım attığında yüzü huşu ile doluyor.

Sol tarafta, bir yatağın oturduğunu tahmin edebileceğiniz gri şal desenli duvar kağıdı dışında, duvarların geri kalanı yumuşak bir allık, neredeyse beyaz.

Makyaj masasındaki sandalye uyumlu gri çizgili bir kumaşla kaplanmış ve arkasında cam vazolar ve uyumlu bir cam ayaklı lamba bulunmaktadır.

Gri ve allık sadece iki renk. Dekoratif renk düzeninden mineral tonlar olarak bahsetti ama bana çok kadınsı geldi. Aria'nın bu odanın kendisi için tasarlandığını bilmesini istedim, bu nedenle bu odada bulunan her mobilya ve eşya, odanın kendisine ait olduğunu bilmesini sağlamak içindi.

Odanın ortasındaki pelüş beyaz halıdan tül perdelere kadar her şey beyazdır. Cam bir masa ve aynalı komodinler ışığın hiçbir engel olmadan parlamasını sağlıyor.

Şirketin bunu bir araya getirmesi uzun sürmedi. Onun odası benim kanadımın diğer ucunda, benim yatak odamdan en uzakta. Bu Jase'in önerisiydi ve kabul etmemin tek nedeni sabırsızlığımdı. Topyekûn savaşa sadece birkaç gün kaldığını düşünürsek bu işin çabucak halledilmesi gerekiyordu.

"Karşılığında ne istiyorsun?" Aria bana tereddütlerle soruyor.

Onu düşünürken yüz ifadem bir an için sertleşiyor. "Bu bir pazarlık ya da oyun değil, Aria. Bu bir hediye." Güzel ela gözleri hafifçe açılıyor ve dudakları özür dilemek için aralanıyor, ama ben sözünü keserek soruyorum: "Beğendin mi?"

"Çok güzel," diyor her bir parçanın detaylarına hayranlıkla bakarken, odaya verdiği tepkileri nasıl değerlendirdiğimi takip etmek için bana sadece küçük bakışlar atıyor.

"Yatak yok mu?" diye soruyor sessizce, duvara doğru bakarken biraz da şaşkınlıkla

birisinin oturması gereken yer.

"Benim odamda uyuyabilirsin..." Neredeyse "ya da hücre" diye ekleyecektim ama eklememeyi tercih ettim. Ne olursa olsun kelimeleri duyuyor gibi görünüyor, kalın kalın yutkunurken gözleri yere kayıyor.

"Burası yatak odan olarak düşünmeni istediğim bir oda değil." Sözlerim bakışlarını tekrar bana çevirmesine neden oldu. Kelimelerimi dikkatle seçerek ona, "Sen bana aitsin, ama burası ihtiyacın olduğunda gidebileceğin bir yer... boşluğa." diyorum.

Sadece başını sallıyor ve ben de alacağım tek tepkinin bu olduğunu düşünüyorum, ta ki parmakları desenli duvar kâğıdında gezinirken bana bakıp usulca "Teşekkür ederim" diyene kadar. Minnettarlık aramızdaki gerilimi eritiyor ve ona verebileceğim şeyi istemesi için içimdeki derin ihtiyacı yatıştırıyor.

Aria'nın karmaşık bir şekilde oyulmuş, antika ama çarpıcı makyaj masasına doğru tereddütlerle yürümesini izliyorum. Çekmeceleri açıp eşyalarını bulmadan önce kesme cam düğmelere zar zor dokunuyor.

Evindekileri değil, sahip olduğu her bir eşyanın yerine yenilerini aldı.

Elleri bir an için üzerlerinde geziniyor, sanki çok hızlı hareket ederse içerideki bir şey tarafından ısırılacağından korkuyormuş gibi.

Her türlü giysiyle dolu dolaba doğru ilerlerken adımlarını hızlandırıyor. Pahalı elbiseler ve iç çamaşırlarından, tercih ettiği söylenen geceliklere kadar.

"Giydiklerini seçmekten zevk alıyorum," diyorum ve eli hâlâ koyu kırmızı bir bluzun ipeğini okşuyor olsa da bana bakmak için döndüğünde dikkatini çekiyorum.

"Ve sen kırmızıyı seçtin," diyor dolaba dönmeden önce nefesinin altından. "Kesinlikle bir tema var."

"Kırmızı seni çok iyi tamamlıyor," diye cevap veriyorum ama o cevap vermiyor. Ona doğru tek bir adım atıyorum ama o odayı incelemeye devam ediyor, her bir parçayı dikkatle inceliyor.

"Komodinin çekmecesini açarken, "Bir şeyin değişmesini istiyorsan, ayarlayabilirim," diyorum.

Çekmeceyi kapatırken bana bakıyor. Hareketlerinde bir sınır var. "Nereden biliyorsun?" diye soruyor ve sorusu gerginlikle dolu.

"Tam olarak neyi biliyorsun?" Ona soruyorum, sesinin tonundan kaslarım geriliyor.

Gözleri bana takılmadan önce bakışları açık kapıya kayıyor. Parmakları gergin bir kıpırdanmayla bluzunun kenarıyla oynuyor.

"Burada bir sürü şeyiniz var." Dudağını yalıyor ve devam etmeyi düşünüyor ama buna gerek yok.

"Bir liste istemiştin," diye cevap veriyorum, o ne isteyeceğini nereden bildiğini sormadan önce. "Bir fare var," diye fısıldıyor ve duruşu sertleşiyor.

"Romano'nun sizi ne zaman ve nerede ele geçireceğini bildiğini nasıl düşündünüz?"

"Edinmek... buna böyle mi diyorsun?" Bana doğru yürürken sesi yükseliyor. Yavaş, kasıtlı adımlarla yürüyor ve omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyorum. "Fare sana fahişeni nereden bulacağını ve odasını neyle dolduracağını mı söyledi?" diye soruyor bana titrek nefesler ve gözlerinde yaşlarla.

"Bunun senin için güzel olmasını istedim." Boğazım düğümlenirken sert sözler aramızda kalıyor. Öfke yüzümde yazılı; onu taş gibi hissedebiliyorum ama ifademi değiştiremiyorum.

Bana gösterdiği tüm zekice yorumlar ve küçük öfke kırıntıları arasında en kötüsü bu. Güvensizlik açıkça belli oluyor. Onun güvensizliğini ben kazanmadım. Ben lanet olası bir sıçan değilim.

"Birin benı gözetlediğinin söylenmesine nasıl tepki vermeme bekliyordun?" diye soruyor gerçek bir sıkıntıyla, alt dudağı titriyor ve bana sırtını dönmeden önce dişlerinin arasında yakalıyor. Zaten bildiğini sanıyordum. Akıllı bir kadın ama ne kadar güvendiğini unutuyorum.

Ne kadar sadık.

Bu vahiyle nasıl başa çıkacağını düşünürken kollarını kavuşturup kavuşturmuyor. Şifonyerden makyaj masasına doğru adım atıyor. Zaten bu odada volta atıyor. Beyaz halının üzerinde bir ileri bir geri adım atışını izlerken sırtıma isteğime karşı koymam gerekiyor, ki onu tam da burada hayal ettiğim gibi.

Ama bu kadar çabuk değil, ve bu şekilde değil. Hiç değilse bu oda hücreden daha iyi.

"Tahmin edeceğimi düşünmüştüm," diyorum ona dürüstçe ve bana ters ters bakarken gerginlik tenimi diken diken ediyor. Bu tedirgin edici ve onu burada bırakmayı düşünüyorum ama reddediyorum. Öfkesini benden çıkaracak değil ya. Hele ki başkasına aitken. "Bunun seni üzmemesi gerekiyordu. İsteyebileceğin her şeye sahip olmanı istedim," diye itiraf ediyorum ve sesimi eşit ve sakin tutmaya çalışıyorum, ancak tepkisine olan öfkem hala devam ediyor.

İçimdeki gerginlik artıyor ve bu beni hasta ediyor. Bunu takdir edeceğimi düşünmüştüm. Daha önce sahip olduğu her şeye sahip olduğu için heyecanlanacağını düşünmüştüm. Ya da en azından minnettar olacağını. Yanlış düşünmüşüm.

Kızgın ya da öfkeli hissetmem gerekirdi ama hiç de öyle hissetmiyorum. Bunu ona ben yaptım. Niyetimden şüphelenmeden bir hediyeyi kabul edememiş.

Midemde büyüyen bir çukurla, gözlerine bakmadan konuşuyorum. Sadece onun için asla açılmayacak kilitli pencerelere güzellik katmak için asılı duran perdelere bakıyorum.

"Seni mutlu etmek istedim," diyorum ve boğazımdaki düğümü temizliyorum. "Bunun seni mutlu edeceğimi düşündüm." Elimi başımın arkasında gezdirmek için duraklıyorum, iyi bir sikişin ötesinde neye ihtiyacı olduğunu bilme konusunda ne kadar boktan olduğumu hatırlatan her zaman mevcut olan kırıksıklığı hissediyorum ve sonunda zaten yumuşayan düşünceli bakışlarına bakıyorum, "ya da en azından seni rahatlatıyorum."

Bana daha önce göstermediği bir nezaketle bakarken kalbim daha hızlı atıyor. "Nazik olmaya çalışıyorum," diye itiraf ediyorum ona.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. Bocaladığımı ve olduğum adamı bu kadına kaptırdığımı hissettiğim anda bana doğru geliyor ve kollarını belime doluyor, ellerini omuzlarımda gezdirerek bana sarılıyor.

Onu kendime çekmem bir anımı alıyor ve bunu yaptığımda saçlarını öpüyorum ve o çekilmeden önce yüzümü saçlarına gömüyorum.

Gözleri cam gibi ama ağlamıyor; sesi güçlü çıkıyor, ancak "Bu sadece bir hatırlatma... bir daha asla sahip olamayacağım her şeyi." derken birkaç kelimesi çatlıyor. Odayı işaret ediyor ve derin bir nefes verdikten sonra ekliyor: "Çok güzel ve beni rahatlatıyor. Bunu ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin. Gerçekten seviyorum." Gözlerini kapatarak yutkunuyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Sabırla devam etmesini bekliyorum.

"Özür dilerim, sadece... her zaman hiçbir şey bilmediğimi ve kayb olduğumu kanıtlayan bir şey oluyor."

"Kaybolmadın." Cevabım anında ve ses tonum kendimden beklediğim gibi. Bu sorgulanacak bir şey değil. "Sen buraya, bana aitsin."

Nefes alış verişini sakinleştikçe omuzları sabitleşiyor ve eskiden duygusal olarak çılgına dönmüş yüz hatları bir kez daha sakinleşiyor ama bu bir rol. İçi korku, ihanet, öfke ve kafa karışıklığının karışımıyla dolup taşıyor.

"Kaybolmak istediğin için kayboldun," diyorum ona alçak sesle ve derinden, uzanıp küçük bedenini kendime doğru çekerek.

Elleri göğsümün üzerine düşüyor ve bana bakmadan önce hafifçe nefes nefese kalıyor.

"Sana her şeyi verebilirim. Sana daha önce hayal bile edemeyeceğin şeyleri verebilirim." Yani

Her kelimeyi. Yapabilirim ve yapacağım.

Başını salladığında uzun saçları ışıktaki parlıyor ve köprücük kemiği boyunca dalgalanıyor. Uyumlu ama geniş gözleri sorularla dolu. Bana sormadığı sorular. Bazılarına cevap vermek zorunda kalmayacağım için minnettarım.

"Kaçmak istiyorsan, buraya koş."

"Carter, yerine koyamayacağın şeyler var." Konuşurken doğrudan göğsüme bakıyor ve omuzları titriyor. "Para yerine geçemez--"

"Paranın neleri değiştiremeyeceğinin tamamen farkındayım. Hiçbir şey geçmişini silmez. Hiçbir şey onu geri getiremez." Sözlerimin keskin kenarı ve içlerinde saklamayı reddettiğim acı ve öfke, ona asla vermeyeceğim şey için bana yalvarma çaresizliğini siliyor.

"Size elimden geleni yapacağım. Elimden gelen her şeyi. Ama bazen en çok istediğimiz şeyi elde etmek imkânsızdır." Duygularım boğazımı sıkıyor ve tam o anda Aria parmak uçlarına kalkıp yüzümü okşuyor ve beni öpüyor.

Kısa ve sadece bir öpücük. Sadece küçük bir öpücük. Daha önce paylaştıklarımıza hiç benzemiyor.

Daha önce olduğundan farklı hissettiriyor. Dokunuşu tereddütlü. Farklı bir korku onu kontrol ediyor ve gözlerinden okunuyor. Öpücük, konuşmaya bir son vermek içindir. Bu hareketin içinde saklanıyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye emrediyorum ona, çaresizliğim her halimden belli olmasına rağmen. Bunu duyabileceğini sanmıyorum. Duymaması için dua ediyorum.

Cevabı hemen gelmiyor. Beni bırakmaya çalışıyor, ben de ona sarılıyorum ama bileklerimi tutuyor ve bana "Korkuyorum" derken dokunuşumu geri çekiyor.

"Bana itaat edersen korkacak bir şey yok," diyorum bakışlarını kendime sabitleyerek.

"Anlamıyorsun," diye fısıldıyor.

Aramızdaki söylenmemiş sözler, sahip olduğumuz hassas dengede bir çatlağa neden oluyor.

Gerçek şu ki, o hala benim tutsağım.

Babası ölene kadar rahat etmeyeceğim gerçeği.

Tanıdığı ve sevdiği herkesi öldürdüğüm için beni affetmeyeceği gerçeği.

Onsuz asla olmak istemediğim gerçeği ve sanırım o da benim için aynı şeyleri hissediyor.

Keşke olacakları kabul edebilseydi.

Talvery'ler katledilecek. Ve o, adından geriye kalan tek kişi, bana ait.

CHAPTER 11

Aria

Bu *ÇOK FAZLA*, diye düşünüyorum, küvette uzanırken küçük tırnağımı dişlerimin arasına sokarak.

Her gün bir şeyler değişiyor ve ben nasıl tepki vereceğimi ya da bunun bizim için ne anlama geldiğini asla bilemiyorum. Benim için ne anlama geldiğini.

Birinin beni izlediğini nasıl bilemedim? Mika olmalı.

Her zaman izliyor, alay ediyor ve dalga geçiyordu, ama bunun sadece güç peşinde koşan bir pislik olduğu için olduğunu sanıyordum.

Elimi tekrar buharlı suyun içine indiriyorum ve küvetin kenarına yerleşmeye çalışıyorum. Ayağım musluğa doğru kayıyor ve sıcak suyun ona doğru sıçradığını hissediyorum.

Mücadelemin bittiğini hissedebiliyorum. Savaşmaya devam etme ve Carter beni *satın almadan* önce olduğum kıza tutunmaya devam etme dürtüsü gün geçtikçe içimden akıp gidiyor.

Ailemi öldürecek. Babamı. Nikolai'yi. Bana ne kadar değer verse de Carter'ın öldüreceğini biliyorum.

En acı verici kısmı da bu. Sanırım beni önemsiyor ama Carter acımasız ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Denemenin bir anlamı yok.

Umutsuzluk omuzlarıma baskı yapıyor, beni dibe itmek ve üzüntülerimi boğmakla tehdit ediyor.

Keşke her şeye karşı hissiz olsaydım. Tamamen farkında olup da hiçbir şeyi değiştirememek kadar kötü bir şey yok. Savaşmadan kendimi hain gibi hissediyorum. Artık sadece hayatta kalmıyorum. Yaşıyorum ve bu kadar korkunç günahın sorumlusu olan bir adama karşı bir şeyler hissettiğim için kendimi nasıl affedebileceğimi bilmiyorum.

Gözlerimin yaşardığını hissettiğim anda Carter'ın sesi beni irkiltiyor. "Gerginsin."

Burnumu çektiğimi gizlemeye çalışıyorum ve ağladığımı için kendimi zavallı hissediyorum. Carter bunu görmezden geliyor, soyunup yavaşça küvete girerken bana küçük bir merhamet sunuyor ve arkamda küvete uzanabilmesi için beni öne doğru itiyor. O küvetin içine gömülürken su şırıldayarak vücudumdan yukarı doğru yükseliyor.

Dokunuşu nazik ve şimdiden sertleşmiş olduğunu fark etmekte gecikmiyorum. Sadece sikini düşünmek bile kalçalarımı sıkıyor ve hiç geçmeyen o donuk sızı içime bir arzu dalgası gönderiyor.

Belki de bu yüzden onunla savaşmak istemiyorum. Acıyı yok eden tek şey

Bana sürekli verdiği tek şey öfke. Ve bu beni en kötü türden bir fahişe yapıyor.

Carter'ın iri elleri omuzlarıma bastırıp beni göğsüne doğru çekerken su sallanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Parmakları vücudumdan aşağıya, o istediği için her zaman taktığım kolyesindeki inci ve elmasların üzerinden geçiyor ve hafif dokunuş meme uçlarımı sertleştirip sıcak suya giden yolda tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" Carter'ın derin sesi tam gözlerimi kapattığım anda gürüyor ve ben de gözlerimi açıp fayanslı duvara bakıyorum ve açıkça cevap veriyorum.

"Artık seni öldürmek istemediğimi düşünüyordum çünkü beni çok sık beceriyorsun." Gerçek kolayca ortaya döküldü, ona verdiğim cevabı sorgulamadı bile.

Süngere uzanıp onu buharı tüten suya daldırırken sert kıkırdaması beni neredeyse gülümsetiyor.

Carter süngerini omzumda ve ön kolumda gezdirirken dalgınca "Çok yorgunum," diyorum.

"Geç oldu. Genelde uyanık kaldığından daha geç." Yıldızlı odada saatler geçirdim. Artık böyle adlandırıyorum. Hepsi bu kadar. Çok güzel olsa da, benim için yaptırmış olmasını seviyorum ve eşyalarımı geri aldığı için minnettarım... ya da onların kopyalarını.

"Ne zaman uyuyorsun ki?" Ona soruyorum. "Ben uyuduğumda sen hep uyanıksın, uyandığımda da sen uyanıksın."

"Uyumayı sevmiyorum," diye yanıtlıyor beni. "Öldüğüm zaman uyuyabilirim."

Düzgün tonu ve mizahtan yoksunluğu kalbimi geriyor. Sanki o böyle konuştuğunda kalbim çarpmak istemiyor.

Kendimi yeniden ayarlayarak banyo yağlarının su yüzeyindeki hareketini izliyorum ve ayağımı Carter'ın baldırının altına sokuyorum.

"Biliyorsun, bu şekilde de başlayabilirdik," diyorum zayıfça, konuyu açıp açmamam gerektiğinden emin değilim, ama kaybedecek neyim var ki?

"Ne şekilde?"

"Bana bir oda verirsen ve daha az canavar olursan." Kelimeler kolayca ağzımdan dökülüyor ve Carter'ın bakımları son kelimede duraksıyor. Ama sonra devam ediyor, beni yıkamaya devam ediyor.

"Peki sen ne yapardın? Odayı yok edip cam parçalarını beni öldürmek için mi kullanırdın?"

Haksız değil. Bunun gerçekleştiğini kolayca görebiliyorum ve gerçekliği ensemdeki küçük tüyleri diken diken ediyor.

O kavgaya ne oldu? Durum farklı olsaydı ortaya çıkacağının tamamen farkında olduğum o sınıra.

Hiçbir şey değişmedi. Carter beni çaldı, esir tutuyor ve ailemi öldürecek.

Bunların hiçbirini değişmedi. Yine de burada ona yaslanıyorum, dokunuşunu seviyorum ve kalbimin ikiye bölündüğünü hissediyorum.

Carter, "Başka bir şey hakkında konuşmalıyız," diye öneriyor.

Omzumdan küvete düşen suyun sesi beni sakinleştiriyor. Hissetmem gereken şey de bu zaten. Sünger hâlâ sıcak ve yorgun kaslarımı rahatlatıyor.

"Burada uyuyabilirim," diye mırıldanıyorum dalgınca. Artık tek yapmak istediğim uyumak. Depresyonda mıyım, bitkin miyim, yoksa mücadeleyi kaybedince böyle mi oluyor bilmiyorum.

"Seni yıkayabilir miyim?" İzin verip vermeyeceğini merak ederek sordum.

Bir an geçiyor ve sonra süngerini tekrar altına daldırıyor; bana vermesini bekliyorum ama öyle olmuyor.

"Seni yıkamayı seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma, sıcak nefesi bir arzu dalgası yaratıyor

içimden akan. Ama gözlerim açık kalıyor.

Tabii ki onu yıkamamı istemezdi. Aletini emmeme bile izin vermezdi. Sahte bir mizahla küçük bir of çekiyorum ve suyun içinde yeniden ayarlanıyorum, böylece suyun sıçrama sesi of sesini bastırarak, ama yine de duyuyor.

"Ne?" diye soruyor ve yüz ifademi görmek için öne doğru eğiliyor, ondan kaçmamı engellemek için omzumu kendine doğru çekiyor.

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum, banyo ışığında griler ve gümüşler hakimiyet kurmuş gibi görünüyor. "Hiçbir şey, sadece iyi hissettiriyor. Önemsendiğimi hissetmek güzel."

Konuşmadan arkasına yaslanıyor, boynumun kıvrımını öpüyor ve süngeri boynuma ve göğsüme doğru hareket ettiriyor.

"Başından beri böyle olacağını mı düşünüyordun?" Ona sordum. O zamanlar, sadece haftalar önce ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyorum. Hücreyi, aılıktan ve hem sıkıntıdan hem de korkudan öldüğümü hatırlamak beni kızdırmalı ama tek yaptığı Carter'a acılamamı sağlamak.

"Senden ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Sadece sana sahip olmak istediğimi biliyordum."

"Bana sahip olmak için," diye yankılıyorum ve başımı boynunun kıvrımına yerleştiriyorum. Bu hareket göğüslerimin bir anlığına su yüzeyine çıkmasına neden oluyor ve ben tekrar suyun içine yerleşene kadar soğukluk hoş karşılanmıyor.

"Seçtiğin kelimeler beni her zaman şaşırtıyor." Sesim düz ve keşke geri alabilseydim. Sessizlik uzuyor ve ben ne kadar zamandır suyun içinde olduğumu merak ediyorum.

Her şeyi silip atamazsın, ama keşke yapabilseydim.

"Bunun nasıl biteceğini düşünüyordun?"

"Bu gece çok soru soruyorsun," diyor bana cevap vermek yerine ve süngeri tekrar rafına yerleştiriyor.

"Oh, ve görüyorum ki çizgiyi aşan soruyu buldum," diyorum ona gülümseyerek, ancak gözlerimi kapatırken kalbimden derin bir acı geçiyor. Her bir vuruş daha da zorlaşıyor ve devam edebilmek için daha fazla gücümü alıyordu. Carter'ın bana ne yapmak istediğini ancak hayal edebilirim.

"Beni ne kadar çok istediğini gördüğümde her şey değişti. Dokunuşumu ne kadar arzuladığını gördüğümde... bana ne kadar ihtiyacın olduğunu gördüğümde." Carter'ın parmakları çeneme uzanırken gözlerimi açıyorum, beni gözlerinin içine bakmaya zorlarken küvete su damlıyor.

"Bu iş bittiğinde beni hâlâ istemeni istiyorum." Carter'ın sözlerinde baş edilemeyecek kadar büyük bir samimiyet var.

Neredeyse nedenini soracağım ama alacağım cevaptan korkuyorum. Onun için hissettiklerimin karşılıksız kalmasından korkuyorum. Daha önce de aptallık ettim, şimdi de edeceğimden neredeyse eminim.

"Senden korkmuyorum," diye itiraf ediyorum, en azından ona karşı hissettiklerimin derinliğini ima etmek istiyorum.

"Öyle olmalısın." Sözlerini hiç de nazikleştirmeye çalışmıyor. "Olmalısın."

Onun varlığında, bedenim ateşe dönüşüyor. İçimde başka hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi ateşliyor. Başka birinin beni onun gibi etkileyebileceğinden şüpheliyim. Bazı anlar ondan, kim olduğundan, yaptıklarından ve yapacaklarından nefret ediyorum. Ama bu düşünceler zihnimde ön planda olmadıkça, nefret kayboluyor ve yerini muhakememi bulandıran ve bedenimin onunkine boyun eğmesini isteyen bir şehvet alıyor. Ona daha önce hiç görmediği sevgiyi ve sevginin onu iyileştirme gücünü göstermek için.

Dahası ne? Her geçen gün daha çok arzuluyorum. Carter Cross'a bağımlıyım. Ve bu gerçeğin utancı, mevcut olmasına rağmen, sakinleşti.

Ama ses hala orada ve beni rahatsız ediyor. Acımasız ama Carter da öyle.

CHAPTER 12

Carter

Bazı anlarda kendimi ona daha yakın hissediyorum.

Diğerleri, daha uzak.

Keşke bu gece onunla ne yapacağımı bilseydim. Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi ve bu beni geriyor.

Küvette uyuyakaldı ve havluya sarılmış küçük bedenini yatağa taşıırken ne kadar huzurlu görüldüğünü fark etmeden edemiyorum.

Bu gece, bir fırtınanın ortasında olduğunu bilmek gibiydi. Sakin ve yatıştırılmış ama yüzeyin altında, gerçekten hissettiği her şey içinde öfke uyandırıyor. Gitmesine izin vermesi gerekiyor.

Kendini yatağa gömmeden önce onu yere yatırmam ve yorganı altından çekmem gerekiyor.

Çarşafına gömüldüğünde sakın bir şekilde uyanıyor.

Gözlerini ovuşturarak kendine geliyor ve "Sabah mı oldu?" diye soruyor. Kelimeleri adeta mırıldanıyor. Nemli saçları dağınık ve yüz ifadesinde uykunun izleri varken, muhteşem görünüyor.

Yanağını kavıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, o da kendininkini kaldırıp derinleştiriyor. Beni öpme şekline bağımlı hale geliyorum. Dokunuşunda tutkusunu nasıl da gizlemiyor.

Bugünkü yetenekli odasının aksine. Hepsinin bunun gibi olmasını istiyorum.

Ondan önce hiç bir kadını öpmemiştim. Kimseye aşık olmadım ya da onlara bir parçamı vermedim. Bu yüzden her öpüşü, her derinleştirışı düşündüğümünden çok daha anlamlı. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Henüz değil, bülbülüm." Dudaklarına fısıldayarak ona "Banyoda uyuyakaldın" diyorum. Ben yanına yatağa tırmanırken o yavaşça doğruluyor.

"Artık kendimi yorgun hissetmiyorum," diyor ve bağdaş kurup oturuyor.

Uzanıp onu kendime çekerken yorgunluk üzerime çöküyor. "Güzel, o zaman sana sahip olabilirim," diyorum ona, dudaklarımın boynuna doğru sürüklenmesine izin vererek ağzı açık bir öpücük izi bırakıyorum. Ereksiyonumu kalçasına doğru salladım ve sonra onu altına aldım. "Seni banyoda istiyordum."

Ofiste ona söylediğim gibi küvetin iki yanına birer topuk koymayı planlamıştım ama onun soruları daha önemliydi. Gittikleri yeri sevmesem de daha anlayışlıydılar.

Sanki elimden yavaşça kayıp gidiyor. Onu kaybediyorum ve nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Ama onu geri alacağım. Kaçacak başka bir yeri ve kimsesi yok.

Sadece bunu kabul etmesi gerekiyor.

Elini boynumun arkasına götürüyor ve dudaklarımı kendine çekiyor, alıyor ve talep ediyor. "Unuttur beni," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı ve göğsüm onun sözleriyle ağrıyor.

Tıpkı onun gibi benim de unutmaya ihtiyacım var. Onun içinde kaybolmak çok kolay.

Parmaklarım, amcığını bulana kadar yavaşça belindeki çukurdan aşağı iniyor. Zaten sıcak, ıslak ve muhtaç, kendini avucumun içine doğru sallıyor ve dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Alt dudağını ısırp sikimi girişine doğru yönlendirirken, "Benim için her zaman hazırsın" diye takılıyorum.

"Her zaman," diye mırıldanıyor, ben kabzasına kadar içine girmeden hemen önce.

"Siktir!" diye bağırıyor ben çekilip yavaşça içine girdiğimde, boğuk çığlığının tonu onu şaşırtıyor.

Ben boynunun kıvrımını öperken avuç içleri göğsüme bastırarak beni itiyor ve acı dolu bir sesle inliyor. "Carter," diye fısıldıyor adımlı acıyla. Alnı acı dolu bir bakışla kazanmış.

"Acıyor," diye soluyor, ben tamamen içinden çıkarken boynunu büküyor. "Acıyor," diye tekrarlıyor, bacaklarını kapatmaya çalışıyor. Kahretsin. Bedenim onu incittiğim için endişelenerek geriliyor. Lanet olsun. Bu şekilde değil.

"Şşş," diye fısıldıyorum boynuna ve parmaklarım klitorisini bulurken onu hafifçe öpüyorum. Altımda kendini iyi hissetmesi gerekiyor. Ona başka türlü sahip olamam.

Anında, duymayı sevdiğim o tatlı zevk sesini inliyor. "Çok ağrımadan önce seni ne kadar sikebileceğimi merak ediyordum." Sadece hızlı bir nefes alarak ve kalçalarını sallayarak cevap veriyor, bu da beni hafifçe rahatlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Bana bak," diye emrediyorum ve başı anında bana dönüyor. Muhteşem ela yeşili gözleri benimkileri yakıyor. Başparmağım klitorisinin etrafında acımasız daireler çiziyor ve Aria alt dudağını ısırtıyor, gözlerini benden ayırmamak için çaresiz ama zevkin yakında onu sarsacağını biliyor.

Sırtını hafifçe eğiyor ve nefesleri pantolona dönüşüyor, ama inmesine izin vermek yerine parmaklarımı indiriyorum, dudaklarının arasından geçiriyorum ve ıslaklığı toplayarak aşağı indiriyorum.

"Seni her zaman buraya götürebilirim," diyorum alçak sesle, parmaklarımı onun yasak girişine bastırarak.

Aria'nın cevabı ağzını daha da açarak şaşkın ama daha çok günahkâr bir merakla bakmak olur.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, "Ama bu gece değil. Önce seninle oynamalıyım." Gözleri tekrar merakla parlıyor ve bir an önce hissettiğim suçluluk duygusu azalıyor. Parmaklarımı önce klitorisine sonra da girişine götürüp nazikçe içine bastırıyorum ama bu bile irkilmesine neden oluyor.

Kaygan kıvrımlarına bakmak için yorganı geri çekmem gerekiyor; kızarmış ve şişmiş, iyice kullanılmış.

Bu ona zevk veremeyeceğim ve karşılığında benim de zevk alamayacağım anlamına gelmiyor. Aria hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da ben ona ne kadar zevk verirsem, onun da o kadar uyumlu olduğudur.

Vücudunun aşağısına bakarken ve ona ne yapacağımı beklerken gözleri bana sabitlenmiş durumda.

Dilimi amında aşağı yukarı gezdiriyorum ve sonra klitorisini emiyorum. O kadar tatlı ki. Dudaklarımdaki tadı sikimin ihtiyaçla seğirmesine neden oluyor. Elleri saçlarımda ve topukları yatağı kazarken, adımlı haykırarak serbest kaldığını hissediyor.

Yatağa geri dönüp yanına uzandığımda yan tarafına kıvrılıyor, onu tam istediğim gibi konumlandırmayı beklemiyorum. Bir elim göğsünde, diğeri kızarmış yüzündeki saçları iterken, sikimi kalçalarının arasına soktuğumda hâlâ orgazmın etkisindeydi.

"Sırtını eğ," diyorum ve anında itaat ediyor, kıcını dışarı çıkarıyor. Ve bu beni baştan çıkarıyor. Belinin kıvrımı ve kıcının yuvarlak eti çok baştan çıkarıcı. Onu kavradığımı hayal edebiliyorum.

ve coşku içinde çığlık atarken ona doğru sallanıyor.

Sikimin kıcına girmesine hazır değil ama... henüz değil.

Sikimin başını içine sokmaya karar veriyorum, sadece başını ve tepkisini bekliyorum. Hafifçe sallanırken dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor, artçı şokları zevkli buluyor. Bir ısırik acı olacağını biliyorum, ama acı ve zevkin karışmasından daha iyi bir şey yoktur.

"Sikimi tut," komutunu veriyorum ve sikimi almak ve okşamak için uzanıyor. "Daha sert," diyorum ve sonra elimi onunkinin üzerine koyup beni nasıl boşaltacağını gösteriyorum. Sadece aletimin tabanını kavırıyor ama emin olmayan tutuşu ve gözlerindeki şehvet beni boşaltmaya yetiyor. Kokusu sikimin başının etrafında kenetlenmese bile.

"Siktir," diye iniliyorum, beni ovuyor ve yavaşça daha fazlasını içine itiyor. Elim kalçasına koyarak daha fazla içime girmesini engelliyorum. O boşalsa bile, bu onu daha da kötüleştirecek ve benim tek ihtiyacım olan şey bu.

"Seni her gece istiyorum, sana nasıl sahip olabilirim." Serbest bırakılmamın eşğinde otururken kelimelerim gergin.

Aramızdaki hava artık farklı. İkimizin de saklayamadığı ham bir kalite var, bunu asla kabul etmeyecek olsam da.

Baskısı sert, vuruşları eşit ve kasıtlı ve sonra klitorisini ovuşturmamdan tekrar boşalırken amcığı aletimin ucunun etrafında kasılıyor.

Ama beni azdıran bana bakış şekli. Sanki onunla oynayacakmışım gibi. Becermek, kullanmak için onunum.

Sanki bana sahipmiş gibi, sikimi okşuyor ve ben içine boşalıyorum.

Gözlerim tatlı bir memnuniyet patlaması yaşarken onları kapatmam için bana yalvarıyor ve onu tekrar işaretliyorum. Ama bakışları benimkilerde kalıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve ben onun ela gözlerinde kaybolmak zorunda kalıyorum. Beni serbest bıraktığında hala boşalıyorum, dönüp beni sertçe öpüyor, dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve beni yutuyor.

Spermierim ondan çarşafıara sızıyor ama ne o ne de ben umursuyoruz.

Göğüslerini göğsüme ve karnını karnıma bastırırken kalbi hızla atıyor. Bir kez daha bana yaklaşmak istiyor ve ben bugün ilk kez onun arkasına sahip olduğumu hissediyorum. O yine benim.

Onu becermeyi bıraktığım gün, onu kaybettiğim gün olacak. Onun benim dokunuşuma ihtiyacı var, benim onun soluduğu havaya ihtiyacım olduğu gibi.

"Sanırım artık uyuyabilirim," diye fısıldıyor ve sonra dudaklarına gülümsüyor.

"İyi uykular." Sesimi sakın ve yatıştırıcı tutuyorum, o başını göğsüme yaslarırken kolumu çıplak sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, bu onun yeni bir alışkanlığı. Onayladığım bir alışkanlık.

Başını koluma yaslayarak bana bakıyor ve "Tatlı rüyalar" diyor.

Dudaklarında hâlâ şehvetin hafif tadı varken kollarımda uykuya dalarken onu nazikçe öpüyorum.

Bağımlılar her şeyle kafayı bulur. Babamın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Beyaz ışıklar çok parlak. İrkiliyorum.

Neredeyim ben? Başım yana yatıyor; o kadar ağır ki kaldıramıyorum. *Her şey acıyor.*

Yavaşça, her bir uzvumu hissediyorum. Bileklerim hareket etmiyor, metal bir sandalyeye sabitlenmiş. Aynı şey ayak bileklerim için de geçerli ve her yerim acı içinde ama en kötüsü karnımdan yayılıyor.

Göğsümü sıkıştıran bir nefes alıyorum ve kan öksürüyorum.

Sikeyim.

Sağ gözüm şişti ve açmaya çalışıyorum, annemin haplarının nasıl oluğa düştüğünü hatırlıyorum. Hayır, o paraya ihtiyacımız vardı.

Babam bağımlıların bunları alacağını söyledi ama neredeyse hiçbiri almadı. Bütün gün dışarıda kaldım ve sadece iki alıcı bana para ödedi. Sonra adamlar geldi. Talvery'nin adamları.

"Orada ne kadar kaldı?"

Odanın öbür ucundan birinin soruyu sorduğunu duyuyorum ve gözlerimi açtığımda sallanan bir ışık ve uzun siyah saçları geriye taranmış, şık takım elbiseli bir adamın cüzdanımı aletlerle dolu metal bir masanın üzerine fırlattığını görüyorum.

Hareket etmeye çalışırken içimden bir inilti kopuyor. Kaçmaya çalışıyorum. Beni öldüreceğini biliyorum. Biliyorum.

Ama umutsuz vaka.

"Özür dilerim," diye tükürüyorum ve daha fazla kan fışkırıyor. "Bilmiyordum," demeye çalışıyorum ama boğazım çok kuru ve morarmış hissediyorum. Beni duyduklarını sanmıyorum, bu yüzden merhamet dileyerek kendimi tekrar ediyorum. "Bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordun evlat?" diye tıslıyor önümde bir adam. Saçlarını kavrayıp ona bakmam için başımı salladığında kafa derimin arkasında bir acı hissediyorum. "Benim bölgemde iş yaptığını bilmiyor muydun?" Gözleri soluk mavi ve buz gibi soğuk. "Artık tüm doğu yakası biliyor. Yani, boku yed in." Kelimeleri tükürüyor ve metal masadan bir şey alarak yanımdan ayrılıyor.

Her kemik çıtırtısı, derimin her yırtılışı, her derin oyuk beni hayata pamuk ipliğiyle tutunana kadar daha da yaklaştırıyor.

Annem için bile ağlıyorum.

Odadakilerin hepsi gülüyor. Ama yine de onun için ağlıyorum. Bunu ve ölümünden sadece haftalar sonra olanları görmemesi için dua ediyorum. Utanç, pişmanlık ve acı başımı hafifletiyor ve yavaş yavaş ağırlıksız hissediyorum. Ölüme çok yakıным.

Lütfen, bitir şunu. Artık yaşamak istemiyorum. Yaşayamam.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

İlk başta, onların beni uyandıran, cansızlığa sürüklenmemi engelleyen silahlar olduğunu düşünüyorum.

Bang. Bana çok yakın ama ulaşmamın imkânsız olduğu kapıda bir patlama daha.

"Lütfen, sana ihtiyacım var," diyor biri ve sesi bedenime bir ürperti ama aynı zamanda bir sıcaklık gönderiyor. "Sana ihtiyacım var." Kelimeler kadınsı ve yumuşak, ama dinlemem için yalvaran bir yakarışla.

Bana ihtiyacı var.

Uzuvlarımı her hareket ettirdiğimde acı hala canlı, ama dinlersem onu duyabiliyorum. Ses sertleşiyor, soğuyor ve hava buz gibi oluyor.

"Sana ihtiyacım var, Carter," diyor tekrar ama bu sefer ses tonunda pazarlık yok. "Sana ihtiyacım var!" diye bağırıyor bana.

Öfkesi yükseliyor ve etrafımda bir fırtına kopuyor, bana bağırıyor, sesi odada yankılanıyor, "Sana hala ihtiyacım var!"

CHAPTER 13

Aria

KOLU ÇOK AĞIR GELİYOR. Uyanıp Carter'ın kolunu itmeye çalışırken iniltimi zar zor duyabiliyorum.

Mücadele ediyorum, ama o sadece daha sıkı sıkıyor.

Omuzlarım bükülüyor ve kolunu itiyorum ama kaslarım sarmal ve tutuşu çok fazla. Nefes alamıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bunun bir rüya olmadığını fark ediyorum.

"Carter!" Boğuk bir nefesle haykırıyorum, onun tutuşuna karşı koyuyorum ve kanıma hücum eden endişenin beni geriye doğru tekmelemesine izin veriyorum, onu üzerimden atmak için itip kakıyorum. "Uyan!" Kalbim daha sert çarpıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum. "Carter!" diye bağırırken sesim kısılıyor ve ciğerlerim yanıyor.

Sarsılarak uyandığında göğsüm öne doğru fırlıyor, beni anında bırakıyor ve nefessiz bir şekilde yatağa yığılıyorum. Carter ayağa kalkarken şilte eğilip inliyor. Saçlarımı yüzümden itiyorum ve sonra düzensiz nefes alışımı düzene sokmaya çalışıyorum.

Sadece bir andı - küçük bir andı - belki zaman içinde bir dakikaydı, ama beni öldüreceğini sandım, bana o kadar sıkı sarıldı ki.

"Ödümü kopardın." Sözcükleri zar zor çıkarıyorum, gözlerim hâlâ yanıyor.

Cevap alamayınca ona dönüyorum ve o zaman onun da benim kadar ağır nefes aldığıını görüyorum. İki avucunu duvara dayayarak eğilir ve kendini sakinleştirmeye çalışır.

Onu gördüğümde kanım dondu. "Carter?" Sesim odanın öbür ucundan ona ulaşıyor, kaslarımın onun tutuşuna karşı savaşmaktan hala nasıl çılgık attığını görmezden geliyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek yatağın kenarına sürünüyorum. Omuzları gergin ve bana bakmıyor.

Temkinli bir şekilde yataktan kalkıp yanına gidiyorum. "Sorun yok." Sesimi sakinleştirici tutmaya çalışıyorum ama vücudum bana ihtiyacı olduğu gerçeğine henüz alışamadı. "Ben iyiyim," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak.

Kalbim küt küt atarken, elimi nazikçe koluna koyuyorum ama o hemen elimi çekip banyoya gidiyor ve beni kanımı donduran bir korkuyla baş başa bırakıyor.

"Carter," diyorum tereddütle, ama bana hiç yanıt vermiyor.

Aklımda net bir soru var, ona gitmek mi yoksa onu kendi haline bırakmak mı? Saçlarımı sıcak yüzümden çekip az önce olanları kaydederken hâlâ nefes alıyorum ve uyanıyorum.

Yalnız bırakılmaması gereken bir adam gördüysem, o da Carter'dır. Çok kırılmış ve ne yapacağını kimse bilemez.

"Sadece bir kabus muydu?" Ona masumca soruyorum, bana bir şey söylemesini istiyorum. Karanlıkta ona doğru yürürken halının bitip ahşabın başladığını hissedebiliyorum.

Banyonun ışığını yaktı ve suyu akıttı. Ben de banyodan gelen ve bana yol gösteren sese ve ışık şeridine doğru yürüyorum.

"Carter?" Banyonun kapısını itip açtığımda ve bana tekrar sırtını döndüğünü gördüğümde ona usulca soruyorum.

Yüzünü yıkarken kasları dalgalanıyor.

"Lütfen, konuş benimle," diye fısıldıyorum zayıfça, bana hâlâ cevap vermediğinde. Yüzünü kuruladıktan sonra bile. "Sen iyi misin?"

Aynada yutkunduğunu görebiliyorum. Korkunç bir hayat sürmüş bir adamın yorgun ifadesini görebiliyorum. Gözlerindeki yorgunluğu. Sırtındaki silik yara izlerine kazınmış acıyı.

Avuçlarını gözlerine bastırıyor ve nefes alıp veriyor. "Yatağına git," diye emrediyor beklemediğim sert bir tonda, yine de istediği gibi gitmiyorum.

Kalbim acıyla sıkışıyor. Onu bu şekilde bırakmam. "İstemiyorum," diyorum ona neredeyse hiç cesaretim olmadan, kelimeler titreyerek çıkıyor.

"Ne oldu?" Ona rahatlatıcı bir fısıltıyla soruyorum. "Sadece bir rüyaydı," diyorum, bu sözlerin onu benim için olduğundan daha fazla rahatlatacağını umarak.

İlk kez aynada bana bakıyor ve onu görmek tüylerimi diken diken ediyor. Güç, öfke, hükmeden ve karşılık beklemeden merhamet etmeyen adam, bakışlarıyla beni delip geçiyor.

"Kimseye söyleme." Sözleri yumuşak ve havada bir tehditle asılı duruyor. Gereksiz ve saçma bir tehdit.

"Kimseye ne söyleyeceksin?" Şu anda onun akıl sağlığını sorguluyorum, ancak bir kabus gördüğünü kimseye söylememi istemediğini fark ediyorum. "Söylemem. Asla söylemem." Gözlerim yaşarırken kelimelerim hızla dökülüyor. "Bu yüzden burada değilim Carter."

"Yatağına git," diyor bana yine, ama bu sefer sözleri daha yumuşak.

"İyi misin?" Ona doğru küçük bir adım daha atarak soruyorum ama hâlâ ona dokunup dokunmamam gerektiğinden emin değilim. Tek yapmak istediğim ona sarılmak, onu kendime çekmek ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek. Tıpkı son birkaç haftadır bana sarıldığı gibi. Ama ne olduğunu bile bilmiyorum.

Lavabonun kenarına tutunmuş ve başını öne eğmiş bir halde, sessizce ve neredeyse tehditkâr ama bundan da öte yürek burkan bir sesle konuşuyor.

"Bana bak, Aria." Aynada benimle konuşuyor, gözleri kan çanağına dönmüş bana bakıyor. "Kim olduğuma bir bak. Benimle ilgili hiçbir şey iyi değil."

Orada titreyerek duruyorum, kelimelerim ve nefesim karşımdaki adamın yoğunluğuna kapılıyor. Işığı kapatıp beni karanlıkta bırakarak etrafımda dolanırken, teni tenimi zar zor sıyrırken bile titriyorum. Kapıyı çarparak beni terk ederken hızı acımasız ve ben sersemlemiş ve sarsılmış bir halde kalıyorum. Her şeyden çok, az önce olanlardan dolayı üzgünüm ve uyuyana kadar ağlarken ne kadar yalnız olduğumun farkındayım.

CHAPTER 14

Carter

Nasıl olduysa, sıçtım batırdım.

Ona bıçağı verdiğimde değişmesi gereken oydu. Bana ihtiyacı olması gereken kişi o.

Tam tersi değil.

Dün geceyi ya da Aria'nın her geçen gün kanıma ve her düşünceme daha derinlemesine sızdığı bilgisini aklımdan çıkaramıyorum.

Onun tarafından tüketildim. Bunu inkar edemem. Ölü kalması gereken bir yanıma ortaya çıkarıyor.

"Dinliyor musun?" Daniel gözlerimi Aria'nın dün yaptığı resimden ayırarak bana soruyor.

O da benim gibi bitkin görünüyor. Addison yüzünden. Buraya dönmekten hoşnut değil. O gittikten sonra bu ailenin ne hale geldiğini fark etmedi. Zaman her şeyi değiştirir ama o bilmiyordu. Bilemezdi. Ve bu tecrit bize saklanacak bir yer bırakmıyor.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacı var. Geçiş sürecini iyi idare edemiyor. Kendini kapana kısılmış hissetmemeye ihtiyacı var." Daniel sandalyesinde kambur durmuş, iki elini başının arkasında birleştirmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. Bana baktığında, ona bunu yaşattığım için Aria'nın bana dediği canavarın gerçekten ben olduğumu hissediyorum. İkisine de bunu yaşattığım için. Gözlerinde yaşlarla bana şöyle diyor: "Onu kaybediyorum. Bunu onun için istemiyorum."

"Onu koruyorsun," diye hatırlatıyorum ona. Peşinden gittikleri ve kaçırmaya, öldürmeye, istediklerini yapmaya çalıştıkları kişi o. Eğer onu hiç kovalamasaydı güvende olabilirdi. Onu sevdiğini fark etmeselerdi. Ama geçmişini değiştiremezsin.

"Umurunda değil," diyor avucunun içiyle gözlerini silerken, acısını öfke ve kızgınlık dolu bir bakışla gizleyerek. "İlk başta aşırı tepki verdiğimi düşündü. Her şeyin kafamda olduğunu ve onun evindeki olayla ilgili olduğunu düşündü." Gözlerimin içine bakmadan önce sessizce başını sallıyor. "Saçmaladığımı söyledi. Hiçbir fikri yoktu. Ben de ona söylemek zorunda kaldım."

"Ona ne söyledin?" Ona soruyorum, şimdi fark ediyorum ki ona bilmesi gerekenden fazlasını söylemiş.

"Adamlar ölecek ve o adamlar önce bizim ölmemizi istiyor. Ona savaşta olduğumuzu söyledim. Hâlâ çıkmak istiyor. Bundan hoşlanmıyor. Ben de onu isteği dışında burada tutmaktan hoşlanmıyorum."

Onu bu yüzden acı çekerken izlerken sesim geriliyor ve boğazımda düğümleniyor.

"Bunu kabul etmedi. Çocukluğumuzdaki gibi değildi. Hiçbir fikri yoktu ve ben onu körü körüne geri getirdim. Bencillik ettim." Sözleri pişmanlıkla doludur. Son cümle sert bir fısıltıyla çıkıyor. "Çok bencilceydi." Acı ondan yayılıyor. "Onu tekrar kaybedemem."

"Sen de onun güvenliğini riske atamazsın," diye cevap veriyorum ve ona karşı her zaman olduğumdan daha sert davranıyorum. Savaşta ve Talvery ile adamları fırsatını buldukları anda bize saldıracaklar. "Onların yerinde olsaydım," diyorum Daniel'a, "bekliyor olurdum ve ilk saldırmak için elime geçen her fırsatı değerlendirirdim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ve başını öne eğiyor. "Ölü adamlar olduklarını biliyorlar; kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Ve sırf onu sevdiğim için onu öldürebilirler."

Dirseklerini dizlerine dayayıp parmaklarını dudaklarına dayayarak dikleştirirken onu rahatlatmak için "Yakında her şey bitecek," diyorum.

"O zaman beni hâlâ sevecek mi bilmiyorum," diye fısıldıyor acısını.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Kelimeler ağızından kaçıyor ve onları durduramıyorum. Daniel'ın gözlerinde bir soru var ama sormak için bir an bekliyor. Bekliyor ve sessizliği uzatıyor.

"Bir an için onu kilit altında tutmanın onu daha fazla riske attığını düşündünüz mü? Birisi size sırtını dönene kadar kontrol edebileceğiniz çok şey vardır."

"Başka ne seçeneğim var ki?" Karşılık veriyorum ve bakışları tekrar yere kayıyor. "Hepimiz savaş esiriyiz," diye hatırlatıyorum ona. "Ama yakında bitecek."

"Her şey bittiğinde... o kalacak mı? Aria seninle mi kalacak?" diye soruyor bana. Niyetinin ne olduğunu, neden Aria'nın gitmesini düşündüğünü yüzünde arıyorum.

"Bunu sana karşı kullanmayacak mı?" diye soruyor, sanki cevap vermek için ondan ne duymam gerektiğini biliyormuş gibi.

"Bilmiyorum. O benim kızım. Ve benimle kalacak. Bağışlanma gelecektir." Ayaklarını yeniden ayarlayarak bir şeyler söylemeye başladı ama sonra başını salladı.

"Sana başka bir şey söylemeye geldim ama bunu duymak istediğinden emin değilim" dedi ve sandalyesinde doğruldu.

Devam etmesini işaret ediyorum. Yine de neden acele ettiğimi bilmiyorum. Bu sabah Aria'yla neredeyse hiç konuşmadım ve dün gecedan sonra konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Jase'in söylediklerinin aynısını söylemesini bekliyorum, Marcus'un bir şeylerin peşinde olduğunu. Marcus saldıracak. Artık bir değil üç düşmanımız var.

Ölü adamların sözlerinden başka hiçbir kanıt olmadan. Tek bir kelime. Düşmanlar sırayla düşecek: Talvery, Romano, ve sonra Marcus. Daha fazla kanıtımız olduğunda. Yakında ölecek bir bağımlının ağzından çıkacak tek bir kelime için savaş başlatmak gibi bir alışkanlığım yok.

Daniel bana "Nikolai etrafta onu soruyor," diyor ve bu beni şaşırtıyor.

"Bu doğru mu?" Başparmağım dudağıma vururken soruyorum. Kızgınlık içimde kıpırdanıyor. İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık duygusu uyandırıyor. *Ona ilk o sahip olmuştu.*

Daniel dudaklarında alaycı bir ifadeyle başını sallıyor. "Romano bunu doğruladığından beri." "Peki ne soruyor?"

"Onu nasıl geri alabileceğini." Gözlerindeki heyecanı gizlemeden bu haberi

Ben.

"Bunu bu kadar çok sevdiğin için hıyarın tekisin."

"Kesinlikle ilginç bir dinamik katıyor, değil mi?" diye soruyor merak ve nefret karışımı bir ifadeyle, ve kıskançlık kanıma karışıyor.

"Pazarlık edecek bir şeyi yok ve olsa bile onun yerine isteyeceğim hiçbir şey yok." "Bunu ona zaten söylediler ve sana sormanın bile anlamsız olacağını *söylediler*, ama o

söyle." "Öyle mi yaptı?"

Daniel'ı bu kadar eğlendiği için suçlayamam. "Ona gerçekten değer veriyor gibi görünüyor."

"Sana ilk kez mi yoksa ikinci kez mi onun önce ölmesini istediğimi söylüyorum?" Daniel'a soruyorum ve o sadece gülmekle yetiniyor. Aria'nın hücrede onun adını andığı her gece Nikolai'ye olan nefretim artıyordu. Ve bunu sık sık yapıyordu. Ne kadar *yakın* olduklarının tamamen farkındayım. Tüm bunlar sona erdiğinde nefes almaya devam edemeyecek kadar yakınlar.

"Gerçekten seni affedeceğini düşünüyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Sorusunun beni ne hale getireceğini fark ettiğini sanmıyorum.

Beni affetmesi gerekecek. Başka yolu yok.

Şu anda Aria'yı terk etmekten ya da malikânenen uzak kalmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de uzak kaldığım her anın onun ne yapması gerektiğini sorgulamasına neden olacak bir an olduğunu bilmekten. Onu böyle bir düşünceyle baş başa bırakmak tehlikeli; yapması gereken tek şey benim ona söylediklerim, ama bunun için orada olmalıyım.

Görülmesinin gerekli olduğu zamanlar vardır. Bu örnek de o zamanlardan biri. Arkaya taranmış saçları ve şık takım elbisesiyle Oliver hatırladığımdan daha genç görünüyor. Belki de yüzündeki geniş sırıtış onun genç görünümüne katkıda bulunuyor. Belki de Frank'in birasıyla tokuşturduğu ve yerine otururken geri fırlattığı viskiye benzeyen bir kadehtir. İkisi de beni görmüyor ama güvenlik ve Jared içeri girdiğimi fark ediyor. Arka kapıların arkamdan kolayca kapanmasına izin verdiğimde geriliyorlar ve Frank'in Oliver'ın sırtına attığı sert tokadı dinleyerek tebrik ediyorlar.

Frank iyi sanırım. Benden biraz daha büyük, sadece birkaç yaş farkla, ama sürekli yirmi bir yaşında. Sokaklarda para kazanmak ve bununla gurur duyduğunu herkese göstermek dışında hayatta hiçbir hedefi olmayan serseri bir çocuk. Dinlediği sürece motivasyonunun ne olduğu umurumda değil. Açık mavi bakışlarını yakalıyorum ve geniş bir gülümsemeyle sandalyesinde geriye kayıyor. "Patron burada," diyor ama neşeli sözcükleri geveliyor.

"Annen seni mi bekliyor, Frank?" Odanın sağ köşesinde oturdukları masaya doğru yürürken sırıtışımı gizleyerek ona soruyorum.

Omzumun üzerinden bakarken, koridorun sonunda parayı kimin saydığına dikkat ediyorum. Tüm uyuşturucular Jase'in gece kulübü Red Room'a girip çıkıyor. Para da öyle.

"Annem istediği kadar bekleyebilir." Yorumumu duymazdan geliyor, dışarı çıkması gerektiğine dair ipucunu almıyor.

Jared, "Sanırım bir iş var," diyerek Oliver'la benim aramda bir işaret yapıyor ve Frank'e buradan defolup gitmesi gerektiğini anlatmaya çalışırken başını öne eğiyor.

Shot bardağı masaya çarptığında ağır bir ses çıkıyor ve Frank sandalyesini itiyor. "Pekâlâ, pekâlâ, büyük insanların konuşması gerek." Bana bakmadan mırıldanıyor, "Bana iki kere söylemene gerek yok." Ceketini giyerken elimi omzuna koyup bana bakmasını bekliyorum. Ona yakın duruyorum, onu hazırlıksız yakalıyorum ve inkar edilemez yoğun bir gerilim yaratıyorum. Göz temasını kesmeden, ciddiyetle "Anlayışın için teşekkürler" dediğimde gözlerinin derinliklerinde korku belirliyor.

"Bir tane daha alabilir miyiz?" Oliver sorar, mutluluğu hiç azalmamıştır. Frank'in nasıl geriye doğru sendelediğini görmez; havadaki değişikliği fark etmez. Frank fark eder ve çıkarken tek söylediği, "Elbette patron," olur.

Evet, Frank iyi bir adamdır.

Oliver'ın karşısındaki sandalyeyi çekip yerde sürüklenmesine izin verdiğimde Frank ayrılıyor, kulübe geri giriyor ve müziğin gürültüsünü getiriyor. Kapı yankılanan bir tıkırtıyla kapandığında müzik hızla azalıyor.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye teşekkür ediyor Oliver, Oliver'ın önüne bir kadeh viski daha koyup Frank'in elindeki boş bardağı dolduran Jared'a.

"Sonunda lanet Talvery'lerin kökünü kurutmaya." Oliver kadehi havaya kaldırırken ve yüzündeki nefreti gizleyemezken nihayet yaşını gösteriyor. Mürettebatta yeni. Sadece beş yıl önce benimle işe başlayan Frank gibi değil. Sokak sokak devraldığım adamları topladım. Onları yöneten adamlara benimle gelme ya da ölme seçeneği sundum.

Oliver bana geldi. Talvery'nin onu istememesine sinirlenerek, sokakta kas gücü olarak hizmet vermeyi teklif etti. Jared'in sözü olmasaydı, onu asla işe almazdım. Çok yaşlı. Çok ukala. Dahası, isim yapmak için çok hevesli.

Başımı salladığımda yaşlı adam içkiyi geri fırlatıyor, kadehi yere bırakıp içkinin yanığını silkelerken dilini ağzının damağına vuruyor.

"Herkesin bu işi bitirmeye hazır olduğunu duydum," diyorum iki kolumu da masaya dayayarak. Dudaklarında sinsi bir sırıtış beliriyor. "Daha hazır olamazdım patron."

Kendi sırıtışım kendini gösteriyor. Bana patron derken asimetrik bir sırıtma. Aptal herif bunu bugün hatırlamalıydı.

"Peki, ne oldu?" diye soruyorum kolayca, elimle avucumu yukarı kaldırarak daha fazlasını işaret ediyorum, "bana tüm detayları anlat."

Benim zaten duyduğum, *herkesin* duyduğu şeyi bana anlatırken sırıtıyor. "Dale'in barının tam karşısında, Altıncı Cadde'de dört kişilerdi. Onları gördüm. İçeri girerken birkaç dakika orada olacaklarını biliyordum."

Etrafımda Jared'in kaskatı kesildiğini görüyorum; beni, ekibe girebilmek için kendini tehlikeye attığı adam için bunun iyi sonuçlanmayacağını anlayacak kadar iyi tanıyor. Eminim bunun kendisi için ne anlama geldiğini merak ediyordur. Onun yerinde olsaydım, ben de merak ederdim.

Oliver hala anlamadı. Bana içeri nasıl girdiğini ve onlar daha silahlarını almadan dördünü de nasıl vurduğunu anlatırken gururdan başka bir şey hissetmiyor.

"Hepsi Talvery'nin sahasında mı? Bu cesaret ister." Kalbim çarpmasına, içimde adrenalin yükselmesine ve gerilim artmasına rağmen ona iltifat ediyorum. Tüm bu bastırılmış öfke için bir boşalmaya ihtiyacım vardı. İhtiyar Oliver'ın yüzündeki sırıtışı silmek tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Ya da Aria'yla tekrar yatağa girmek.

Ona sahip olma düşüncesi bile bu işi hızlandırıp ona geri dönmek istememe neden oluyor. Zaten yeterince uzun süredir yoktum.

"Kimse bir hamle yapmıyor, ama tam oradaydılar," diyor ve ellerini havada sallayarak sözlerini vurguluyor. Kimse sınırları aşmıyor ve kimse bir hamle yapmıyor, Nikolai bile. Ama bu salak herif bunu yapabileceğini ve yanına kâr kalacağını sanıyordu.

"Şimdiye kadar kaç atış yaptın?" Ona soruyorum, bu gece Aria'yı altıma alma düşüncesi sabırsızlığımı artırırken ayağım yere vuruyor.

"Jared beni buraya getirdiğinden beri bu beşinci." Bana bunları söylerken sandalyesinde hafifçe sallanıyor ama gülümsemesi daha da genişliyor.

"Dört kişiye ikişer tane," diyorum herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle ve ayağa kalkıyorum. "Üç tane daha, hepsi benden" derken omzuna vurmak için masanın etrafında dolaşmak zorunda kalıyorum.

Kolumu okşamak için uzandığımda viski kokusu yüzüme sertçe çarpıyor. İlk dokunuşu sert ama ben yerimde durmadığım için ikincisi bir dokunuşa dönüşüyor. Bakışlarım

Oliver arkamdan bir şeyler söylerken Jared'a bakıyorum. Bir teşekkür ve Talvery'leri öldürmenin şerefine bir alkış daha. Ölü puştun ne diyeceği umurumda değil.

Jared'in önünde durup sesimi alçaltarak ona şunu söylüyorum.

"O üç atışı yaptıktan sonra boğazını kesmek senin sorumluluğunda."

Oliver tam zamanında bir tane daha ister. Jared'in yüzündeki kan çekiliyor ama başını sallıyor ve kısık bir sesle, "Elbette," diye cevap veriyor.

Jared'in yüzünde pişmanlıktan başka bir şey yok. Gergindi ama bunun olacağını biliyor olmalıydı. "Ben söyleyene kadar kimse bir şey yapmayacak." Omuzlarım sertleşiyor ve öfkem kendini göstermekle tehdit ediyor, bu yüzden uzanıp Jared'in kravatını düzeltiyorum ve sonra ekliyorum, "Gösteriş yapmak isteyen ve emirlerimi beklemeyen başka aptallar varsa," Jared'in gözlerinin içine bakarak söylüyorum, "beni rahatsız etmeyin ve buraya gelmemi sağlayın. Puştları durdukları yerde öldürün."

CHAPTER 15

Aria

ÖN KAPI AÇIK; asla açık olmaz.

Günün parlak ışığını takip ederek girişe doğru ilerlerken ayaklarımın yumuşak pedleri mermer zemine çarpıyor.

Daha dışarı adımımı atmadan temiz havanın ve sıcaklığın kokusunu alabiliyorum. Ön bahçedeki çimler yemyeşil ve sonbahar olmasına rağmen hava çok güzel.

Verandaya hiç adım atmadım. Buraya geldiğimden beri bir kez bile ve bu düşünce gerçek olamayacak kadar tuhaf görünüyor ama öyle. İçeri taşındım ve sadece pencerelerin kazınmış camlarından baktım ama zaten bunu sık sık yapmaya çalışmıyorum. Kendimle bu şekilde alay etmek zalimce geliyor.

Arkama, fuayeye bakıyorum, sonra dışarıya göz atıyorum ama kimseyi göremiyorum. İlk başta göremedim. Ta ki pürüzsüz arduvaz verandaya bir adım atana ve sonra bir adım daha atana kadar.

Onu ilk ben duydum, Jase. Kulağında bir telefonla evin yan tarafına doğru yürüyor ve sonra geri geliyor. Nefesim kesiliyor ve göğsüm sıkışıyor; donup kalıyorum ama sadece bir anlığına.

Dışarıda yürüyorum.

Kaçmaya çalışmıyorum. Uzuvarımı hareket etmeye zorlamama rağmen, bunu yapıyorum. Jase'in gözlerinin içine bakarak merdivenlere doğru yürüyorum. Tam da böyle bir malikâne den bekleyeceğiniz gibi büyük ve muazzamlar. Güzel olduklarından bahsetmiyorum bile. Bu yerle ilgili her şey pahalı görünüyor ve budanmış çalılar ve bakımlı çiçek tarhlarından arnavut kaldırımıyla döşenmiş kemerli araba yoluna kadar her ayrıntı burada yaşayanların zarafetini yansıtıyor.

Carter'ın tüm bu detayları seçtiğini düşündükçe neredeyse homurdanıyorum. Carter zarif olmaktan başka bir şey değil.

Yavaşça merdivenlere otururken Jase'in bakışlarını üzerimde tutuyorum. Büyük bir sütun görüşünü engelliyor ve koşarak geleceğini hayal edebiliyorum.

Telefon konuşmasını böldüğüm için çok üzgünüm. Tutsak kaçıyor; muhafızları çağırın, muhafızları çağırın!

İçten bir kahkaha, alaycı düşünceler karşısında omuzlarımın titremesine neden oluyor. Sütuna yaslanıp tenimde dans eden güneşin ve taze esintinin tadını çıkarırken, Jase tam da beklediğim gibi koşarak bahçeye çıkıyor.

Gözlerimi devirerek ona bir yüz ifadesi verdim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyen bir surat.

"Mahkûmluğa ara verdim. Yerime geçici birini çağırdım," diye mırıldandım.

Dudakları gülümsemek ister gibi seğiriyor ama gülümsemiyor. Ne bana ne de birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Telefonundan konuşan birinin sesini duyabiliyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Onlara hiç dikkat etmiyor gibi görünüyor.

Kalbim biraz daha sert atıyor ve endişe damarlarıma yavaşça sızıyor. Ayaklarım endişeyle taş basamaklara vuruyor ama yerimde duruyorum. Duygusallaşmaya başlasam da, biri çıldırmadan dışarı adım atamayacağımı bildiğimden, olduğum yerde kalıyorum ve lanet verandanın tadını çıkarıyorum.

"Seni sonra ararım," diyor Jase sonunda, ama yine de bana değil. Kaslarım sertleşiyor ve dişlerim birbirine kenetleniyor. *Eğer beni içeri aldığını düşünüyorsa...* Bu düşünce karşısında kalın bir şekilde yutkunuyorum. Gerçekten ne yapacağım? En azından onu tekmeleyebilirim. Sert bir tekme, belki kaval kemiğine. Bu fikir karşısında başımı hafifçe sallıyorum, gözlerimi hafif rüzgârda sallanırken kumralın güzel bir tonuna dönüşen birkaç yapraktan ayırmıyorum. Eğer beni içeri girmeye zorlamak için elini üzerime koyarsa, yemin ederim kıcına tekmeyle basacağım.

Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor. En azından sert bir kız gibi hissetmek güzel. Ve sanki bir seçeneğim varmış gibi. "İyi bir gün seçmişsin," diyor Jase ve bakışlarımı kaldırdığımda onun telefonu

İlk birkaç basamağı tırmanıp yanıma ama benimkinden daha alçak bir merdivene oturmadan önce cebini.

Bir an sessiz kaldım, nasıl bu kadar rahat görüldüğünü ve bu normalmiş gibi davrandığını ölçtüm. Tıpkı mutfakta yaptığı gibi.

"Güzeldi." Eklemeden önce alt dudağımı ısıırıyorum, "Eskiden yatak odamın dışında bir balkonum vardı. Orada oturmayı severdim."

Bir an bana bakıyor ama kısa, neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle bitiriyor ve sonra arkasına yaslanıp kollarını arkasındaki basamağa dayıyor.

Sanırım korumam arkadaşım gibi davranmaya ve yanımda oturmaya karar verdi.

"Burayı kim tasarladı?" Dikkatimi dağıtmak ve dün geceden başka bir şey düşünmek istediğim için ona soruyorum.

Yalnız uyandım ve bütün gün tam olarak böyle hissettim. Sefil ve yalnız.

Kendi başıma sessizce oturabilirdim ama Jase bunu engelledi. Bana bakıcılık yapacaksa, o zaman benimle konuşmak zorunda. Cezaya ceza. Kafamdaki küçümseyici söze gülümsüyorum ve buraya geldiğimden beri sahip olduğum tüm iyi replikleri toparlamayı düşünüyorum. Sanırım şirret bir ruh halindeyim. *Rakiplerime iyi şanslar.*

Gururunu gizlemeyen bir sırıtışla "Yaptık," diye cevap veriyor.

"Hayır, yapmadın." Ona saçmalıklarını söylemekte tereddüt bile etmedim.

"Neden yapmadığınızı düşündün?" diye soruyor bana, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Bana ön bahçe için leylak ve şakayık seçtiğinizi mi söylüyorsunuz?" Ona, Cross kardeşlerden herhangi birinin bu bitkileri istediğini söylemesi için meydan okuyarak soruyorum.

Jase'in ifadesi temkinli bir hal alıyor ve bana argümanımı veren çalılara doğru bakarken boğazını temizliyor.

"Annemiz leylak ve şakayık isterdi." İtirafı basitçe, düz bir şekilde söyleniyor. "Anneler Günü için istemişti ama hemen öncesinde öldü," diyor ve sonuna doğru sesi kararıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve ses tonumu nazik tutuyorum. "Öyle demek istemedim."

"Sorun değil," diyor ve beni başından savıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum ama evet, onu biz tasarladık. Birkaç yıl önce." Bir rüzgâr esiyor, saçlarımdan bir kısmını yüzümün önüne, bir kısmını da arkama savuruyor, ardında bir ürperti bırakıyor ve bana aslında sonbaharda olduğumuzu hatırlatıyor.

"Çok güzel," diyorum ona içtenlikle. Havadaki soğuğu görmezden geliyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ama içeri dönmeye hazır değilim ve güneş

Sıcak. Bütün gün güneşin altında uzanabilirim ama arazinin kenarındaki ağaçlar güneşi benden saklamadan önce ancak bir saatim var gibi görünüyor.

"Kaçmayı planlamıyorsun, değil mi?" Jase bana soruyor ve yüzünde sert bir ifadeyle dönüp bana bakıyor. "Toplarımın bende kalmasını istiyorum ve gitmene izin verirsem Carter'ın onları alacağından eminim."

Sırf bu kadar ciddi görüldüğü için içimden bir kahkaha kopuyor. İfadesi mizah dolu bir ifadeye dönüşüyor ve kendimi bir kez daha onun karşısında şaşkın buluyorum. Başımı sallıyorum, saçlarım omuzlarımı gıdıkıyor, ona "Daniel bana muhafızlarla bir işe yaramayacağını söyledi" diyorum. Sanki hepsi bir şakaymış gibi omuz silkiyorum.

Görünüşe göre tutsaklığım bu, lanet bir şaka. Yine de, bu düşünceden sadece mütevazı bir umutsuzluk acısı var.

Jase oflayıp pufluyor ve bahçenin sağ tarafına bakıyor. Ve bunu yapma şekli Daniel'in yalan söylediğini düşündürüyor. Sanki Jase benden bir şey saklıyor.

"Muhafızlar mı var?" Ona soruyorum. "Yok mu?"

Bana bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi bir an yukarı aşağı bakıyor. "Evet," diyerek başını salladı ve "çitler boyunca asılı birkaç tane var," dedi.

Küçük bir baş hareketiyle söylediklerini onaylıyorum ama cevap vermiyorum. Bunun yerine kafamı toparlamak için yürüyüşe çıkmayı düşünüyorum ama Jase'in kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip edeceğinden ve yine de düşünemeyeceğimden eminim.

"Onlara sadece güzel esmerleri bayıltmalarını söyledik."

Jase'in şakasına küçük bir kahkaha atıyorum ve doğru söyleyip söylemediğini düşünmeden önce elimi bacaklarımda gezdirmek için öne doğru eğiliyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyorum, o da yüzünde bok yiyen bir sırtıyla bir pislik gibi omuz silkiyor.

"Bugün keyfin yerinde," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde. "Ben de sana."

Zaman bir an için kolayca geçiyor, ama ne yazık ki ben sıcaklığın beni terk etmesine hazır olmadan bulutlar gelip güneşi yakalıyor.

"Battaniye ister misin?" Jase bana soruyor ve ben ona bakıyorum, ayağa kalkışını, sırtını germesini ve kışını tutarken yüzünü buruşturmasını izliyorum. "Daha uzun kalacaksan bir sandalye de getirmek isteyebilirsin," diyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"İçeri girebilirim; bilmiyorum," diyorum ve işte o zaman aptal kalbim bana Carter'ı görmem gerektiğini ve onun tuhaf ve mesafeli... ve aptal ve temkinli ve lanet olası bir pislik olduğunu hatırlatıyor. Boğazım kuruyor ve sıkıntılı bir nefes alıyorum. Bunu yaparken Jase'e bakamıyorum. Yine de gördüğünü biliyorum.

"Sana kötü davrandığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor ve boğazımdaki kuruluk daha da artıyor, konuşursam boğulacakmışım gibi hissediyorum, o yüzden konuşmuyorum.

Jase bana "Ona zarar verme," diyor ve ben de gözlerimi onunkilere dikiyorum, çünkü o artık ayağa kalktığı için boynumu uzatıyorum.

"Ben mi?" diye soruyorum ona kuşkuyla. "Birincisi, ben insanlara zarar vermem. İkincisi, ona zarar vermeyi düşünecek kadar bile yaklaşmama izin vermiyor. Aramızdaki her şey çok tek taraflı ve..." Devam etmeye çalışıyorum ama kelimelerim çatlıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu konuda duygusal davranmaktan nefret ediyorum. Ona karşı ne kadar çok şey hissettiğimi ve onun bana karşı hissettiklerinin aynı olmadığını itiraf etmek üzere olduğum için nefret ediyorum. Güzel'in Çirkin'e neden aşık olduğunu anlıyorum ama bu Carter'ın kim olduğunu değiştirmiyor. Onu bir prene dönüştürecek sihirli bir gül ya da öpücük yok. Carter sadece bir canavar olacak.

O düzensiz nefes alışım geri geliyor ve ayağa kalkıyorum, bir fincan çay yapıp çalışma odasına ya da belki yeni odaya, beyaz odaya, içinde eskiden olduğum şeyin kopyalarının olduğu güzel odaya saklanmaya hazırım. O yaldızlı oda her ne haltsa. Benim saklanma odam.

"Hey, hey," Jase'in sesi rahatlatıcı ve bana bir adım daha yaklaşıyor ama "Zor zamanlar geçirdi," derken bana dokunmuyor.

"Evet, ben de öyle." Kelimeleri ısırarak söylüyorum ve şaşırtıcı bir şekilde sesimdeki acılığı minimumda tutuyorum.

"On yıl boyunca zor zamanlar geçirdi, sevdiği insanlar öldü, tek arkadaşı ve kardeşi onu terk etti ve sonra başka boktan şeyler oldu. Şu anda olduğu kişi olana kadar bu hiç bitmeyen bir döngü oldu."

Jase'e bakıyorum ama sadece bir saniyeliğine çünkü ağlamak istemiyorum. En azından sempatik ve samimi görünüyor ama şu anda bir şeylerin değişeceğini bilmeye ihtiyacım var. Bahanelere ihtiyacım yok; hiçbir işe yaramıyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?" Carter'ın keskin sesi beni sıçratıyor ve neredeyse merdivenlerde geriye doğru düşüyordum ama kendimi tuttum. Kalbim çarpıyor ve dışarı çıktığımdan beri ilk kez gerçek bir korku hissediyorum.

"Ağlıyor musun?" Carter bana inanmayarak soruyor ve sonra öldürebilecek bir bakışla Jase'e dönüyor.

Jase Carter'a yavaşça, "Aslında tam da senden bahsediyordu," diye cevap verir ve ikisi uzun, sert bir an boyunca birbirlerine bakarlar.

"Bir dakikalığına temiz hava almak istedim," diyerek *anlarını* böldüm, devam ederken öfkemi tutamadım. "Kafesimin kapısı açık olduğu için yeterince şanslıyım." Bu veda sözleriyle ikisinin de yanından geçip Carter'a sürtünüyorum ve onun kokusunu içime çektiğim, sıcaklığını hissettiğim ve ikisini de sevdiğim için nefret ediyorum.

Bir fincan çaya, yeni odamda, saklanma odamda bulabilirsem iyi bir kitaba ve dünyayı görmezden gelmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Ama Carter bana bunu vermiyor. Dirseğimi yakalamadan önce kapıdan içeri iki adım atmıştım. Kolumu çekiyorum ve bana anlamamış gibi bakıyor. Sanki sıra dışı davranan benmişim gibi.

"Sorun ne?" diye soruyor, ona cevap verme talebimi endişeyle karşılıyor.

"Ciddi misin lan sen?" Yapmam gerektiği halde öfkemi kontrol edemiyorum. Carter'ın gözleri kısılıyor ve kararıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve her çarpışta daha çok acıyor.

"Pislik gibi davranıyorsun. Her zamankinden daha da büyük bir pislik."

"Nazik ol," dediğini duyuyorum Jase'in sessizce, ön kapıyı kapatıp günün son ışığını da gizleyerek bizi ayak sesleriyle baş başa bırakırken. Bir yanım benimle mi yoksa Carter'la mı konuştuğunu merak ediyor.

"Özür dilerim," diyor Carter sıkılmış dişlerinin arasından, sanki bu sözlerin şu anda ondan çıkması gerekmiyormuş gibi. Ağırlığını solundan sağına kaydırıyor ve hem korku hem de inkâr edemediğim o karanlık arzuyu uyandıran bir bakışla bana bakıyor.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et" derken göğsüne alçak bir öfke gümbürtüsü yerleşiyor.

"Sen de aynısını yapmalısın," diye karşılık veriyorum düşünmeden. Ama bu doğru. Gözleri öfkeyle parlıyor ama konuşmuyor. Çenesini sıkı sıkı tutuyor ve bahse girerim dişlerini biraz daha sıkı sıkı kırılacak. "Bana bir çocukmuşum gibi davranıyorsun," diyorum ona ve sonra boğazımda düğümlenen yumağın daha da sıkılaştığını hissederek kalın kalın yutkunuyorum. "Beni yanında istemiyorsun, benimle konuşmuyorsun. Ve dün gece..." Bitiremiyorum çünkü yine ağlayacakmışım gibi hissediyorum ve yemin ederim ağlamayacağım. Burada olmaz.

Onu sevmeme izin vermiyor. Çünkü ben onun fahişesiyim. Cevabın bu olduğunu zaten biliyorum.

Bu yüzden beni o kadar uzun süre öpmedi. Onun fahişesi olmam gerekiyordu, başka bir şey değil.

Sadece nefes aldığım bir an geçiyor. Bana çok şey hissettirebilen bir adamın gözlerine bakıyorum ama şu anda her şey acıtıyor. Beni tutmasını ve benim onu tutmama izin vermesini istiyorum. Onu tokatlamak ve ona bir pislik olduğunu ve ondan nefret ettiğimi söylemek istiyorum. Beni sevdiğini ve beni benim düşündüğüm gibi düşünmediğini söylemesini istiyorum.

Birkaç saniye içinde her şeyin yoluna gireceği bir fanteziye kapılıyorum.

"Bana elini ver," diye emrediyor Carter. Ona defolup gitmesini söylemeye kararlı bir şekilde çenemi uzatıyorum, ama üzerimde bir etkisi var. Koyu renk gözlerinin çukurlarındaki derin acı beni onun iradesine boyun eğdiriyor. Yavaşça, elimi tutması için kaldırıyorum. Onun emrine itaat eden bir fahişe olsam bile.

Elimi telefonuna bastırıp düzleştirmesini ve ardından bana sırtını dönerek ön kapının yanındaki panele doğru yürümesini izliyorum.

Kaşlarımın birbirine yapıştığını hissedebiliyorum.

Carter zaten bir kez özür diledi. Tekrar söyleyeceğinden şüpheliyim. Bu noktada, ne söylemesini istediğimi bile bilmiyorum. Sorun sözleri değil, davranışları.

"Eğer dışarı çıkacaksan, bir palto al." Sözleri sert ama içinde bir parça melankoli var. *Elini buraya bastır, diye* gösteriyor. Bana giriş izni verdi. Kalbim titreyerek canlanıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu gibi şeyler onun için ne olduğumu sorgulamama neden oluyor.

"Bu gece dışarı çıkmayacaktım," diyorum ona güçsüzce. Ondan daha fazlasını istiyor ama onu ne kadar zorlayacağımı bilemiyordum. Gözlerim ondan kapıya doğru kayıyor. Carter sert bir adam ve belki de zor bir hayatı oldu ama dün gece ve bugün bana verdiklerinden daha fazlasına ihtiyacım var.

Bunu isteyebilecek, talep edebilecek durumda mıyım ya da Carter bana bundan daha fazlasını verebilecek durumda mı bilmiyorum. Ve eğer planlarını gerçekleştirirse, tüm bunlar boşa gidecek.

"Ne zaman istersen," diyor Carter bana ama gözlerim onunkilere ulaştığında dikkatini tekrar telefonuna veriyor.

Ne yaptığına bakıyorum ama her neyse ondan çıktığını görüyorum ve o zaman bugünün tarihini görüyorum.

İşte o zaman bu küçük ateşkesin bir önemi

kalmaz. Hiçbir şeyin önemi yok.

CHAPTER 16

Carter

Ona ne kadar çok verirsem, o kadar az sahip olurum.

Dışarıya çıkmasına izin verdiğim an, hışımla benden uzaklaştı. Patlamasını beklediğim gibi bir öfkeyle değil, açıklanamaz bir kalp ağrısıyla.

Yüzündeki renk soldu ve benden kaçtı. Kelimenin tam anlamıyla benden kaçtı ve doğruca beyaz odaya gitti. Ona seslendiğimde ve çığlıklarını bastırmaya çalıştığımda beni görmezden geldi.

Her şey gözümün önünde paramparça oldu. Hiçbir işaret, hiçbir uyarı yoktu.

Bu benim hatam; hazır değildi. Son iş henüz yapılmamışken onu daha hızlı hareket etmeye zorlayamam.

Benden böyle kaçmasını sağlayacak tek şey bu.

Kapısı kilitli, dışlamayı düşündüğüm bir özellik, ama gerekirse kırabileceğimi biliyorum.

Gözlerimi telefonumdaki monitörden ayırmadım ama onu yerde histerik bir şekilde ağlarken izlemek çok acımasızdı. Tam bir işkenceydi.

Duralı neredeyse bir saat oldu ama yerden kalkmadı. Bağdaş kurmuş oturuyor ve tırnaklarını karıştırıyor, orada öylece oturuyor, sallanıp duruyor, mırıldanıyor ve ağlıyor. Tek tesellim kolyemin hala boynunda olması. Ona taktığımdan beri hiç ç ı k a r m a d ı .

Sana nazik olmanı söylemiştim, Jase'in mesajı yayını kesiyor ve ben de mesaja tıklıyorum. Kendimi kaybetmememin tek sebebi o. Yine de o odanın kapısını menteşelerinden söküp onu neyin tetiklediğini bana söylemesini talep etmenin eşiğindeyim.

Öyleydim. Ona hızlıca cevabımı yazdım ve sonra ekledim: *Oraya girebilmem için ne kadar zaman geçmesi gerekiyor?*

Yapamazsın. Hemen cevap veriyor ve bir parçam onun haklı olduğunu bilse de, daha büyük bir parçam onun bana ihtiyacı olduğunu biliyor. Birine ihtiyacı var ve ben o kişi olmak istiyorum.

Ya Talvery'nin tarafını tutarsak? Romano'nun yerine? Onu tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu bir zayıflık işareti olacaktır. Jase'in yanıtı çok hızlı oluyor ve aklıma bir sonraki soru geliyor. Talvery'nin yaşamasına neden izin verdiğimi kimsenin anlamayacağını ya da saygı duymayacağını biliyorum. Nedeni açık olmadığı sürece. Ve inkar edilemez.

Ya onunla evlenirsem? Kelimeleri yazıyorum ama gönderemiyorum. Onun gerçekten, her yönden benim olduğu düşüncesi, ulaşabileceğim bir yerden önce geçen bir umut ipliği gönderiyor. Çok yakın ve çok narin,

Tıpkı boynundaki kolye gibi. Ve belki de bunu yapacağını düşünüyorum. Ailesini bağışlamayı kabul edersem kabul eder.

Ama bir canavarın karısı olmak onu sadece savunmasız hale getirir. Umut, sadece kor olması gereken bir ateşin alevi kadar çabuk söner.

Ondan korkulmuyor, ona saygı duyulmuyor. Düşmanlarım sırf bana zarar vermek için ilk fırsatta onu öldürürler. Yapacaklarını biliyorum. Tıpkı Addison'ı Daniel'dan almaya çalıştıkları gibi.

Jase bana bir mesaj daha gönderdi. *Sana ne olduğunu anlatması gerekiyor.*

O haklı. Düzeltecek bir şeye ihtiyacım var. Neyin yanlış gittiğini kontrol etmenin bir yolu.

Eğer ailesiye, sıçtın demektir. Ben ona cevap yazamadan Jase bana tekrar mesaj atıyor ve ekranımda belirlediğinde neredeyse telefonu duvara fırlatacaktım. Onun yerine monitörüne bakıyorum ama orada değil.

Gitmiş.

Tam aniden ayağa kalkıp, her nereye gittiyse onu avlamaya hazırlanırken, koridorda yürüdüğünü duyuyorum ve yavaşça görüş alanıma giriyor.

İçimde adrenalin yükseliyor ve hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Çünkü hareket edersem fikrini değiştirebilir. O lanet odaya geri dönebilir ama buna izin veremem. Yemin ederim, izin veremem.

Kan çanağına dönmüş gözlerle yatak odasına giriyor, yüzünün kenarındaki saçlar gözyaşlarından ıslanmış ve yüzü kızarmış. Kahretsin, hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Hücrede bile böyle ağlamamıştı. Hiç böyle ağlamamıştı.

Sanki yas tutuyor gibi.

Zar zor nefes alabiliyorum ama o odaya girip bana bakmayı reddedip banyoya göz atarken acımı yutuyorum.

"Diğer odada banyo yok. Saklanma odasında," diyor ve sözleri kabaca söylenmiş ama ağlamıyor.

"Buraya gel." Komut yumuşak, onu rahatlatmaya yönelik bir girişim. Kucaklanmayı sevdiğini biliyorum ve bunu yapabilirim.

Onu herkesten daha iyi tutabilirim.

Uyuşuk bir şekilde yürüyor ve kollarımı ona doladığımda tepki vermiyor. Bana sarılmıyor ya da eğilmiyor. Sertleşmiyor da. Sadece orada duruyor. Dokunuşumla tüm vücudu donmuş gibi hissediyor ve onu hemen kucağıma alıyorum, yatağa yatırmak için kollarımın arasına alıyorum, onu dinlenmeye ve benimle birlikte yatmaya zorluyorum. Sabah her şey yoluna girecek.

Ama yatağa doğru bir adım atar atmaz Aria sarsılıyor ve avuçlarını göğsüme çarpıyor, aynı anda tekmeliyor ve kasıtlı olarak kollarımdan düşüp yere çakılıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum ve kalkmasına yardım etmek için uzanıyorum, ama o geri geri kaçıyor, tekrar ayağa kalkmadan önce benden sürünerek uzaklaşıyor ve kaçmaya niyetli kafesteki bir hayvan gibi bana bakıyor.

Binlerce parça her bir parçamı kesiyor. Uyuşmuş derimin içine, kanımın içine ve boğazıma doğru ilerliyor.

"Aria, bana sorunun ne olduğunu söyle," diyorum ama o sadece başını sallıyor, saçlarını itiyor ve sonra elini gözyaşı lekeli yanağına sürüyor.

"Neyin yanlış olduğunu zaten biliyorsun," diyor üzüntüyle ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. "Beni affedeceksin," diye alçak sesle konuşuyorum, ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor.

Gözleri benimkilere ulaşıyor ve "Biliyorum" diye inlerken gözleri parlıyor. Bir kez burnunu çekiyor ve tuvalete gitmek için dönüyor ama ben izin vermiyorum.

"Bana bir şey söyle," diyorum sesimi yükselterek ama o duruyor ve sonra yavaşça dönüyor. "Bana bir şey sor," diye ekliyorum.

Üzerindeki dizlerine kadar uzanan uyku tulumunun içinde sadece sallandığı bir an geçiyor. O

Neredeyse iki kez bir şey söyleyecekti ama sonunda sadece başını sallamakla yetindi.

Sonunda bana nefret ettiğim ama hak ettiğimi bildiğim bir şey sordu.

"Gitmeme izin verilecek mi?" Sorusu umutsuzluğunu yansıtıyor.

"Evet." Ona daha fazlasını söylemek istiyorum, nereye gitmek isterse onu götüreceğimi, ama çok konuşursam yine yıkılacağından korkuyorum. Her kelime dikkatlice söylenmeli.

"Ne zaman?" diye sorar.

"Savaş bittikten sonra," diyorum ona kesin bir dille. "Bunun bir istisnası yok."

"Peki bu ne zaman olacak?" Sözleri küçük, neredeyse önemsiz, tam olarak nasıl hissetmesi gerektiğini yansıtıyor.

"Yakında." Kısa kesmeye çalışıyorum, onu zaten olduğundan daha fazla incitmek istemiyorum ama yalan da söylemek i s t e m i y o r u m .

"En azından vedalaşmak istiyorum," diye inliyor ve sesi çatlıyor. "Nerede olduğunu biliyor. Eğer veda etmek isteseydi, edebilirdi."

"Burada olduğumu biliyor mu?" Sesindeki şok beklenmedikti ve kendimi hıyar gibi hissettim. Dün onu gözetleyen biri olduğunu öğrendiğinde verdiği tepkinin aynısını verecek.

"Evet." Kalın kalın yutkunuyorum ama en azından benimle konuşuyor.

"Ve benim için gelmedi mi?" diye üzüntüyle soruyor ama bu beni sadece öfkeliyor. Babasının gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilmiyor mu? Hayatını kimse için riske atmazdı. Tek bir ruh için bile. "Ne kadar süre?" "Ne zamandır biliyor?" diye sorarken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve sesi sertleşiyor.

"Yemekten beri," diyorum ona ve sonra günleri sayıyorum. "Dört gün."

Aria'nın yüzü buruşuyor ve eliyle ağzını kapatıyor, her nasılsa inanılmaz derecede daha kederli görünüyor.

"Savaştaysanız, önce onların içini boşaltırsınız. Eminim planları vardır..." Ona yalan söylemek, beni öldürdükten sonra onu yakalamak için planları olduğunu söylemek istiyorum. Ama buna inanmıyorum. Talvery paçayı kurtarabileceğini düşünse malikânemizi bombalar, onu da benimle birlikte öldürürdü.

"Bu beni nereye götürüyor?" Aria zayıf bir fısıltıyla sorar.

"Ne demek istiyorsun?"

"Talvery'lerin içini boşaltacaksın... peki ben ne olacağım?" diye soruyor şaşırtıcı bir güç ve azimle.

"Sen bana aitsin." Bu sorunun tek cevabı bu. Ve zaten bildiği gerçek. Bunu çoktan kabul etti. Kabul ettiğini biliyorum.

"Sana hayır desem ne yaparsın? Seni istemediğimi?" Elinden geldiğince nefesini düzene sokuyor ve sırtını dikleştiriyor. "Artık senin fahişen olmak istemediğimi mi?"

"Yalan söylediğini anladım. Ve sen benim fahişem değilsin." Kalbim küt küt atıyor, tenim karıncalanıyor.

O zaman benim için ne olduğunu soran bir espriyle geri gelmesini bekliyorum. Ama gelmedi. Onun yerine, bana verdiği azıcık iyiliği de yok etmeye çalışıyor.

"Ya işler değişseydi ve ben seni hiç istemeseydim?" diye soruyor bana, her kelimesi net ve bıçak gibi keskin.

"Neden yalan söyleyesin ki? Neden yalan söyledin?" Bunun doğru olduğunu söylemesi için ona meydan okuyorum. Artık beni istemediğini.

"Eğer 'hayır' deseydim beni banyodan sonra geri gönderecektin, değil mi?" diye soruyor ve neyi kastettiğini anlamak için bir dakikamı ayırmam gerekiyor.

"İlk gecemiz mi? Benimle yatmadın çünkü hücreden uzak kalmak istiyordun."

Öfkeyle dolup taşan ağızından kelimeleri neredeyse tükürüyordum. "Geri dönmeyeceğini bile bilmiyordun." Sesim yükseliyor ve boğazımı tırmaladığını hissediyorum. "O gece topukların kıcıma battı, beni teşvik etti. Beni siktin çünkü beni *istiyordun*." Her kelimenin altını çiziyorum, ona çok yaklaşıp kadar her biriyle ona doğru istikrarlı ve baskın bir adım atıyorum, ondan yayılan gerilimi hissedebiliyorum. "Sikimin içinde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordun." Dudaklarımı onunkilere indirerek fısıldıyorum, "Yoksa yanılıyor muyum?"

O benim gözlerime bakıyor, ben de onunkilere. Yeşiller, maviler ve altınların karışımı, lekeli kırmızı ve beyaz parçaların arasında canlı ve canlı.

"İstedin mi, istemedin mi?" İçim tiksintiyle burkulurken ve beni hiç isteyip istemediğini sorgulamaya başlarken sorumu sertleştiriyorum. Ona o kadar takıntılıydım ki bunca zaman yanılmışım.

"Evet, seni istedim!" diye bağırıyor bana, ancak son kelimesi dudaklarından çıkmadan önce parçalanıyor. "Ve seni hala istememeliyim." Bana "Senden nefret etmeliyim" derken acısını gizlemiyor.

Rahatlama, tatlı bir rahatlama, kısa ve küçük ama itirafında çok fazla rahatlama var.

"Nedenmiş o?" Ona usulca soruyorum, devam etmesini istiyorum. Bunun üzerinde çalışmasını çünkü

Haftalar sonra bu kavga anlamsız olacak. Beni affedecek. Affedeceğini zaten biliyor.

"Çünkü ailemi ve sevdiğim herkesi öldüreceksin. İşte bu yüzden." Kavga onu son cümleyle baş başa bırakır.

"Evet." Nasıl olduğunu bilmesem de sesimi güçlü tutuyorum. "Evet."

"Lütfen yapma," diye fısıldıyor ve keşke çoktan yapmış olsaydım diyorum. Keşke o piçi çoktan vurmuş olsaydım da buna bir son verseydi.

"Baban iyi bir adam mı?" Bunun onu inciteceğini bilerek soruyorum ama zaten o kadar alçalmış durumda ki, biraz daha gerçeğin onu götürebileceği fazla bir yer yok. "Sence onu koruyan adamlar beni öldürmeye çalışabilecekleri kadar uzun yaşamayı hak ediyorlar mı?"

"Yapmayacaklar," demeye çalışıyor, başını şiddetle sallıyor ve iki eliyle elimi tutmak için uzanıyor ama ben elimi çekiyorum. Onun hayatı için yalvarmasına izin vermeyeceğim.

"Zaten denediler," diyorum ve bunu söylerken burun deliklerim alevleniyor. "Uyuşturucu bağımlıları babamı öldürdükten hemen sonra. Onu kırk dolar ve bir torba hap için öldürdüler." Babamın morgdaki metal masanın üzerinde nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Karşı koymaktan parmak eklemleri nasıl morarmıştı.

"Ve baban onları öldürmek için onun bölgesine girmeye cüret ettiğim için çok kızgındı. İntikam almak için. Onları korudu!" Ona bağırıyorum ve keşke bağırmasaydım diyorum. Gözyaşları tekrar sel oldu ve nefes nefese kaldı. "Baban evimize dört adam gönderdi. Yıkık dökük, boktan evimize. Annemin öldüğü ev. Senin çok sevdiğin ev." Bu düşünceyle alay etmekten kendimi alamıyorum. "Biz orada değildik. Şükürler olsun ki orada değildik."

Yüzünü kapatan ellerinin arasından zorlukla nefes alıyor, sanki onu acı gerçeklerden koruyabileceklermiş gibi, ben ona "Orayı yangın söndürücülerle yaktırdı. Onu o zaman öldürmeliydin ama ona ulaşamadım. Şimdi ona ulaşabileceğime eminim."

"Çok üzgünüm," diye inliyor ve kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Neredeyse ona uzanıp sarılacaktım, çünkü bunu istiyordum. Şu anda benim de ona sarılmaya ihtiyacım var. Ama sonra konuştu.

"İşler değişti," diyor zayıf bir sesle, gözlerinden akan yaşları silse de akmaya devam ediyor.

"Onu hâlâ nasıl savunabiliyorsun? Tüm bunlardan sonra?" Acı bir türlü dinmiyor. Acıdan kan kaybediyorum.

"Babanızın yaşamasına izin verme ihtimalim yok denecek kadar az. Olmanı istesem bile

Mutlu, neden ölmesi gerektiğini biliyorsun. Eminim bunu hak ettiğini bile düşünüyorsundur," diyorum ona. "Küçük bir parçan onun bunu hak ettiğini düşünüyor olmalı."

"Hepsini öldüreceğini söyledin ama hepsi bunu hak etmiyor," diye yalvarmaya devam ediyor, büyüdüğüm evin yerinde duran is ve külü hatırlayıp yıkılmamaya çalışırken beni teselli etmiyor. "Ölecek olan sadece babam değil. Nikolai benim tek arkadaşımdı. Ve ailem babamın yanında olacak. Sevdiğim herkesi öldüremezsiniz."

"Bana karşı dururlarsa ölmeyi hak ederler."

"Hepsi değil-"

"Kim gibi? *Nikolai*," adını küçümseyerek söylüyorum ve o irkiliyor.

"Lütfen?" diye yalvarıyor ama kaybı gözlerinden okunuyor.

Ona sırtımı dönüyorum, bu eve geldiğinden beri hissetmediğim kadar yalnız hissediyorum ve "Yeni arkadaşlar edinebilirsin" diyorum.

CHAPTER 17

Aria

BU BENİM DOĞUM GÜNÜM, ama Carter'ın telefonunu görene kadar tarihin ne olduğunu bilmiyordum.

Burada kimse doğum günüm olduğunu bilmiyor; neden bilsinler ki? Ayrıca dün annemin ölüm yıldönümü olduğunu da bilmiyorlar. Doğum günümden bir gün önce.

Ve ilk defa onun mezarına gitmedim.

Tekrar ağlamaya başlıyorum ve annem için mi, ailem için mi, yoksa Carter ve eskiden olduğu çocuk için mi ağladığımı bilmiyorum. Sonsuza kadar ağlayabilirim ama ailelerimizin birlikte yaşadığı trajedi için yeterli olmaz.

Sırtımı banyonun duvarına yaslıyorum. Sol tarafımda kapı kapalı ve önümde duş, ağlama seslerimi bastırmak için çalışıyor. Her şeyi yıkamak için duş almak istedim. Sıcak, kaynar bir duş.

Onun yerine, kapının yanında yere çömelmiştim. Zar zor ayakta durabiliyorum, başım çok dönüyor ve bitkinim. Duşta kendime güvenmiyorum. Artık ne kendime ne de başkasına güveniyorum.

Babamın korkunç bir adam olduğunu biliyorum. Cehenneme mahkum edilmiş iğrenç bir adam. Carter'a ne yaptığını bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyordum," diye fısıldadım kimseye. Çok uzun süre kördüm ve keşke geri dönebilseydim. Tüm bunlardan nefret ediyorum. Tüm bu acıdan nefret ediyorum. Geriye dönmenin bir yolu olmamasından nefret ediyorum.

Kulağa ne kadar zalimce gelse de babamın ölümünü şimdiden kabul edebilirim. Yaptıklarından dolayı, ölümünde merhamet yok. Dahası, annem öldüğünde o yaşıyordu. Burada olduğumu biliyor ama yine de hiçbir şey yapmadı. Annemin cinayeti için hiçbir şey yapılmadı. Eminim babam da benim ölümümü onurlandırmak için hiçbir şey yapmazdı.

Çizdiğim evin kenarındaki alevler gözlerimin önünde parlıyor. Onu affedemem. Babamı affedemem ve ne zaman öldüğünü bile bilmek istemiyorum. Onun yasını tutma onurunu ona vermek istemiyorum.

Ama sadece o değil.

Bu Nikolai de. Neden benim için gelmedi? Lütfen, o babamla aynı adam olamaz. Sersemletici bir nefes beni terk ediyor. Öyle olmadığını biliyorum ve bunu kabul edemiyorum.

Yapmayacağım.

Hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim. Hayır, bu kadar parçalanmış.

Ama ağlamaktan bıktım. Tekrar tekrar ölümle uğraşmaktan bıktım. Ben babamın kızıyım. Bağlılıkların sınırlı olduğu ve yas tutmanın sadece nefreti körüklediği bir dünyada yaşıyorum. Ben

Gizli ve sessiz kaldım, yıllarca fark edilmemeye çalıştım ve yoldan uzak durdum, dolayısıyla beni bir pazarlık kozu olarak görecektik adamların gözünden uzak durdum. Yine de işte buradayım, cinayet ve intikam peşinde koşan bir adamın elindeyim.

Ama annemin her ölüm yıldönümünde Nikolay'ın beni onun mezarına getirdiğini düşündükçe umutsuzluğa kapılmaya başladım. Her doğum günümde uyandığımda ondan gelen bir mesaj ve beni istediğim yere götüreceğine dair bir not buluyordum.

Ve bu sefer bunun nasıl gerçekleşmediğini.

Ve bir daha asla olmayacağını ve bunu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını. Onu kurtarmamın hiçbir yolu yok.

Hâlâ nefes alan bir adamın ölümünün yasını tuttum. Bugün onu duyamamak, onunla konuşamamak, onu ne kadar özlediğimi ve tüm bunları durdurmak için bir şeyler yapabilmeyi dilediğimi ona söyleyememek başlı başına bir ölüm. Ve onun yerine hayatım boyunca tutmam öğretilen şeyi tutuyorum. Nefret.

Sanki Carter onu çoktan öldürmüş gibi; bu dünyadaki tek yoldaşımı benden aldı. Ve bunun farkına varmanın verdiği öfke her geçen saniye artıyor. Kalbim katılaşıyor.

Belki gelecek yıl annemin mezarını ziyaret ettiğimde Nikolay'ınki de yakınlarda olur.

Yeni oyulmuş bir mezar taşının yanındaki eski bir mezar taşının düşüncesi ve hayalleri yeni bir gözyaşı seline neden oluyor.

Tek yapabildiğim bu. Onların yasını tutmak.

Hepimizin yasını tutmak için. Ve sevmeye başladığım bir adama olan nefretime tutunmak için.

Yumuşak bir tıkırtı gözlerimin kapı koluna kaymasına neden oluyor ve yavaşça dönmesini izliyorum. Gözlerimi gelişigüzel silerek yavaşça ayağa kalkıyorum ve Carter kapıyı açarken duvara yaslanıyorum. Odayı dolduran buhar açık alana doğru sürükleniyor ve sıcak hava ısınan yüzümü daha da sıcak hissettiriyor.

Carter odaya bir adım attıktan sonra durdu, bir an boş duşa baktı ve ben ağır ve kesik bir nefes verince bana döndü. Gözlerindeki bakış bana yerleşene kadar gerçek korkuyu gösteriyordu.

Bundan zevk almaktan başka bir şey yapmayan bir adamın gözlerinde korkuyu gördüm.

Yine de bana bakarken kendimi onun altında bir hiç gibi hissediyorum. "Duşta olduğumu sanıyordum." Gözleri yüzümde geziniyor, bir şey arıyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Onun yerine başımı usulca sallıyorum ve gitmesi için dua ediyorum. Gizli odada kalmalıydım.

"Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum." Carter'ın ifadesi samimi geliyor ama karşılığında ona verebildiğim tek şey hastalıklı ve alaycı bir kahkaha. İçimden bir kahkaha kopuyor ve sonrasında zar zor nefes alabiliyorum. Lavabonun yanındaki mendillere uzanarak ona sırtımı dönüyorum. Omuzlarım hâlâ üzerime çöken kederin ağırlığıyla titriyor.

İri eli omzuma yerleşiyor, dikkatlice, nazikçe ve beni kendine çekmeye çalışıyor. Daha önce yaptığı gibi bana sarılmak için. Yarım adım öne çıkarak arkamdan sarılmaya çalışıyor, hatta gözlerini kapatıp çıplak omzumu öpmek için dudaklarını indiriyor.

Ama hemen dönüyorum, onu itiyorum ve kucağından çıkıyorum. Bana sarılıp her şeyi unutturacağını düşünemez. Artık değil.

Onu tekrar itip uzaklaştırırken mendil yumruğumun içindeydi.

Onu rahatlatmama izin vermiyor, ben de aynıısını bana yapmasına izin vermeyeceğim. Acımı bana karşı kullanmasına. Bu yüzden, benim için ne gibi sonuçlar doğuracağına bakmaksızın istediğini yapabilir.

"Hayır, bana dokunamazsın." Sözlerim, içimde hâlâ var olduğunu bilmediğim bir şiddetle, keskin bir şekilde döküldü. Yüz ifadesi sertleşirken kara gözlerinde öfke ısınıyor ve olduğu yerde duruyor, çenesi gergin, omuzları kaskatı.

"Şimdi bana beni hücreme geri atmak istemediğini söyle." Yine duygularım kelimelerimi kırıyor. Ona bakıyorum, bir yanıt bekliyorum. Bakışlarında bana daha önce de gösterdiği üzüntü ve korkuyu görmemek çok zor.

"Seni yatağıma atmak istediğim tek yer, sana neler verebileceğimi hatırlatmak için." Sessizce, kulağıma çığ gelen derin bir tenorla konuşuyor. "Sen hâlâ bana aitsin," diye hatırlatıyor bana.

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. Beni istediği gibi elde edebileceğini düşündüğü için onun adına üzülüyorum. Bu asla olmayacak.

Bir öfke titreşimi, dilinin gıdıklaması, bana doğru bir adım ve Carter haftalar öncesinden tanıdığım adama dönüşüyor. Soğuk ve hesaplı.

Ama geri dönemezsin. O kadar insan arasında o daha iyi bilmeli.

"Diz çök," diye emrediyor ama sesindeki çaresizliği duyabiliyorum. Rol yapmak istiyor olabilir ama bu haldeyken beni kontrol edemeyeceğini biliyor. Kendimi zar zor kontrol edebiliyorum.

"Beni hücreye geri gönderin." Talebim güçlü ve kimsenin reddedemeyeceği bir meydan okumayla ortaya çıktı.

Hücrede daha iyi olacağım. Orası ondan kaçtığım saklanma yerinden daha iyi. Hücre bana seçenek bırakmıyor. Ona ihtiyacım var. Önümde duran adamdan uzaklaşmalıyım.

Carter bana dokunursa, pes ederim. Teslim olacağımı biliyorum. Acıyı ve öfkeyi unutacağım. Yas tutmayı unutacağım. Benden geriye onun istediğinden başka bir şey kalmayacak.

Onun için zayıfım. "Senden uzakta olmam gerek," diye fısıldıyorum dilimde sert bir öfkeyle.

"Hayır." İsteğimi reddetmesi, itaatsizlik etme kararlılığımı güçlendirmeli. Ama uzuvlarım Kendimi zayıf hissediyorum ve umutsuzca sarılmaya ihtiyacım var. Bunu yapacak adamın o olmasını istiyorum.

"Kaçmaya çalışmalı mıyım?" Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyerek inatçı bir nefesle soruyorum. "Sanki benden kaçabilirmişsin gibi." Cevabı olması gerekenden daha yumuşak geliyor. Ve

dayanabileceğimden daha fazla rahatlık.

"Siktir git," diye tükürdüm ona son bir çabayla.

"Gerçekten hücrene dönmek istiyorsun, değil mi? İstersen kapıyı her zaman açık tutabilirim. Böylece olmamı istediğin canavarmışım gibi davranabilirsin."

Kapıyı her zaman açık tutabilirim. Bu sözler gözlerimi yaşarttı. Onu benden alırdı. Başka seçeneğim yokmuş gibi davranmamı elimden alacaktı. Bana bunu yaptığı için ondan anında nefret ettim.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm ona, öfke ve üzüntünün her zerresi ölümcül bir karışıma dönüşmüştü.

Carter bana yaklaşırken gözleri tüm bunların karışımıyla alev alev yanıyor. Onun ileriye doğru attığı her adımda, dizlerimin arkası küvetin kenarına değene kadar bir adım da ben geriye doğru atıyorum.

"İtiraf et," diye fısıldıyor bana o kadar yakın ki ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. Sıcak su arkamdan aşağı fışkırıyor, odayı beyaz gürültü ve sıcaklıkla dolduruyor. Carter daha da yakınımaya eğilirken gözlerimi ondan alamıyorum. Omuzları beni içine hapsediyor ve köşeli çenesi bana "Anladığını ve bunun olması gerektiğini bildiğini kabul et. Kabul et," diye ısrar ediyor.

"Her zaman bir seçenek vardır." Bana dokunurken kelimeleri zar zor çıkarıyorum. Bir parmağını, tek bir parmağını köprücük kemiğime koyuyor ve aşağıya inmesine izin veriyor. Dokunuşu tenimi yakıyor. Ve daha fazlasını istemezsem lanetleneceğim. Gözlerim tekrar onunkilere ulaştığında kalbim dayanılmaz bir acıyla çarpıyor. Yüz ifadesindeki hüznü, "Seçeneklerimizin olduğunu düşünmek rahatlatıcı." derkenki alçak tonuna yansıyor.

Gözleri, parmağının yatıştırıcı bir vuruşla yukarı ve aşağı hareket ettiği boğazımdan kalktığında, ifadesindeki acı kayboluyor ve sertleşmiş adam bir kez daha bana emrediyor, "Kabul et. Ve benim olduğunu kabul et."

Tokat! Elim şiddetli bir acıyla yanarken, ciğerlerim hareket etmeyi reddederken ve korku bedenimi sararken bile bunu neden yaptığımı açıklayamıyorum. Carter'ın yüzünde parlak kırmızı bir el izi beliriyor ve yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor.

Ona tokat attım. Carter Cross'a vurdum.

Bir nefes ve her iki bileğimi de tutup başımın üzerine itiyor.

"Carter." Ne için yalvardığımı bilmesem de adını söyleme şeklim bir yakarış gibi. Başım dönüyor, sersemlemiş hissediyorum ve korkudan başka bir şey hissetmiyorum. Ondan, olacıklardan korkuyorum. Her şeyden.

"Aria," Carter'ın sesi boğuk ve tam olarak nasıl hissettiğimi yansıtıyor. Ondan af dilemek, özür dilemek için gözlerimi açıyorum ama gözleri kapanıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Hissetmem gereken bir vahşilikle onları benimkilere bastırıyor, alt dudağımı ısırıyor, kendi dudaklarını ayırılana ve dilim onunkileri arayana kadar beni yiyip bitiriyor.

Lanet olsun. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Parmakları bileklerimi sıkıca sarıyor ve diğer eli vücudumda gezinirken bileklerimi yukarı doğru geriyor.

Yas ve meydan okumanın hangi noktada buna dönüştüğünü bilmiyorum. Onun tarafından becerilmeye, vücuduna tapınmaya duyduğum mutlak ihtiyaç. Güçlü tutuşunun ve acımasız dokunuşunun, ihtiyacım olduğu anda yumuşayan hissi bağımlılık yapıyor.

Herhangi bir uyuşturucudan daha kötü.

Sol eli neredeyse bileklerimi serbest bırakıyor, ama hareket etmeye çalıştığım anda onları tekrar sıkıyor. "Carter," diyorum ve sağ eli külotumu bulup dantelini parçalarken ben sert duvara karşı kıvrılırken onun adı boğuk bir inilti oluyor. İnce kumaş bacağımdan aşağı düşerek beni gıdıklıyor ve tüm bunlar olurken vücudumdaki her sinir ucu diken üstünde.

"Aria," diye inliyor Carter, boynuma doğru nefes alırken ensesi omzumu kaşıyor. Çok ateşliyim. Her şey sıcak ve alev almaya hazır.

Kalın parmakları amımda geziniyor, oradaki nem klitorisime ne kadar kolay ulaştıklarına yardımcı oluyor, sonra tekrar girişime iniyor. Her seferinde beni kızdırmak ve kenara yaklaştırmak için duraklıyor.

"Beni istemediğini, benimle gerçekten işin bittiğini söyle, ben de durayım," diye fısıldıyor Carter ve sonra başını boynumun kıvrımına bırakıyor. Tek duyabildiğim ağır nefes alışverişlerimizin karışımı ve arkamızdaki düşün beyaz gürültüsü.

Titreyip nefes almaya, olanlara bir anlam vermeye çalışırken gözlerim açılıyor ve işte o zaman aynada bizi görüyorum. Kırmızı gözleri olan ve gözlerinde acıdan başka bir şey yansımayan üzgün, yırtık pırtık bir kız. Tüketmek için yaratılmış ve bu dünya tarafından nefret için yetiştirilmiş bir adam tarafından duvara sabitlenmiş.

Ve kalbim kırıldı.

İkimiz için de.

Artık ağlamak istemiyorum. "Lütfen," diye inleyebiliyorum ve ne için yalvardığımı bilmiyorum.

Belki sadece acıyı bir süreliğine de olsa dindirmek için.

Carter'ın güçlü göğsü benimkine sertçe bastırıyor, beni hapsediyor ve parmaklarını içimin derinliklerine sokarken, dudaklarıyla açıkta kalan tenimin her santimini tahrip ederken beni eziyor.

Bir nefes alıyorum; boynum eğiliyor ve vücudum karnımın derinliklerinde oluşan ani basınçla sallanıyor. İçimde dalgalar gibi sallanıyor. Çok yakın ve tehdit edici.

Meme uçlarım sertleşiyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor, kalçalarım bükülmekle tehdit ediyor, ağır darbenin geleceğini bilerek uzaklaşmak istiyorum. Ama Carter'la kaçacak yer yok. Ve zevk bir saldırı, içine gömüldüğüm affetmez bir mutluluk.

Kör edici zevk vücudumu felç ediyor ve ancak o zaman Carter beni serbest bırakıyor. Duvara yaslanmama izin vermiyor, hemen bedenimi kavlıyor, beni yere indirip pantolonunu indirene kadar kendisine sarıyor.

Sanki istediği tek şey buymuş gibi beni beceriyor.

Her hamlesi cezalandırıcı olsa da acele etmiyor. Ben

sırtını tırmalıyorum, o da omzumu ısıtıyor.

Ben onun adını haykırıyorum, o da benimkini haykırıyor.

Birbirimizin ciğerlerindeki hava dışında ikimiz de nefes almıyoruz.

Sıcaklık, tutku, ihtiyaç... Hepsi inkar edilemez. Bunu kabul edebilirim. Carter'ın itiraf etmemi istediği her şey arasında, var olduğunu bilmediğim ve başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir parçama sahip olduğunu kabul edebilirim.

"Aynı anda hem senden nefret edip hem de seni nasıl sevebilirim?" Nefes almakta zorlanırken ona sendeleyerek soruyorum. Ne dediğimi anlayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama Carter ya duymuyor ya da üzerimden kalkarken umursamıyor, ben soğuk zeminde nefes nefese yatarken döllerini üzerimden akıyor.

Ayağa kalkıp elini yüzünde ve sonra başının arkasında gezdirirken bir parçam çatlıyor. Sırtı bana dönük dururken, bir parçam paramparça oluyor. Ne kadar aptalım. Bir canavarın kaptısını çeken aptal bir kız. O zevkle bastırana kadar acımın içinde kayboldum.

Beni yatağına taşıdı. Sözsüzce.

Sıcak, nemli bir bezle bacaklarımın arasını sildi ve sonra beni yatağına taşıdı. Ona bakamıyorum; burada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve saatin her tik takı, dışarı çıkıp saklandığım yerin zemininde uyusam mı diye düşünmeme neden oluyor.

Kalbim çok acıyor.

En azından bana dokunmuyor. Yatak her inlediğinde ve yorgan çıplak bedenimin üzerinde her kaydığında, bana sarılacağını düşünerek geriliyorum, ama sarılmıyor.

Son yirmi dört saati tekrar tekrar yaşıyorum.

"Ben duşta değilken neden korkmuş görünüyordun?" Sonunda sessizliği bozarak ve uyumaya çalışıyormuşum gibi yaparak ona sordum. "Anlamıyorum." Görünüşe göre hiçbir yerden gelmeyen bu soruyu ona gerekçelendiriyorum. Tokattan beri aramızda konuşulan tek kelimeler bunlardı, duyulmayan itiraf dışında.

"Jase'in bir zamanlar bir sevgilisi vardı," diye cevap veriyor Carter, yumuşak ama sert ve derin bir sesle. Ağır ağır nefes aldığını duyabiliyorum, yatağın eğiminden bile hissedebiliyorum ve sonra ekliyor, "Duşta kendini öldürdü."

Sırtım ona dönük, yan yatıyor olsam da dudaklarım ayrılıyor. Daha fazla acı. Daha fazla trajedi. Acaba Jase ona ne yaptı da kendini öldürdü? Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmemiştim. Soru dilimde ama sormuyorum.

Ben duşta durmadığım zamanlarda Carter'ın gözlerinde korku vardı çünkü bir an için, kısa bir an için küvette ölü yattığımı düşünmüştü.

CHAPTER 18

Carter

Beni gerçekten seviyor mu diye merak ediyorum.

Bunu söyleme şeklini asla unutmayacağım. İçim parçalandı. Beni sevmeye başlayabilir ama benden her zaman nefret edecek.

Bunun için onu suçlayamam ama kelimeleri nefretten ayrı duymak istiyorum. Yani, bir uyarı olmadan geliyormuş gibi davranabilirim.

Tekrar söylemesini istiyorum, ve bu sefer ciddi olmasını. Onu zevkin sınırlarına iterken bu kelimeler bu kadar pervasızca dökülmemeliydi. Bağımlılık yapıyorlardı ve bana tarif edemeyeceğim bir şey yaptılar.

Bugün çok yavaş çiziyor. Çalışma odasındaki ateşin önünde uzanmış, sadece bir resim üzerinde çalışıyor. Son üç saattir tek bir sanat eseri üzerinde. Ne olduğundan hala emin değilim, tek seçebildiğim bir çiçek tarlası, ama yaprakların siyah lekelerinin ötesinde bir şey var.

Yine de onu bu konuda sorgulayacak zamanım yok. Diğer sorular bir anlık sessizlikle heba edilemeyecek kadar değerli.

"Dünyadaki her şeyden çok ne istiyorsun?" Derin sesim aramızdaki sessizlik boşluğunu kırdığında ateş çıtırdıyor. Gerilim hâlâ orada ama sonsuza dek var olamaz. Buna izin vermeyeceğim.

Aria'nın ela gözleri kalkıyor ve koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dirseklerinin üzerinde yattığı yerden kıpırdama zahmetine katlanmıyor. Tekrar çizime bakıyor ve hafifçe omuz silkip cevap vermek zorunda değilmiş gibi tekrar bana bakmadan önce gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

Bu noktada, istemiyor. Kaçmadığı ya da kendine zarar vermediği sürece kapı kapalıyken ne yaptığı ya da bana nasıl davrandığı umurumda değil.

"Ailemin dokunulmaz olmasını istiyorum," diye itiraf ediyorum ona.

"Bu oldukça büyük bir hırs," diye cevap veriyor, ayak bileklerini çaprazlıyor ve hala önündeki çizim defterine bakıyor. Hâlâ üşüyor.

"Senin de istediğin bu değil mi?" Ona soruyorum. "Mevcut ortam göz önüne alındığında bu özellikle arzu edilen bir şey gibi görünüyor." Tepkisinin verdiği acıyı örtmek için sesimdeki kendini beğenmiş tonu tutamıyorum. Eğer benimle konuşursa, anlayacaktır. Bunun sona ermesi için tek bir yol olduğunu görmeli. Ve bittiğinde, her şey daha iyi olacak. Onun için her şeyi daha iyi yapacağım.

"Herkesin defolup gitmesini ve beni yalnız bırakmasını istiyorum," diye cevap veriyor, dudaklarımın kenarını yarım bir gülümsemeye dönüştüren bir ısırıkla. Onun içindeki mücadeleyi seviyorum. Yaşayacak, hayatta kalacak. Onun gibi bir kız

nasıl hayatta kalacağını bilir.

"Öfke hiç beklemediğim bir şey. Ve senin gibi biri yalnız bırakılmamalı," diyorum ona.

"Bugün ağlamak istemiyorum. O yüzden öfkeyle yetineceğim." Cevabı sessiz bir kızgınlıkla geliyor. Elindeki kara kalem çubuğunu kâğıda fırlatıyor ve sonra bakışlarıyla buluşup soruyor: "Neden yalnız kalmayayım?"

"Yalnız kalmak istediğini söylemek bir şeydir. Gerçekten öyle olmak başka bir şey. Benimle aynı dünyada yokmuşsun gibi davranıyorsun. Kendini kilitliyorsun ve istediğin buymuş gibi davranıyorsun. Ama sen buraya aitsin. Bu hayat için doğdun. Bunu kabul etmelisin. Bu dünyada yalnızlık seni savunmasız bırakır ve bu ikimizin de kaldıramayacağı bir hayattır."

"Hücrede yalnızdım," diyor ciddiyetle. Dün gece hiç uyumadığını sanmıyorum; benim de uyumadığımı biliyorum. "Hayatta kaldım."

Melankolik bir hüznün beni terk ediyor. "Yalnız değildin. Uyuduğun ilk gece, uyuduğundan emin olmak için akşam yemeğine ilaç koymuştum. Böylece yaralarınla ve bileklerindeki kesiklerle ilgilenebildim."

"Sen mi yaptın?" Gözleri şokla doldu. "Neden?"

"Sen benim bakmam gereken biriydin." Bakışlarım gibi omuzlarım da sertleşiyor ve o da kendi bakışlarını bırakıp kömür lekelerine geri dönüyor. "Yaşayacağını biliyordum. Ve çabuk kırılacaktın. Her şeyin çabucak olması gerekiyordu."

"Neden?" diye soruyor ve bu noktada nasıl bilemediğini anlamıyorum.

"Benim olmaya ne kadar istekli olduğunu izleyen herkese göstermeyi amaçlıyordum. Böylece savaşta nerede durduğuna dair hiçbir soru işareti kalmayacaktı."

Gözleri kapanıyor ve benim itirafım karşısında duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak yanağının içini çiğniyor. Durumun gerçekliğinin onun için çiğ olduğunu biliyorum. Açık bir yara. Ama her şeyi görmesi gerekiyor. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorunda.

"Bunun yerine, konu sana geldiğinde nerede durduğuma dair hiçbir soru işareti yok. Stephan'ı hiç sevmedim. Bir kez hain olan her zaman haindir. Ama onun ölümünü sana vermek, intikam almana izin vermek? Düşündüğümde çok daha fazla şey söyledi."

Yüzü acı veren anıyla buruşuyor ve sonra başını eğiyor, bakışlarımdan kaçıyor ve yanağını omzuna sürüyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve konuşurken başını kaldırıp bakmıyor.

"Ama sen yine de..." Sorusunu bitirme zahmetine girmiyor. Zaten bildiğini biliyorum. Bunu kabullenecektir.

"Baban sahip olduğu şeyi hak etmiyor. Romano'nun yarısı kadar bile adam değil. Romano da unvanı için acınası bir bahane. İkisi de ölecek. Onlar için dövüşen herkesle birlikte."

"Lütfen. Herkes değil. Her şeyi yaparım." Sözlerini inançla söylüyor ve ela gözlerini kaldırıp karanlık bakışlarıyla buluşuyor. "Ayaklarının dibinde diz çökmemi mi istiyorsun? Diz çökeceğim."

Hâlâ anlamıyor. Ve kalbim onun için acıyor.

"Ya yanımda durmanı isteseydim?" Kalbim göğsümde hızla çarparken ona soruyorum. Ona daha fazlasını vermek bir risk. Ne zaman bunu yapsam, bununla başa çıkmayı başaramıyorum. Ama ondan gerçekten ne istediğimi bilmesine ihtiyacım var. Her şeyden çok arzuladığım şeyi.

"Sen benim üzerimde yükselirdin," diye cevap veriyor.

"İşler böyle yürümüyor, bülbül. Ve benim istediğim de bu değil. Sen sadece kırık kanatlara sahiptin, ama ben sana gerçek özgürlüğün ne olduğunu gösterebilirim."

"Yine de ailemi öldürecek misin?" diye soruyor bana, sanki bu cevap her şeyin sonuymuş gibi. "Onaylamayacağın bir dizi şey yapacağım. Bunu kabullenmelisin."

Cevabım serttir, hiçbir hoşgörüsüzlüğe yer bırakmaz. "Ben iyi bir adam değilim."

"Senin yanında durmak böyle bir şey mi? Hiçbir kontrole sahip olmamak ve sadece yaptıklarını kabul etmek?" Cevabına şaşırdım ama şartları konuşmaya hevesliyim.

"Bazı konularda asla kontrol sahibi olamayacaksın ve benim seçtiklerimi kabul etmek zorunda kalacaksın. Bunları bilmek isteyip istememek senin kararın." Umutsuzluğunun bir kısmının her şeyi bilmesinden kaynaklandığını biliyorum, yine de çok az başvurusu olan bir kazazede.

"Bildiğin kadar çok şey bildiğin için üzgünüm," diyorum ve sonra neredeyse sözümü geri alıyorum, bunu saldırgan bir şekilde algılayacağını düşünüyorum ve niyetim bu değil.

Ama yapmıyor. Onun yerine, bana sevdiğim tarafını göstererek çatlıyor. Ham kırılğanlığını.

"Bu hayatı istemiyorum," diye fısıldıyor, başını haliye yaslayabilmek için sanatı yavaşça itiyor. Ateşin ışığı tenini yalıyor.

"Seçme şansımız yok," diye hatırlatıyorum ona. Kendime pek çok kez keşke her şey farklı olsaydı dedim ama sana verilen hayatı yaşıyorsun.

Sanki başka bir seçeneği varmış gibi bana "Yanılıyorsun" diyor.

"Sana yaptıklarımı seviyor musun? O güzel küçük amcığımı nasıl siktiğimi ve seni adımı haykırmaya nasıl zorladığımı?" Kaba ve sert bir soru sordum.

Bana cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil.

"O zaman hayır, başka seçeneğin yok. Bir zamanlar benim de bir seçeneğim vardı. Yanlış seçtim."

"Benden bıkacaksın," diye fısıldıyor, gözleri boş gibi görünse de derinliklerinde acı barındırıyor. "Bir gün parlak yeni bir oyuncak olmayacağım. Bir gün, seninle savaşacak birini isteyeceksin ve benim içimde hiç kimse kalmayacak." Gözlerinde yaşlar birikir. "Bir gün, aletini içime sokma fikri seni zerre kadar ilgilendirmeyecek."

Ne kadar hatalı olduğunun farkında değil. Ona olan takıntım gittikçe artıyor. Onu tatmin etmek için her kuralı çiğniyorum.

Kabul etmeyi reddettiği kırık parçalarını iyileştirmek için her şeyi riske atıyor.

Onu asla bırakmayacağım çünkü o bir oyuncak değil. O bir meydan okuma değil. O olduğunu düşündüğü ve gizlice olmayı sevdiği bir oyuncak bebek değil.

"O zaman gitmeme izin verecek misin?" "Asla."

Yüzünü ateşe dönüyor ve ona fısıldıyorum, "Çok yanılıyorsun, Aria. Benden nefret etmeye bu kadar kararlı olmasaydın, görürdün."

"Senden nefret etmem için bana her türlü sebebi veriyorsun," diyor bana. Şöminenin üzerindeki aynanın yansımasında, gözlerinde dans eden ateşi görüyorum.

Sözlerinin beni ne kadar incittiğini asla bilemeyecek. Ya da belki de biliyordur ve peşinde olduğu şey buydu.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Neden ben?" diye tek bir nefeste soruyor ve ben de karşılığında ona tek bir gerçek sunuyorum.

"Baban bir dizi olayı harekete geçirdi," diye cevap veriyorum, adamlarının beni sokaktan aldığı geceyi hatırlayarak.

Yumruklarını çeneme vurduklarında ve soğuk betona düştüğümde bile hapların nasıl oluğa döküldüğünü hatırlıyorum. Onunlayken sadece önümü görebiliyorum. Ama o geçmişe takılı kaldı. Ve bizi yok edecek olan da bu.

"Yani bu babamın suçu mu?" diye soruyor bana gözlerinde bir hüznle, sanki onun bir hayalini çalmışım gibi.

"Hayır, o benim." İtirafım bir an için kafasını karıştırdı, ama o bir şey söyleyemeden

Yoksa devam ederim.

"Seni sevdiğimi sanıyordum," diyorum ona, kelimelerin dilimde şiddetle tınlamasına neden olan acı bir sertlikle. Arkasını dönüp bana bakarken gözleri açılıyor. Duruşu, en büyük düşmanına rastladığını fark eden bir avıne dönüşüyor. Gözlerindeki şok, onu daha da zorlamam için beni ateşliyor. Gerçekte nasıl bir adam olduğumu anlaması için.

"Evinizden ayrıldıktan sonra uzun bir süre, beni acımasızca dövdükten sonra tekrar sokağa attıklarında, beni öldürmelerini engelleyen o tatlı sesin ait olduğu kişiyi sevdiğimi düşündüm." Aria'nın yüz ifadesi korku ve bilgiyle değişiyor.

Ona aşkla ilgili düşüncelerini kirmasını söyledim. Ve benim düşüncelerimi de. Ona eskiden ne düşündüğümü söylerken zayıflık üzerime çöküyor. Bıçağı onun resmine sapladığımda ve Romano'ya onu bana getirmesini söylediğimde bunun ne olmasını bekliyordum.

"Babandan nefret ettiğimi biliyordum ve sonunda her şeyden nefret ettim. Yaşamama izin verdiğin için senden nefret ettim." Aria sessiz, başka ne söyleyeceğimi görmek için nefesini tutmuş bekliyor.

"Cehenneme mahkum edildim. Bu dünyadaki herkes arasında yanmayı hak ettiğimi Tanrı biliyor. Ve bunun sebebi yaşamama izin verilmiş olması. Senin yüzünden."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Babam--"

"Her şeyin seninle ilgisi var," diyorum ona, anının verdiği öfkenin beni ele geçirdiğini hissederek. "Kapıya vuran ve babana yalvaran sendin. Çok aptalca davrandım. Uzun bir süre boyunca, 'Sana ihtiyacım var' diye bağırdığında, boktan bir şekilde bana seslendiğini düşündüm."

Ona bir adım daha yaklaştığımda, Aria'nın gözlerindeki vahşilik geri dönüyor, bildiğim ve sevdiğim korku gözlerinin içinde dönüyor. Kalbi benden korktuğunu bilerek atarken, amcığı hâlâ ona verdiğim zevki hissediyor.

"Ben--" diye itiraz etmeye başladı ve ben onu durdurdum.

"Sen ormanda, çocuğu asla çıkamayacağı bir kara deliğe düşene kadar güvenlikten uzaklaştıran kuşsun. Ve kuş hala o kadar güzel ötüyor ki, çocuk geleceğini bilmediği bir cehennemde sıkışıp kalmış, sertlik ve nefret dolu bir adam haline gelirken onunla alay ediyor. O adam her şeyden çok ne hayal eder biliyor musun?" Karşımda oturan kıza duyduğum minnettarlığın nefrete dönüştüğü anı hatırlayarak soruyorum.

Başını zar zor sallıyor, bakışlarını benden ayırmıyor.

"Önce çıkmak için, en uzun süre, sadece çıkmak için bir yol. Ama yapamayacağını, kim olduğunu ve nereye lanetlendiğini değiştiremeyeceğini anladığında, ötücü kuşu arar. Onu yakalamaya heveslidir. Sadece şarkıyı sonsuza dek susturmak için. İşte bu yüzden seni istedim."

Öne doğru eğilip bakışlarımla onu kıştırarak, "Aria, bu sana sarılmadan önceydi. Benden ne kadar nefret etmeyi seçersen seç, yemin ederim gitmene asla izin vermeyeceğim. Benim için, kimseye itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyorsun."

CHAPTER 19

Aria

KAPIYA VURDU.

Ocak, alevin brülörden yukarı doğru yalamasıyla tik tak ediyor ve su kabını üzerine koymadan önce orta seviyeye getiriyorum.

Carter'ın itirafının üstesinden gelemiyorum.

Mülkün babamın iş yaptığı yarısına asla gitmezdim. Annem evin o yarısında, ikinci katta öldü ve yemin ederim onu hala orada hissedebiliyorum.

Her ne olduğunu düşünüyorsa, olmadı.

Babamın işini asla bölmedim ya da işine yakın bir yerde bulunmaya bile çalışmadım. Kapıyı hiç çalmadım. Hiç kimseye bir şey için ihtiyacım olduğunu söylemedim.

Buna cesaret edemem.

Carter yanlış seçim yaptı. Ona seslenen ve onu kurtaran kadın ben değildim.

Ben onu ormana çeken ötücü kuşu değilim. Sevdigini sandığı ama nefret etmeye başladığı kız değilim.

Asla ben olmamalıyım.

Beni orada, sığınakta tek başıma bıraktığından beri hissettiğim boşluğun tarifi yok. Mutlu olmalıyım; ona beni almakla ne kadar hata ettiğini söylemeliydim. Duyduğu o sesin bana ait olmadığını itiraf etmeliyim. Bunun yerine, karanlık sırrı yutuyorum ve tenceredeki suyun kaynamasını izlerken beni boğmasına izin veriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Daniel bana soruyor ve düşüncelerimi bölüyor. "Kahretsin, berbat görünüyorsun," diyor başının arkasını kaşıyarak. Çıplak ayakları, solmuş kot pantolonu ve düz beyaz tişörtüyle rahat görünüyor ama ifadesindeki yorgunluğu gizleyemiyor.

"Aynen," diyorum ona ve patatesleri kaşıkla tencereye atıyorum. Patates salatası yapmak için ihtiyacım olan diğer her şeyi zaten kesmiştim. Şimdi sadece bekleyeceğim. Annem eskiden en iyi patates salatasını yapardı. Bir gece buzdolabında bekledikten sonra ertesi gün daha güzel olduğuna yemin edebilirim.

Hiç aç değilim. Sadece durumumun gerçekliği içimdeki her zerreyi yok etmiyormuş gibi davranarak hareket ediyorum.

Ben son birkaç parçayı kaşıklarken Daniel buzdolabını açıyor. Kapı açıkken ve bir şeye uzanırken yüzü benden gizlenmişken bana "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Dudaklarımda içten ama hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Sorunların hakkında konuşmak ister *misin*?" Ben de ona sordum.

"Önce sana sordum," diyor biraz da espriyle, kapıyı kapatıyor ve bir sürahi portakal suyu çıkarıyor.

"Kardeşin gibi konuşuyorsun," diyorum ona dalgınca.

"Kahretsin," diyor bana, bir bardak çıkararak. Bana gülümserken bardak tezgâhta şıngırdıyor. "Beni sağda solda rencide etme, Aria," diye şaka yapıyor ve ben de bastırılmış ve nafîle bir ses olmasına rağmen küçük bir kahkahanın yükselmesine izin veriyorum.

İhtiyacım olmadığını bildiğim halde sert patatesleri karıştırıyorum. Ama zamanlayıcıyı tamamen unutmuşum ve bunun farkına varmam onu çalıştırmak için öne eğilmeme neden oluyor.

Ayarlandığına dair bip sesiyle birlikte sayılar geri saymaya başlayınca bir adım geri çekilip tezgâha yaslanıyorum.

"Bu sefer ne yaptı?" Daniel diğer tarafa yaslanırken benim pozisyonumu yansıtarak bana soruyor.

"Yeni bir şey yok," diyorum ona ve bu sözlerdeki dürüstlük en çok canımı yakan şey oluyor.

Cevabım üzerine dudaklarında beliren yumuşak gülümseme kayboluyor ve ben de rakamlara odaklanıyorum, sanki yeterince dikkatli bakarsam onları hızlandırabilecekmişim gibi izliyorum.

"Neden gitmeme izin vermiyor?" Ona fısıltıyla soruyorum.

Çünkü senin başka biri olduğunu düşünüyor. Onu kurtaran biri.

Boğazım kuruyor ve ona "Bu doğru değil" derken kelimelerim çatlıyor.

Uzun bir süre sessizlik oluyor, tek ses suyun yeniden kaynamaya başlaması. Daniel sonunda,

"Çünkü sana değer veriyor," diyor ve ben de gözlerinin içine bakarak Carter Cross'un üzerimdeki gerçek etkisi.

"Bunu göstermek için ne güzel bir yol. Ailemi öldürmek de üstüne tuz biber ekti." Alaycı yanıtlım Daniel'in yüz ifadesinin sertleşmesine neden oluyor.

"Benim de baban hakkında fikirlerim var," diyor yumuşak bir sesle, ondan daha önce duymadığım bir tonda. Kalbim bir kez çarpıyor ve gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Yine de onları kendime saklayacağım" diyor ve portakal suyunu yerine koymak için buzdolabını açıyor.

Şüphesiz beni terk edebilmek için. Böylece benim kendime acımama katlanmak zorunda kalmayacak.

"Peki ya diğer herkes? Tanıdığım ve sevdiğim herkes?" Gerekçelendirmesi için onu zorlarken zar zor nefes alabiliyorum.

"Gerçeği bilseydin," diyor buzdolabının kapağını kapattıktan sonra bana dönerek, "onu suçlamazdın." O kadar içten konuşuyor ki, neredeyse kararlılığımı sorgulayacağım.

"Sadece babam değil. Bu yüzden onu suçlayabilirim ve suçlayacağım da," diye umutsuzca cevap veriyorum, ancak kendi sözlerime inanıp inanmamakta kararsızım. Daniel'a baktığımda kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve vücudum donuyor.

Addison yavaşça mutfığa giriyor, Daniel'dan bana bakıyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

Nefes alamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Beni içeri alırken endişe tenime batıyor. Saçlarım duştan dolayı hâlâ nemli ve üzerimde uyku tişörtü var. Gözlerimin uykusuzluğu gösterdiğini ve berbat göründüğümü biliyorum.

Dahası, Addison'ın benim kim olduğumu bilmediğini biliyorum. O normal biri. Benim gibi burada kalmaya zorlanmadı. En azından aynı şekilde değil.

Daniel bunu benden çok daha iyi karşılıyor, kolunu Addison'a doluyor ve gözlerini tekrar ona çevirmesini sağlayan yumuşak bir öpücük veriyor.

Ağırlığımı değiştirerek saate bakıyorum ve gitmeyi düşünüyorum. Şu anda gözlerinin içine bakabilseydim ona ne söylerdim bilmiyorum.

Merhaba Addison, senin hakkında her şeyi biliyorum ve biliyorum ki sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ben

Carter'ın fahişesi ve yakında tüm ailemi öldürecek, bu yüzden gitmeme izin yok. Tanıştığımıza memnun oldum.

Gerçi bu tam olarak doğru değil. Onun için daha önemli olduğumu itiraf etti. *Ama bunun sebebi benim başka biri olduğumu düşünmesi.* Hiç şu an hissettiğim kadar utanç hissetmemiştim. Onun sözlerini her hatırladığımda ağlamak istiyorum. Çünkü beni hiç istemedi ve gerçeği öğrendiği an beni bir kenara atacak.

"Addison," derken Daniel'in sesi kin dolu düşüncelerimi bölüyor, "Bu Aria. Carter'la birlikte."

Carter'la birlikte.

Addison tatlı tatlı gülümseyip bir tutam saçını kulağının arkasına iterken ve olduğu yerde kalırken bana küçük ama dostça bir el sallarken sözleri kafamın içinde yankılanıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor nazıkçe, ancak Daniel'a dönüp bakıyor, şüphesiz benim sorunumun ne olduğunu merak ediyor.

"Merhaba," diye tek bir kelime söylüyorum ve o da cızırdıyor. Carter'la *birlikte* değilim; ona karşıyım. Tabii onun altında kıvrandığım zamanlar hariç.

"Zor bir gün geçiriyor," diyor ona usulca. Kalbim acıtacak şekilde çarpıyor. Sanki hava alması gereken sıkı bir topmuş da hava almazsa daha da sıkışacakmış gibi hissettiren bir şekilde.

"Özür dilerim." Yutkunuyorum ve ona "Genelde bu kadar tuhaf değilimdir" diyorum. Gözlerimi deviriyorum ve gerginliği azaltmak için bir kahkaha atmaya zorluyorum.

"Tuhaf değilsin," diyor ve sözlerime karşı başını sallıyor. "Sadece zor bir gün geçiriyorsun gibi görünüyor. Bu tamamen makul," diye ekliyor ellerini önünde sallayarak. "Burada yargılama yok."

Addison'ın ses tonundan, beceriksizliğinden yalnız olduğu hissine kapılıyorum. Ya da belki sadece kendi hissettiklerimi yansıtıyorum.

"Geri dönelim," diyor Daniel ve boğazımdaki gerginlik artıyor. En azından onunla tanıştım ve Carter'la birlikte olduğumu söyledi. Bu saygıdeğer bir şey. Bazıları için. Eminim onun için öyledir.

"Elbette," diyor ona usulca, sadece onun için söylenmiş bir cevapla, ama sonra sesini yükseltiyor ve benimle konuşuyor.

"Yarın benimle spor salonuna gelmek ister misin?"

Sorusuna göz kırpmıyorum. Şaşırdım ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Daha yeni duş aldım, o yüzden..." diye söze başlıyor ve sonra topuklarının üzerinde sallanarak uzun saçlarını gergin bir şekilde bileğine doluyor.

Onunla yalnız konuşmama bile izin var mı bilmiyorum. İçimde öfke yükseliyor. İzne ihtiyacım yok. Ve bir gün, ne olduğumu ve neden burada olduğumu öğrenecek. Sonsuza kadar saklayamam. O zaman benim hakkımda ne düşünecek?

"Bilmiyorum," diyorum ona. Bakışlarım Daniel'a kayıyor ama o hiçbir sorun yokmuş gibi Addison'ın yanında rahatça duruyor. Sanki bunların hiçbirisi anormal değilmiş gibi. Cross çocuklarının yaptığı gibi.

"Hadi, sırtımızı dönerken şarap içebiliriz. İyi hissettiriyor," diyor şakacı bir şekilde. "Egzersiz yapmayı sevmiyorum bile," diyor ve sonra izin ister gibi Daniel'a bakıyor ama izin beklemiyor. "Ama burada kilitli kalmak beni öldürüyor ve en azından yapacak farklı bir şey var."

Mutluluğun ondan süzülüşünü ve gülümsemesinin olduğu yerde kalışını izliyorum çünkü onu zorluyor. "Eğer eşlik etmemi istersen, biraz kız kıza vakit geçirebilirim," diyor usulca ve sonra yüzündeki duygusallıkla gözlerini deviriyor. "Üzgünüm," diye homurdanıyor, başını sallıyor ve Daniel onu kendine yakın tutarken ona doğru eğiliyor. "Ben de kötü bir gün geçiriyorum."

"Çalışabilirim," diyorum ona hemen, sadece acısını dindirmek için duymak istediği şeyi söylüyorum. Kalbim küt küt atarken dudağımı ısıriyorum ve Carter'ın gitmeme engel olup olmayacağını merak ediyorum.

"Ben koşucu değilim ama" diye uyarıyorum onu, ortamı yumuşatmaya çalışarak ve dudaklarıma küçük bir glmsemi kondurarak.

Gerçek bir mutluluk yüzünü aydınlatıyor ve coşkuyla başını sallıyor. "Evet, kesinlikle." Biraz gülüyor ve rahatça nefes alıyor, "Eğer beni koşarken görürsen, sen de koşmaya başlamalısn çünkü arkamda beni yakalamaya çalışan biri var," diye şaka yapıyor ve Daniel'ın nasıl tepki verdiğini görmüyor. Dudaklarının nasıl aşağı döndüğünü ve sonra nasıl ince bir çizgi haline geldiğini. Kız bunun farkında değil ama Daniel ona baktığında, Daniel bunu saklamakta gecikmiyor. Ona bir öpücük konduruyor ve sonra hâlâ ona bakıyor olmasına rağmen, "Spor salonunu kullanmasına şaşırdım," diyor.

Omuz silkiyor ve "Yapacak başka bir şey yok" diyor.

"alışma odasında içebilir miyiz?" Bunu daha kabul edilebilir kılmak için bir yol bulmaya çalışarak teklif ediyorum. Carter alışma odasına gittiğimi biliyor, bu yüzden Addison oraya gelirse bunun için beni sulayamazdı. Sulayabilir. Muhtemelen bunun olmasını engellemenin bir yolunu bulacaktır.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor bana geniş bir gülümsemeyle. Daniel, ocağın zamanlayıcısı çalıştığında onu sürükleyerek götürüyor.

İçten bir glmsemi ve kısa bir el sallama ile tatlı bir şekilde "Yarın görüşürüz" diyor. Çok nazik bir davranış ama görüşüp grşmeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Onun her şeye karşı ne kadar kr olduğunu görünce, babamın evinde ne kadar az şey bildiğimi hatırladım. Her şeyden habersiz olsa bile, yine de hüzünlü bir gülümsemesi var. Sanırım gerçeği bilmekle ona karşı kr olmak arasında pek bir fark yok. Etkisi hala aynı.

CHAPTER 20

Carter

O çok kayıp, Aria'm. Yorgana bakarken gözlerimi ondan alamıyorum, çarşafı geri çekmeden önce parmak uçları yorganı zar zor sıyrıyor. Yüz ifadesi duyguların bir karışımı. Üzüntü, kafa karışıklığı, en ufak bir öfke belirtisi. Saniyeler geçtikçe göğsü kızarıyor ve başına gelecekleri bilmenin şehveti onu ele geçiriyor. Ama yatak onun küçük ağırlığıyla inerken ve çarşaf lar hışırdarken kaşları çatık kalıyor.

Öfkesini üzerinden attığını bir an bile düşünmüyorum ama dünkü halini bir kenara bırakın, saatler önceki kadar çiğ değil. Ön kapıda onu neyin tetiklediğini hâlâ bilmiyorum ama öğreneceğim. Benden sonsuza kadar saklanamaz ve özel bir şey olmadığı saçmalığına inanmıyorum. Güvenlik kameralarını tekrar tekrar izledim. Bir şeyler oldu. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Saatimin kordonunu gevşetiyorum, kaygan metalin bileğime sürtündüğünü hissediyorum ve çekmecedeki yerine geri koyuyorum. Bakışlarım hâlâ Aria'da, o ise bana değil başka bir yere bakıyor, parmakları kolyesini kurcalıyor. Bir saniye daha, ağır bir nefes daha.

İç savaş azalıyor, ama savaş kayıplar veriyor ve onun kaybettiği her şeyin ve bir zamanlar olduğu kadından geriye kalanların kaydını tuttuğunu biliyorum. Yutkunduğunu, göğsünün yükseldiğini ve nefes alışının hızlandığını izliyorum.

Her şeyini bana teslim etmeye çok yakın. Çok yakın. Bunu göremiyor bile.

"Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın," diyorum gömleğimi başımın üzerine çekip yakasının arkasından tutarken.

Pantolonumu tekmeleyip yatakta ona katılmaya hazırlanıyorum, kollarımı ona doladığımda gerginleşip gerginleşmeyeceğini merak ediyorum. Her gece bunu yaptığında içimin parçalanması adil. Daha sert bir cezayı hak ettiğime adım gibi eminim.

"Addison'ın bugün benimle konuştuğunu biliyor musun?" diye soruyor bana, söylediklerimi kabul etmek yerine endişeli bir tavırla. Daha önce çalışma odasındaki itirafımı pek ciddiye almışa benzemiyor ama şimdi eskisinden daha temkinli. Belki hatırlamıyordur ama bunun aramızda bir şeyleri değiştireceğini düşünmüştüm. Daha iyisi için.

Dudaklarım sahte bir gülümsemeyle seğiriyor. "İstiyorum," diyorum ve sonunda yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ve?" diye soruyor açık bir merakla ama çaresizlik daha ağır basıyor.

"Ve ne?" Sanki sorduğu soruyu anlayamıyormuşum gibi soruyorum. Addison kim olduğumu biliyor ve bu durumun ahlaki olmadığını kabul ediyorum ama gerçeği öğrense bile kardeşimi yine de severdi. Hâlâ aileden biri olurdu. Beni affedecektir. Daniel'ın günahları büyüktü ve onu çoğunlukla affetti.

"Gitmeme izin verecek misin?"

Alt dudağı titriyor, ama elimi onunkine bıraktığımda sabırla bekliyor, bir sonraki sözlerimi dikkatle düşünüyor.

"Addison'ı seveceksin," diyorum ona içtenlikle. "Seni durdurmayacağım ve seni kontrol etmek için orada olmayacağım; bununla da ilgilenmiyorum."

"Yani umurunda değil mi?" diye soruyor.

"Önemişiyorum ama düşündüğünüz şekilde değil. İkinizin birbirinizi tanımasını neden engellemek isteyeyim ki?" Ona soruyorum ve sonra ekliyorum, "Kardeşim de istemiyor. Siz ikiniz birbirinizi tanımalısınız." Addison'a ne söyleyeceğini ve ona sır verip vermeyeceğini duymak için ne kadar endişelendiğini belli etmiyorum.

"Ona beni rehin tuttuğunu, beni haftalarca bir hücreye hapsedtiğini söyleyebilirim..." diye cevap veriyor bana, kaşlarını çatarak ama yüz ifadesindeki hüznü gizleyemiyor. Şu anki halimize nasıl geldiğimizi düşünmenin bile ona işkence ettiğini çok net görebiliyorum.

"Onu gerçekten bu işe karıştırmak istiyor musun?" Ona dikkatle sordum. "Zor zamanlar geçiriyor ve ikimiz de buna iyi tepki vermeyeceğini biliyoruz."

"Ya söylememem gereken bir şey söylersem?" diye fısıldıyor sessizce, gerçek bir endişeyle. Battaniyeyi kurcalamasını izliyorum, zaten hassas olan durumumuzda daha fazla soruna yol açacak bir şey söyleme ihtimaliyle açıkça gergin.

"Yapma," ona verebileceğim tek cevap bu. "Söylediklerine dikkat et."

Sessizlik bir an uzuyor ve ben onu düşünüyorum.

"Belki de en iyisi tüm bunları bir süreliğine unutmak ve onunla bir ay önce herhangi biriyle konuştuğun gibi konuşmaktır."

Ona karşı çok hassas olmalıyım. Her zaman çok hassas. Cevap vermiyor, ancak yorganın altına girerken sözlerinin etrafındaki dikkatli parmak uçları kayıyor.

Başparmağım çenemdeki kirli sakalda gezinirken ona "Konuşmamız gereken başka meseleler var," diyorum.

Başını sallasa da ağır bir iç çekiş onu sendeleterek terk ediyor, uykusu yüzünden okunuyor. Bunalmış ve bitkin düşmüş. Dün gece ikimiz de uyumadık. Gecenin yarısında ağladıktan sonra bile her saat başı uyandı.

"Dün olanlar tekrarlanamaz. Seçme şansın var. Cezanı şimdi alabilirsin ya da Addison'la randevundan sonra alabilirsin."

Vücudu geriliyor ve kelimeleri oluşturmakta zorlanıyor, dudakları aralanıyor ve sorusu her neyse onun yerini boğuk nefesler alıyor.

"O zaman beni hücreye geri göndermeyeceksin?" diye soruyor sonunda, sesi de vücudu gibi gergin.

"Bunun sana bir faydası olmaz." Kolumu ona dolayarak onu rahatlatıyorum ve başının tepesine küçük bir öpücük bırakıyorum. Fısıldıyorum, "Sana söyledim, yalnız bırakılmamalısın. Bu ceza bizim yararımıza olacak. Sana söz veriyorum," diyorum ve düşüncelerimde beliren her şeyin ağırlığını hissediyorum.

Sözlerini yuttuğunu görebiliyorum. Pratik olarak zihnini okuyor, bana bu savaşı bırakırsam ya da onu bırakırsam daha iyi olacağımızı söylemek istediğini görebiliyorum, ama bunu söylemeye cesaret edemiyor.

"Ne oldu?" diye sordu bana.

"Henüz karar vermedim," diyorum ona dürüstçe.

"Yarın o zaman," diyor yüzündeki yenilgi ifadesiyle usulca ve bu beni parçalıyor, ama yarın görececek.

"Her zaman böyle mi olacak?" diye soruyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey yapıyorum ve bunun için cezalandırılıyorum ve sonra senden nefret ettiğimi unutana kadar beceriliyorum?"

Sorusunu mizahi olarak sorduğunu sanmıyorum ama kısa bir kıkırdama göğsümü titretiyor. Parmaklarımı kolunda gezdirerek ona daha fazlasını anlatmaya, sınırlar koymaya karar veriyorum. Ama onlarla birlikte yeni kurallar da geliyor.

"Yatak odasında itaat etmeni istiyorum. Başka her yerde," diye bitirirken kanım daha sert ve daha sıcak pompalanıyor, "Seni benim olarak istiyorum."

"Arada fark var mı?" diye soruyor sahte bir alaycılıkla. Ağzından çıkanlar başını belaya sokacak. Onun itaatsizliği beni bu kadar zorlamamalı. Ne kadar sevsem de, yarın gece cezalandırılacak. Bundan hiç şüphem yok.

"Olduğunu zaten biliyorsun," diyorum ve sesim derin ve önsezili çıksa da onu hafifletmeye çalışıyorum. "Yeni bir oyunun vakti geldi, Aria."

"Oyun yok." Sesi yükseliyor ve eklemenden önce sesini alçaltmak zorunda kalıyor, "Seninle oyun oynamaktan bıktım, Carter."

"Benimle işin asla bitmeyecek." Sözlerim tenine fısıldıyor. "Bunu zaten biliyorsun."

Bana bakmaktan kaçınmaya devam ederken tırnakları çarşafı batıyor ve onları daha sıkı çekiyor. Neden benim ateşli bakışlarımla karşılaşmak istemediğini biliyorum. Bu onunkini de arzuyla dolduracak. Bana karşı hissettiklerini ve aramızdaki gerilimin ne kadar güçlü olduğunu inkâr edemez. Beni çılgına çeviren itme ve çekme onun için de aynı şeyi yapıyor. Tek fark, bunu itiraf edebiliyor olmam; beni mahvedecek olsa bile, onun bana yaptıklarını itiraf edebiliyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor bana, yüzünde düz ve kayıtsız bir ifade olmasına rağmen. "Benden ne istediğini söyle," diyor ve ses tonunda bir öfke parıltısı beliriyor. "Bana senin olmanın ne demek olduğunu söyle," diye sıkılmış dişlerinin arasından soruyor ve ben sadece ona bakıyorum. O zaten biliyor. İkimiz de bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğini biliyoruz.

"Burada beni beceriyorsun... daha önce yaptığın gibi beni cezalandırıyorsun." Odanın içinde onu tokatladığım, boğazını siktiğim, daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalmasını sağladığım yerlere bakarken gözlerinin nasıl karardığını kaçırmıyorum.

"Evet," diyorum ve gözbebeklerinin büyüdüğünü ve bacaklarının arasında büyüyen ısının bir kısmını hafifletmek için bacaklarının makaslandığını izliyorum.

"Peki bu odanın dışında ne bekliyorsun?" diye soruyor ve sorarken sesi titriyor. Ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu biliyor.

"Senden korkmaları için." Gözleri benimkilere kayıyor ve birdenbire bülbülümün ilgisini çekiyor. Devam ediyorum, "Benden korktukları gibi."

Hüzünlü ve acıklı bir sesle gülüyor, başını sallarken bakışlarını benden ayırıyor. Yumuşak dudakları aralanıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor, onun yerine başını sallamaya devam ediyor ve gözlerini odanın karşısındaki banyo kapısının tokmağına diyor. Benden başka her yere bakıyor.

"Korkuya ulaşmak kolaydır," diyorum ona bu basit gerçeği söylerken. Ve gerçekten de öyle. Onu saklamak asla kaybolmayan bir lanettir. Ama ben bu yükün ağırlığını taşıyabilirim. Onun sadece rolünü oynaması gerekiyor. Buna inanmak zorundalar.

Sanki anlamamışım gibi başını hafifçe sallıyor. Bana diyor ki, "Resim yapmak istiyorum. Belki bir gün bir stüdyom olur. Bu benim tutkum. Ya da bazı eserlerimi sevecek insanlara satmak.

benim gibi hissetmelerini istiyorum. Onlara baktıklarında benim hissettiklerimi hissetmelerini istiyorum." Bana başka türlü asla bilemeyeceğim bir hayalini anlatırken gözlerindeki umut ışığını görebiliyorum. Bunu ona çok kolay verebilirim. Tek yapması gereken bana söylemekti. "Mutlu olmanın ötesinde istediğim tek şey bu. Bir aileye sahip olmak ve onları mutlu etmek."

Bir aile.

Ona bunu da verebilirim ve onun çocuğumla şiştiğini düşünmek boğazımdaki istek iniltisini geri çekmeme neden oluyor. Gözlerimi kapatarak, zamana ihtiyacı olduğunu kendime hatırlatıyorum. Her şeyin zamanı var. Savaş bittiğinde her şey değişecek.

Gözlerimi açarak ona soruyorum: "Peki bunların senden istediğim şeyle ne ilgisi var?" Sorum onu hazırlıksız yakaladı. "İçinde yaşadığım dünyayı unutuyorsun." Bir aile, bir galeri. Hepsi çok kolay elde edilebilir. Ama sadece kontrol bizde olduğunda. Bu da korku gerektirir. Ondan korkmalılar.

Ona soruyorum, "O stüdyoyu mu istiyorsun? Bir galeri? Çocuk mu, Aria? Sadece adının bile seni hedef tahtasına oturtmayacağını mı sanıyorsun?" Soru karşısında irkiliyor ve yüzünde şüphe ve endişenin oynadığını görebiliyorum. Nefes alış veriş hızlanırken dudakları kısılıyor. Aria'nın yanımda durup durmaması önemli değil; ona Talvery ismi verildiği anda tüm hayatı riske girmişti.

"Size gurur ya da mutluluk veren her şey istismar edilmeyi bekleyen bir zayıflıktır. Ama sadece biri sana karşı gelmeye cesaret edebilirse. Ve Aria, eğer fark etmediysen, geçen gece yaptığım numara benim için ne ifade ettiğinin fısıldanmasına yol açacak. Bu da seni baban için olduğundan çok daha büyük bir zayıflık haline getiriyor."

"Yani ben bu muyum? Bir zayıflık mı?"

İfadesi yumuşarken aramızdaki gerilim artıyor ama merakla dolu kalmaya devam ediyor. Ona işkence ettiğini bildiğim bir soruyu fısıldıyor. "Senin için ne ifade ediyorum?" diye sorarken yumuşak dudaklarını izliyorum. *Beni.* Olduğumu sandığın kız değilim."

En büyük arzularından birinin ailesini mutlu etmek olduğuna dair sözlerini tekrarlıyor, ona nasıl cevap vereceğimi düşünmem için zamanın duraklamak zorunda kalması gibi kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyorum.

Onun mutluluğunu sağlama fikri bile benim için her şeyden daha büyük bir hırs haline geliyor. Bu sözleri şimdi ona söylesem, yüzüme güler. Benim gördüğümü görmüyor. Benim bildiklerimi bilmiyor. Ona asla söyleyemem. Hazır olsa bile söyleyecek sözüm yok.

Ona yaşattıklarım ve yaşatacaklarım için beni affedecek durumda değil.

Bunun onun için olduğunu söylesem bana inanmazdı. Her şeyin onun için olduğunu. İnanırsa da bunu bana karşı kullanır. Nasıl bir kadın olabileceğinin farkında bile değil. Meydan okuma ve inatçılık onu benim gözümde mükemmelleştiriyor.

"Benim için ne ifade ettiğini sana göstereceğim, Aria." Sesim sert ve derin ama samimiyetten başka bir şey içermiyor. "O zamana kadar, yeni oyun başladı. Bu oda seni becermek, cezalandırmak ve hayal edemeyeceğin kadar zevk vermek için. Bu odanın dışında ise benim olacaksın, saygı isteyecek ve sana borçlu olduğum korkuyu hak edeceksin."

Ela yeşili gözleri henüz görmediğim bir şeyle dolup taşıyor.

"Carter Cross," diye fısıldıyor adımlı. "Düşündüğün gibi bir kadın olduğumu sanmıyorum." Sözleri sanki söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibi kederle kazanmış.

Ona daha da yaklaşıyorum, dudaklarımı omzuna yaslıyorum ve burnumun ucunu teninde gezdiriyorum. Dudaklarım çenesini okşuyor ve onu nazıkçe öptükten sonra kulak memesini ısıyorum.

Kulağının kabuğuna doğru fısıldıyorum, omzunda tüylerin diken diken oluşunu izliyorum ve

göğsünde geziniyor, meme uçlarını okşuyorum. "Öğrenmen ve kabullenmen gereken çok şey var ama Aria," diye devam etmeden önce gözlerimi açıp onunkilere bakıyorum, "beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

Bakışlarım onun dudaklarına odaklanmışken, ondan çok kendimle konuşuyorum: "Her şey buna yol açtı."

CHAPTER 21

Aria

Üç saatim ve tek bir şişe şarabım var. Bu randevu bittiğinde Carter'ın beni yatak odasında bekleyeceğini bildiğim için ikinci bir şişe almalıydım.

Göğsümde bir gerginlik var, kalbimde beni bekleyen şeyin siniriyle hafif bir yaşam titreşimi var.

Saklanma odasına geri kaçma fikri sık sık aklıma geliyor. Carter oraya ilk kaçtığımda benim için gelmeyeceğine dair sözünü tuttu, ama bunu tekrar yapma ihtimali nedir? Cezadan ve ondan kaçmaya çalışırsam, her şeyin daha da kötüye gideceğine dair bir his var içimde. Yine de minnettar olduğum tek bir dikkat dağıtıcı şey var. Konuşabileceğim biri ve neler yaşadığımı bilmeyen biri. Hiçbir fikri olmasa bile Addison'a borçluyum. Aslında, hiçbir fikri olmadığı için minnettarım.

Şişenin mantarını patlatarak, sanki saklanmak bir işe yarayacakmış gibi davranmayı bırakıyorum. Carter'dan zaman zaman ceza düşünceleriyle birlikte korkuyor olabilirim, ancak ruhumun daha karanlık bir parçası bunu arzuluyor.

Tanıdığım en güçlü adam tarafından gırtlaktan sikilme ya da bağlanma fikrinin vücudumdaki tüm sinir uçlarını patlamayı bekleyen bir fitil gibi ateşlediğini inkar edemem.

Şarabı doldururken ve sesini dinlerken bile Carter'ın beni daha önce cezalandırdığı her yolu düşünüyorum. Duygularıma karşı bedenimle oynarken beni daha fazlası için ne kadar ateşli ve istekli hale getirdiğini. Hâlâ bile kederden uyuşmuş durumdayım.

Hiçbir anlamı yok. Kalbimin gerçekten parçalandığı ve darmadağın olduğu gerçeği dışında.

Şişeyi yere bırakıp bardağımı dudaklarıma götürdüğümde koyu renkli sıvı girdaplar çiziyor ve ciğerlerimi doldurmak için koyu renkli karışımı içime çekiyorum. Belki de gerçekten her şeyi kaybettim. Belki de bu noktada delirmişimdir.

Verecek bir şeye ihtiyacım var. Her şey gözlerimin önünde ve ulaşamayacağım bir yerde parçalanmak üzere. Ama bunların herhangi birini nasıl değiştirebilirim? Gerçekten ihtiyacım olan şey, intikam almaya kararlı kalpsiz bir adamın merhameti.

"İşte buradasın," diye Addison'ı görmeden önce duyuyorum ve kalbim boğazıma sıçramaya çalışıyor, sanki tarifsiz bir eylemin içinde yakalanmış gibi düzensiz bir şekilde atıyor.

"Hey," diye nefes alıyorum ve sesim titriyor. Kadehimdeki şarap itilip kakılmaktan sallanıyor ve onu sabitlemek için iki elimle sapını tutuyorum.

"Bu bir tür tanışma randevusu gibi, değil mi?" Addison içten bir gülümsemeyle şaka yapıyor. Ruh hali düne göre büyük ölçüde iyileşmiş durumda. Neredeyse dünden farklı bir insan gibi görünüyor.

Daha önce de görmüştüm.

Kaygısız ve heyecanlı. Odaya girdiğinde kendisinde ve etrafındaki havada bir tatlılık var. Tereddüt etmeden bir bardak alıyor ve dolduruyor.

"Öyle sayılır," diyorum kuru bir kahkaha ve yarım bir gülümsemeyle ve gariplik azalıyor. Şerefe demek için bardağını kaldırdığında ellerim nemleniyor ve ben de aynısını yapıyorum.

"Yeni arkadaşlara." Dudaklarında aynı gülümsemeyle başını eğiyor, ama bardak şingirdarken daha yumuşak.

İç çekerek kanepeye yerleşiyor ve rahatına bakıyor. Addison bana hiç bakmamasına rağmen, "Bu odada sadece bir kez bulundum," diye konuşmaya başlıyor. Bardağı sehpanın üzerine bırakırken bacaklarını altına topluyor ve şöminenin hemen sağında çerçevelenmiş siyah beyaz bir fotoğrafa bakıyor. "Carter bana resimlerimi astığını göstermek istedi," diyor usulca ve sonra bana bakıyor. "Sanırım sadece beni gülümsetmek ve hoş karşılandığımı hissettirmek istedi, anlıyor musun?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Bunlar senin mi?" Ona soruyorum ve bu konuşmanın, beni sürekli olarak hissettiğim depresyon dalgasına çeken duygu kuyusu için harika bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyorum. Carter'ın sırf onu mutlu etmek için her şeyi yapabileceği fikri aklımda soru işaretleri yaratıyor ama onları uzaklaştırıyorum. Carter'ı ya da başka bir şeyi düşünmek yok. Kendime tüm bunları kaldıramayacağımı kanıtladım.

Bugün her birkaç dakikada bir ruh halim değişiyor. İster Nikolai'yi ve yaklaşan idamını, ister babamı ve Carter ile Cross kardeşlere yaptıklarını, ister benim için gelmemiş olmasını, ister Carter'ın kendisini ve söylediği zalimce şeyleri ve planladığı cinayetleri düşüneyim.

Yine de bu haftanın bana yaşattığı tüm acı verici dönemeçleri yatıştırması için onun kollarına düşme ihtimali, bir şekilde muhakeme yeteneğimi gölgeliyor ve ben de orada kalmak istiyorum. Bir teselliye kabul etmek ve gerçekliğe sırtımı dönmek.

Belki de bu yüzden kendimden nefret etmeye başladım. Evet, gerçekten delirdiğimi düşünüyorum. Ve eğer beni öpüp tüm acımı aldığında neler yaptığını ve neler yapmayı planladığını hatırlayabilseydim Carter'ı suçlardım.

"Şu ikisi hariç hepsi," diyor ve arkamızda, çalışma odasının girişinde duran iki soyut suluboya tabloyu işaret ediyor. Eteğimi aşağı çekerek boğazımı temizliyorum ve gülümsüyorum. Görmeyi bekledikleri şeyin bu olduğunu bildiğimde daha önce başkalarına verdiğim türden bir gülümseme.

Bazen bu gülümseme gerçek bir gülümsemeye dönüşür ve umarım bu da öyle olur. Öyle olması için dua ediyorum.

"Çok yeteneklisin." Çalışmalarına bir kez daha hayran kaldım. Onları ilk kez fark etmiyorum. "Büyüleyiciler."

Güzel yüz hatları kızarıyor ve omuzları hafifçe düşüyor, beni el sallayarak uzaklaştırıyor ve şakayla karışık, "Hay aksi," diyerek hafif bir kahkaha atmama neden oluyor. "Çok naziksin."

"Sanatı seviyorum," diyorum ona ve nedense bu genel ifade burnumu kıvrırmama neden oluyor. "Hissettirenleri seviyorum." Demek istediğimi anlatmak için ellerimle göğsümü işaret ediyorum. "Seninkinde olduğu gibi." Kelimelerim kifayetsiz kalıyor ve tam olarak ne demek istediğimi doğru kelimelerle ifade edebilmek için gözlerimi kapatıp bir an için başımı sallamak zorunda kalıyorum. "Çok basit görünüyor, siyah ve beyaz normalde göreceğimiz şeylerden daha fazlasını alıp götürse bile. Ancak bu basitliğin içinde ruhunuzun ham tarafına hitap eden o kadar çok şey var ki, fotoğrafçının ya da herhangi bir sanatçının hissettiklerini hissedebiliyorsunuz, öyle ki yoldan geçerken görseniz çok az anlam ifade edecek bir nesneye odaklanabiliyorsunuz. Sanatta, size bir hikaye anlatmak için yalvarıyor ve hikayenin ne hakkında olduğunu zaten hissedebiliyorsunuz."

"Kalbimin kızı olduğunu biliyordum," diyor Addison ve bana nazik bir gülümseme sunuyor. "İtiraf etmeliyim ki," diyerek öne doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor, "çizimlerini gördüm ve aynı şeyi ben de sana söyleyebilirdim."

"Teşekkür ederim," diyorum, ortak bir ilginin mutluluğunu hissediyorum ama aynı zamanda buzların kırıldığını ve onun bana sorduğu soruların muhtemelen benim ona sorduğum sorularla benzer olduğunu fark ediyorum. Sorular ağzımdan kaçmak için yalvarıyor ve beni dakikalar önce içinde bulunduğum düşünce trenine geri götürüyor.

Sadece dostça davranmak, içinde yaşadığımız dünyanın yüzeyinde oturmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak çok kolay.

"Peki sen nerelisin?" Addison bir yudum daha alarak soruyor, dudakları çoktan şaraptan lekelenmişti ve sonra battaniyeye uzanıyor. Sonunda yaslandığım koltuğa oturuyorum. Rahat etmek için bağdaş kurup oturduğumda deri inliyor.

"Buraya yakın," diyorum ve kalbimin nasıl daha sert attığını görmezden geliyorum, parmaklarım bileğimde gezinerek onları meşgul ederken ayrıntılardan dikkatle kaçınıyorum. Nereden geldiğimi ve ailemin kim olduğunu bilip bilmediğini merak ederken gözlerinin içine bakamıyorum. Boğazım kuruyor ama kelimelerimin çatlamasına neden olmadan önce ona hızlıca "Peki ya sen?" diye soruyorum.

Ona baktığımda, damarlarımdaki endişenin daha da arttığını hissedebiliyorum, ama onun ifadesi rahat ve sakin kalıyor. Addison'ın benden daha rahat olduğu izlenimine kapılıyorum. Sarsılması daha zor. Birçok yönden daha güçlü. Ve nedense, o cevap verirken bu düşünce göğsüme ağır geliyor.

"Buralarda büyüdüm ama son beş yıldır, neredeyse altı yıldır buralardan ayrılıp seyahat ediyorum." Devam ederken sesi hafif. "Her yerde yaşadım."

"Bu inanılmaz," diyorum hayretle. Evden hiç ayrılmadım. Bana verilen parametrelerin dışına hiç çıkmadım.

"Kendi başına mı yaşıyordun?"

Addison sinsi bir sırıtışla başını sallıyor ve sonra dilini şaklatıyor. "İlk başta kaçıyordum," diyor ve omuz silkip şaraptan büyük bir yudum alırken sesi alçalıyor. Alt dudağını yalıyor ve bardağa bakarak "Kalmak çok zordu" diyor. Başını kaldırıp bana bakıyor ve delici yeşil gözlerini benimkilerden ayırmadan şöyle diyor: "Devam etmek çok kolaydı, anlıyor musun? Kıpırdamadan durmak ve tüm bunlarla başa çıkmak yerine."

Birkaç dakika önce hissettiğim kıskançlık anında şefkate dönüşüyor. Sesi, itirafının acısını hissetmemek için fazla çığ, fazla açık ve dürüst.

"Evet, anlıyorum," diyorum ona ve koltuğa daha da gömülüyorum. "Gerçekten anlıyorum."

Soruları yavaşça seçerken zaman sessizce geçiyor, kendisi oraya gitmeyi umursamadığı sürece ham bir yarayı açmayacak bir soru. "Seni geri getiren neydi?" diye soruyorum.

"Daniel." Adını söylerken gözlerini deviriyor ama gülümsemesinin nasıl büyüdüğünü, yanaklarının nasıl kızardığını ve sanki onun adının tek evi dudaklarıymış gibi bacaklarını içine çektiğini gizleyemiyor. "Birkaç kasaba ötede karşılaştık ve o beni geri getirdi."

O hikâyesine devam ederken benim gülümsemem de onunkiyle eşleşiyor. "Birlikte büyüdük sayılır. Sanırım ben de onunla ve kardeşleriyle birlikte büyüdüm. Karmaşık bir hikâye," dedikten sonra elinde şarap kadehiyle beni başından savıyor ama kadehini yudumlamadan önce uzunca bir süre gözlerini benden ayırmadan şömineye bakıyor.

"Bu çok lezzetli," diyor bitirmeden önce.

"Koyu kırmızıları seviyorum." Benim ifadem de onunki gibi dalgınlıkla söylenmişti.

"Bunlar en iyisi," diyor gözlerini kocaman açarak ve sonra bir bardak daha almak için şişeye uzanıyor.

"Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?" Daniel'ın sesi daha odaya bir adım bile atamadan çalışma odasından dışarı taşıyor.

Addison'ın hikayesinin saklandığı yere doğru kayarken gerçekliğe geri döndüğüm için tedirginlikten tüylerim diken diken oluyor. O ikimizin arasına bakarken gülümsememi yüzümde tutmaya devam ediyorum.

Acaba ona neden burada olduğumu ve neler olduğunu anlatacağımı mı düşünüyor? Onu Daniel'dan uzak durması için uyaracağımı ve Daniel'ın bildiklerini ifşa edeceğimi. Bana yardım etmesi için ona yalvaracağımı ve onu korkutacağımı.

Her ne kadar bir miktar gerilim olduğu belli olsa da, ikisi şakalaşırken kalbim kendi üzerine çökecekmiş gibi hissediyor.

Addison, "Her zaman etrafta dolanıyorum," diyor ama Daniel'ın anlayamadığı sessiz bir saygı var. İç geçiriyor ve elini başının arkasında gezdirdikten sonra, "Bir şeye ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldim," diyor.

Addison onun oturduğu kanepenin arkasında dururken şakacı bir şekilde koluna tokat atıyor. "Yalancı. Kulak misafiri olmaya geldin."

"Beni yakaladın," diyor ve basit bir "Defol," ile onu kovmasına izin veriyor, ama bir öpücük olmadan değil.

Addison oturduğu yerden kalkıyor, kıcı havaya kalkarken belindeki battaniye düşüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve sonra ona bir öpücük konduruyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Art arda üç kez.

Burnunun ucunu onunkine değdirerek gözleri kapalı bir şekilde "Ben de seni seviyorum" diyor.

Ve içimde ikisine de inanmayan tek bir zerre bile yok. Gülümsemem düşüyor ve bu anda sahte bir gülümseme yapmamın imkânı yok. Karşılıklı konuşmalarında aşk var; aralarındaki havada nefes alıyor.

Bu inkar edilemez ve beni Carter'a bağlayan şeye hiç benzemiyor. Bu şehvet değil, ruhların buluşması, ikisinin birbirine ihtiyaç duyması ve bu gerçeğin farkına varması.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bakışlarım yan masaya kayarken Daniel tekrar soruyor. Oymalı ahşabın kenarı bana onların görüntüsünden küçük bir kaçış sağlıyor.

"Aria," Daniel doğrudan bana hitap ederken sesini yükseltiyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve gözleri asıl sorusunu taşıyor: *İyi misin?*

Ona elimden geldiğince sakın bir şekilde "İyiyim," diyorum ve bardağıma uzanmadan önce boğazımı temizliyorum.

O gittikten sonra gergin havanın değişmesi için uzun bir süre geçmesi gerekiyor.

"Ee, sen ve Carter?" Addison komik olmak için kaşlarını kaldırarak bana soruyor. Şarabını yudumluyor ama gözlerini benden ayırmıyor ve yüzündeki ifade beni güldürüyor.

"Evet, ben ve Carter," diyorum ona sıkıca ama espriyle.

"Seni de buraya hapsetti, ha?" diye soruyor ve daha önce var olan kolay etkileşim keskinleşiyor.

"Öyle de diyebilirsin," diye cevap veriyorum ama sesim düz. Yanağımın içini çiğneyerek bir an için ona gerçeği söylemeyi düşünüyorum ama bunu yapmamın imkânı yok. Ona güvenmediğim için değil, şu anda gerçekten utandığım için.

Pes ettim. Şeytanla aynı yatakta yatıyorum. Addison her ne kadar benden hoşlanıyor gibi görünse de, gerçeği bilse bana saygı duyması mümkün değil. Ben kendime bile saygı duymuyorum.

"Sanırım seni kovaladı?" diye soruyor spekülatif bir şekilde. "Cross oğlanları kovalamaya meyillidir." "Yine öyle diyebilirsin."

"Carter'la ilk tanıştığında," diye anlatmaya başlıyor Addison, kendi Carter hikâyemi paylaşmaya açık olmadığımı fark ederek, ince parmağı şarap kadehinin kenarında gezinirken

etrafında daireler çizerdi. "O diğer kardeşlerden farklıydı." "Nasıl yani?" Utancım hafiflerken parmağını izleyerek soruyorum.

Bir an için yüzünde kısılmış bir ifadeyle bana bakıyor. "O kadar sık ortalıkta değildi ve ortalıkta olduğu zamanlarda da hep sessizdi ama eve girdiği anda anladınız. Otorite *oydu*."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babaları pek iyi biri değildi, bilirsiniz. Anneleri öldükten sonra çok zor zamanlar geçirdi." Sanki acı bir anı devam ederse onu boğacakmış gibi yutkunuyor ama devam ediyor. "Birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda Carter'a sorulurdu. Kuralları koyan Carter'dı. İhtiyaç duyulan her şeyi Carter alırdı."

Bana hikâyelerini anlatırken yüzündeki ifadeyi izliyorum.

"Bir keresinde çok aptalcaydı." Gözleri buğulanıyor ama başını sallıyor ve saçlarını geriye doğru tarıyor. "Bu çocuklar bisikletlerimizi çaldı," diyor sesine güç katmaya çalışarak.

"Tyler beni köşedeki dükkana götürdü ve bisikletlerimizi dışarıda bıraktık ve bu pislikler onları çaldı." Ağlama ihtiyacından kurtulmak istediğinizde zorla attığınız türden bir kahkaha atıyor.

"Tyler'ı tanıyor muydun?" Ona soruyorum, tenimde bir ürperti hissediyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Nikolai bir keresinde bana bu hissi yaşadığında, bunun birinin mezarının üzerinden geçtiği anlamına geldiğini söylemişti.

Sadece başını sallıyor, gözleri hüzünlü bir sırı yansıtıyor ve sonra devam ediyor. "Bu adamlar olmalı, daha yaşlılardı ve altı kişilerdi. Liseli çocukların bisikletlerini çalmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan yetişkin adamlar." Battaniyeyi kucağında düzeltmeden önce derin bir nefes alıyor ve bana anlatıyor: "Eve yürüdük ve son on dakika boyunca yağmur yağdı. Döndüğümüzde sıırıslıklam olmuştuk."

"Daniel orada değildi; Tyler önce ona gitti çünkü Carter'ı rahatsız etmekten hoşlanmıyordu. Hiçbir çocuk onu ufak tefek şeylerle rahatsız etmeyi sevmez, anlıyor musun?" diye soruyor ve ben nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama yine de bana zaman tanımıyor.

"Carter oradaydı ve ne olduğunu sordu. O zamanlar çabuk öfkelenirdi, şimdikinden çok farklı" diyor ve ben ona delirmiş gibi bakıyorum ama o görmüyor. Battaniyeyi karıştırıyor ve devam ediyor. "O ve Tyler kamyonetle birlikte ayrıldılar, Carter bana geride kalmamı söyledi ve birkaç saat içinde iki bisiklet de kamyonetin arkasında, evde güvendedi. Tyler asla kavga edecek biri değildi. O bir aşık ve nazik bir ihtiyardı ama o adamların artık bizimle uğraşamayacağını söyledi. Keşke Carter'ın ne yaptığını görmüş olsaydım." Son sözleri aklına yeni gelmiş bir düşünce gibi söylüyor. Tek düşünebildiğim, Carter'ın o adamlara yaptıklarına tanık olmamış olmasının muhtemelen daha iyi olacağı.

"Sanırım bu en iyi hikaye değil," diyor ve omuz silkiyor. "Üzgünüm, hikâye anlatmakta biraz kötüyüm."

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve "Beğendim" diyorum.

"Her neyse, Carter böyle yapar. İstedğini alır ve hiç kimseyi esir almaz ya da hiçbir saçmalığa katlanmaz."

Sözleri beni açıklayamadığım bir şekilde etkiliyor ve hikayesinin başında gelişigüzel sildiği gözyaşları benimkilerden de akmakla tehdit ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor, ancak gülümsemesinin dalgalanmasına bakılırsa ben de ona aynı şeyi sorabilirim.

Dudaklarım her zaman yaptığım şeyi yapmaya, herkese iyi olduğumu söylemeye hazır. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak.

"Sadece konuşmak istiyorsan," diye çabucak ekliyor, neredeyse kelimelerinin üzerinde takılıp kalıyor. Elleri bile protesto için havaya kalkıyor. "Genelde bu kadar tuhaf değilimdir, sadece son zamanlarda gerginim ve başka biriyle konuşabilmek çok güzel. Biriyle..." durdu ve nefesini tuttu, doğru kelimeleri arıyordu ama hiçbiri gelmedi. Onun da benim gibi acı çektiğini gözlerinden anlayabiliyorum. Bir sorun var ve bunun tek sebebinin burada kapana kısılmış olması olduğunu tahmin edebiliyorum. Benim gibi kapana kısılmış ama çok farklı nedenlerden dolayı.

"Ben iyiyim ve anlıyorum... Gerçekten." Onu rahatlatma çabalarım boşa çıktı. Bana gözlerine ulaşmayan zayıf bir yarım gülümseme sunuyor.

"Keşke sana bir şey söyleyebilseydim," diye fısıldıyor ve sonra aklını kaçırmış gibi başını sallıyor. Belki de bu odadaki tek deli ben değilimdir. Gözlerinin altını silerek kapıya bakıyor ve sert bir nefes veriyor. "Gitmeliyim." Belki onun da sokağa çıkma yasağı vardı. Ya da belki sadece bir yabancıнын önünde yıkılmak istemiyordur.

Saate baktığımda neredeyse üç saatin geçtiğini görüyorum. Sanki daha yeni oturmuşuz gibi hissediyorum.

"Evet, ben de öyle yapmalıyım." Boğazımı temizliyorum ve onu çok az tanıyor olmama rağmen onu rahatlatacak bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Yine de onun bir parçasını, kalbini ve ruhunu iyi tanıyorum. "Eğer bir içki arkadaşı istersen ben buradayım," diye teklif ediyorum.

"Ya da Netflix'te güzel bir şeyler izlemek için?" diye soruyor ve yüzünde gerçek bir mutluluk ifadesi beliriyor.

"Elbette," diyerek ona gülümsüyorum ve şimdiden hissettiğim kaybın var olmadığını hayal ediyorum.

"Addison şarap kadehini eline alıp kalan son parçayı da yudumladıktan sonra gözlerimin içine bakarak, "Kulağa tuhaf gelebilir ama 'birine' ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor. Kadehi yere bırakıyor, kadehin şingirtisi Addison bana bakıp gitmek üzere ayağa kalktığında beni boğan beyaz gürültüyü bölüyor. Saçlarını omzundan itiyor ve bana ciddiyetle şöyle diyor: "Uzun zamandır 'biri' yoktu. Ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Bir yabancıнын içinizi görüyor gibi olmasının ve oraya baktıklarında size yardım etmek, gerçek bir nezaketle yanınızda olmak istemelerinin acısını ve boşluğunu tarif etmek zordur. Onlara dönüp baktığınızda siz de bunu görürsünüz. Bu çok açık ama gerçeği söylemek onu gerçek kılacaktır ve kaçıp saklanmak ya da en azından bir süreliğine her şey yolundaymış gibi davranmak çok daha rahatlatıcıdır.

Ona "Bunu kabul edebilirim" demeden önce kuru ve gıcık boğazımı temizlemem gerekiyor.

CHAPTER 22

Carter

Zeminin gıcırtısı beni onun gelişinden haberdar ediyor. Banyonun ışığı hâlâ açık ve yumuşak sarı ışık odanın içine süzülerek durduğu yere gölge düşürüyor. Aria hiç bu kadar çekici ve ısıltılı görünmemişti. Muhteşem ela gözlerinde korku ve yenilgi olsa da dudaklarını meydan okurcasına yalıyor. Çıplak, teni başına geleceklerden dolayı kızarmış, bakışlarımın arasında öylece duruyor.

Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. İkimizin de ihtiyacı var. Son birkaç gündür büyük adımlar attık ama ileriye doğru sadece yetersiz adımlar attık.

Benim durduğum yerin karşı tarafında olmasına rağmen, benimle eşit, cesur ve acımasız olarak karşımda duruyor.

Sandalyeye oturup elimi sağ uyluğumda gezdirirken ona "Gel," diye emrediyorum.

Tereddütle banyodan içeri girdi, vücudu kaskatı kesilmişti ama yine de yanıma geldi, önümde durdu ve bekledi.

Ona "Otur," diyorum ve kıcını kasıklarına sokmak için aşağı çekerken içgüdüsel olarak elime uzanıyor. Sırtını sertleştiriyor ve buna ihtiyacı yokmuş gibi davranmaya devam ediyor. Sadece gözlerini açsa daha iyi olacağını biliyor.

"Aramızdaki gerginliğe neyin sebep olduğu hakkında çok düşündüm." İfade derin ve boğuk çıkıyor, ona olan arzumu inkar edemiyorum. Orta parmağımın omzunda gezinmesine izin veriyorum ve meme uçlarının titremesini izliyorum. Güzel teni hem kızarıyor hem de tüyleri diken diken oluyor.

"Yapacağım ilk şey seni cezalandırmak olacak." Dudakları hızlı bir nefesle aralanıyor ama başını anlayışla sallıyor. "İkincisi, sana istediğin ve ihtiyacın olan bir şey vermek..." Hareketimi durduruyorum ve ela yeşili güzel bakışlarının benimkilerle buluşmasını bekledikten sonra ekliyorum: "Eğer cezayı iyi karşılırsan."

Nefes alış veriş hızlanıyor ve kanının boyun damarlarında nasıl daha sert pompalandığını görebiliyorum ama yine de itaatkâr bir şekilde başını sallıyor. Gözleri sorularla benimkilere kaymaya devam ediyor ama onları sormuyor.

"Kucağıma uzan," diyorum ona nazikçe. Başına gelecekleri bildiğim için sert olmaya gerek yok. Gergin bir şekilde itaat ediyor ama dengesi bozulduğu ve bacakları amaçsızca sallandığı için sandalyeye tutunmaya çalışıyor.

Onu ayarlıyorum, böylece mükemmel bir şekilde konumlanıyor, kalçası sağ uyluğumda ve protesto için nefes alıyor,

ama kısa sürdü.

"Ellerini arkana koy," diye emrediyorum ve o da itaat ediyor, her ne kadar kucağımda kendini dengelemeye çalışsa da. Yine de önemli değil, her iki bileğini de sol elimle kavradığım ve sırtının küçük kısmına bastırduğım anda sabitleniyor. Ve ben bu cezanın bittiğine karar verene kadar da öyle kalacak. Amcığı şimdiden parlıyor; korku ve arzusun karışımı güçlü bir şey.

Ona basit bir emir verirken kör tırnaklarım solgun, esnek kıcının üzerinde geziniyor. "Sana ön kapıya erişim izni verdiğimde neden benden kaçtığını söyle." Göğsüm onun asla göremeyeceği bir endişeyle sıkışıyor. Kontrolümü sorgulamasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla. Bir daha asla. Varlığının her zerresinde, kontrolü ondan alabileceğimi ama bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu bilmesi gerekiyor.

"Seni neyin tetiklediğini bilmem gerek Aria," diyorum, cevap vermediğinde bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığından emin olmak için yeterince açık bir şekilde.

"Bilmiyorum," diyor bana gergin bir sesle, saçının bir tutamını yüzüne savurmadan önce.

Yalan kısa süre içinde sona erecek.

Tokat! Parlak iz sağ yanağına indiğinde elim bileğime kadar acıyor ve Aria haykırıyor, onu sıkıca tutup diğer yanağına da aynısını yaptığımda kalçaları işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Ortasına doğru ilerleyerek önce oraya, sonra da sağ yanağına bir tokat daha atıyorum. Bu sırada kucağımda kıvranıyor ve boğuk protesto çığlıkları atıyor.

Parmaklarım amına doğru indiğinde kalbim güm güm atıyor ve aletim sertleşiyor. Nefesi kesiliyor ve girişi parmak uçlarımin etrafında sıkılıyor ama bana yalan söylediği için hiçbir ödül almıyor.

Elimi nazikçe sıcak yanağına koyup hassaslaşmış izlerin üzerine yatıştırıcı darbeler sürerken yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Bana gerçeği söyle." Komutum, acı ve zevk birleşirken boğuk inlemeleriyle karışan sessizliğe düşüyor. Parmaklarımı amcığına daldırıp kaygan kıvrımlarında gezdiriyorum. Orta parmağım klitorisine kadar iniyor ve bir kez daire çiziyorum, onu baştan çıkarıyor ve olduğu yerde, kucağımda ait olduğu yerde kalırken itaatini ödüllendiriyorum. "Söyle bana, Aria."

Titrek bir nefesle Aria'nın sırtı eğilmeye çalışıyor ve kalçaları sıkılıyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve boşalacağını bildiğim için duruyorum. Parmağım hâlâ ona doğru bastırılmış durumda, ama hareket etmeden gözlerini benimkilere dikeyyor, dudaklarını aralayarak ağır ağır nefes alıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor, büyüleyici ela gözleri ona inanmam için yalvarıyor. Hazırlanmasını beklemiyorum. Diğer yanağına şaplak atıyorum ve sonra tekrar sağ yanağına geçip tekrar sol yanağına dönüyorum, elim uyuşurken koluma doğru ilerleyen bir yanma hissediyorum.

Vücudu kucağımda kaskatı kesilirken Aria'nın çığlığı odada yankılanıyor. Gözlerinden yaşlar süzülürken sıkılmış dişlerinin arasından hava emiyor. Son darbeyi indirip onu olduğu yerde sabit tutarken benim de nefesim kesiliyor.

Nefes almak için yutkunuyor ve başını eğerek onu tutuşuma karşı mücadele etme ihtiyacıyla savaşılmaya çalışırken başını benden çeviriyor. Ama ben gözyaşlarını görüyorum.

Hemen elimi kızgın teninin üzerine koyuyorum, zıplamasına aldırmadan acısını dindirecek kadar baskı uyguluyorum. Soğukkanlılığını korumaya çalışırken kalbim bir kez, sonra iki kez çarpıyor, yüzü kızarıırken gözyaşları serbestçe düşüyor.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyorum ona ve dönüp bana bakıyor, yüzünde saf bir nefret ifadesi var. "Bana ne olduğunu söyle ve her şey bitsin," diye tekrar teklif ediyorum ve alt dudağının titremesini izliyorum. "Bana anlatana kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Yüzü buruşuyor ve gözyaşlarının tekrar düşmesine izin vermeden önce "Bu aptalca" diye hıçkırıyor.

Yatıştırıcı daireler çizerek ovmaya devam ediyorum, ara sıra kanın akmasını ve sinir uçlarının gerilmesini sağlamak için kıcını sıkıyorum. Kanında akan endorfinler aldığı zevki daha da artıracak. Hem beden hem de zihin her zaman zevki acıya tercih eder.

Ve ben ona ikisini de vereceğim. Şimdi benden nefret etse de, bu iş bittiğinde beni sevecek.

Parmaklarım bu kez kalbine doğru kayıyor, içine bastırıyor ve anında boynunu bükmesiyle ödüllendiriliyorum, kızarmış dudaklarından küçük bir zevk iniltisi süzülürken gözleri kapanıyor. Yanakları gözyaşı lekeleriyle dolu ve kirpiklerinde hâlâ birkaç damla var.

Amcığı parmak uçlarımin etrafında kenetleniyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Sikim daha da sertleşip karnına baskı yaparken boğuk bir inilti sıcak havayı dolduruyor. Kahretsin, onu istiyorum. Bu gece ona sahip olmalı ve onu tekrar sahiplenmeliyim. Ona bana ne kadar ait olduğunu hatırlatmak için.

"Şimdi söyle bana, Aria," diye talep ediyorum, sesim derin ve vücudumun her hücresinde canlı hissettiğim ihtiyaçla gürliyor.

Sadece inliyor ve sonra meydan okurcasına başını sallıyor. "Bilmiyorum, yemin ederim--"

Daha sözünü bitiremeden kıcına olabildiğince sert bir tokat attım. Uyuşmuş olan acı yeniden canlanıyor. Kıç yanaklarının altına, kıcına, amına. Her seferinde yeni bir noktaya şaplak atıyorum, aralarında dönüyorum ama hız acımasız, tokatlar affetmiyor. O çılgılık attıkça çenem sıkılıyor ve acı kolumu parçalıyor.

"Bana yalan söylemeyi kes!" Cezayı durdurup kendimi nefes almaya ve kızarmış cildini anında yatıştırmaya zorlarken, sıkılmış dişlerimin arasından bu emri zar zor çıkarabiliyorum.

Bir nefes alıyor ve sonra bir nefes daha. Hıçkırıklarını inlemelere dönüştüren bir ürperti vücudundan aşağı akıyor. Bunun çok daha fazlası olmasına çok yakın. Ama benim istediğim cevaplar ve ben onları alana kadar boşalmayacak. Bundan emin olacağım.

"Tarihi gördüm" derken gözyaşlarından ıslanan yüzünün kenarındaki saçlar tenine yapışmış.

Vücudunun üst kısmı sallanıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor, bana "Telefonundaki tarihi gördüm" demeden önce acı dolu bir ifadeyle inliyor. Kelimeleri en iyi ihtimalle spastik ama onu doğru duyduğumu biliyorum.

Nefes alış verişim hâlâ düzensiz, elim acıyla yanıyor ve bana söylediklerini kavrarken ciğerlerim hareket etmeyi reddediyor.

Kolumu beline doladığımda parmaklarım yavaşça bileklerinde gevşiyor, onu kucağıma oturtmaya hazır olana kadar kıcına dokunmamaya dikkat ediyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve sızlanıyor, kollarını serbestçe hareket ettirebildiği halde hareket ettirmiyor.

Onu göğsüme çekerek kollarımın arasına yığılmasına izin verdim. Gözyaşları gömleğimi ıslatırken elleri omuzlarıma doğru kalkıyor. Başını boynumun kıvrımlarına gömerken yanağını omzumda hissetmek bana şimdiden rahatlatıcı bir merhem gibi geliyor.

"Randevuyu gördün mü?" Bana daha fazlasını anlatmasını istedim. Ben onu teselli ederken bana açıklaması için.

"Bir gün önce annemin--" diye soluk soluğa kaldı, sözünü bitiremedi ve ben de elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek bana yapışmasına izin verdim.

Onu susturuyorum, sıcak nefesimin saçlarına fısıldamasına izin veriyorum ve sakinleşmesini bekliyorum.

"Annenin ölüm yıldönümünü kaçırdın mı?" Ona soruyorum, içimde bir acının sahip olduğum tüm gücü kıldığını hissediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor ve sanki zaten bana doğru bastırılmamış gibi bana daha da yaklaşmaya çalışıyor. "İlk defa," diyor nefeslerinin arasında, "mezarına gitmedim."

Ağlarken ona sarılmak, hissettiği acının bu şekilde önlenebileceğini bilmek

Kolayca. Ona yardım etmek için bir şeyler yapabilirdim, bu annesinin mezarını görürken onu korumak için düzinelerce adam toplamak anlamına gelse bile. Bilseydim bir şeyler yapabilirdim.

"Özür dilerim." Özrümün içine şefkatin her zerresini koymaya çalışıyorum. "Lütfen ne kadar üzgün olduğuma inan," diyorum ve saçlarını, omzunu öpüyorum ve sonra şişmiş kırmızı dudaklarını öpmek için onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Kendini tekrar boynumun kıvrımlarına gömüyor ve sonra kıcı pantolonuma sürtünürken haykırıyor.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyorum onu kucağımda manevra yaparken, böylece amına erişebiliyorum. "Bana tutun," diye emrediyorum ve o da hemen tutunuyor. Tutacak birine ve onu tutacak birine ihtiyacı var, bundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Bu acıyı dindirecek," diyorum ona, ama sözlerimin içi boş. Zevk sadece belirli bir tür acıyı gizleyebilir. Önce klitorisini ovuyorum, hem acı hem de yasın ardından gelen eşsiz zevkin yoğunluğunun içinden akmasına izin veriyorum.

Omzumu ısıtıyor, tırnakları gömleğimin üzerinden tenime batıyor. Kucağımda kıvranıyor, zaten sınıra çok yakın, ancak kıcı pantolonumun kumaşına her sürtündüğünde sesi titriyor ve beni kavrayışı sıkılaşıyor.

Parmaklarımı içine bastırarak onu acımasızca okşuyorum ve avucumu klitorisine dayıyorum. Sırtı eğiliyor ve elimi omzuna koyarak onu kendime daha yakın tutmak zorunda kalıyorum.

"Benim için boşal," diye fısıldıyorum kulağına. Sikim sertleşmiş ve onun sıcak amcığına sarılmak için can atıyor ama ondan bu şekilde zevk alamıyorum.

Hepsi onun için.

Vücudu zevkle sallanırken ve başı geriye düşerken "Carter," diye nefes nefese adımı söylüyor. O titreyene ve çılgınlıkları tamamen kesilene kadar durmuyorum.

Kalbim onun için karşı hızla çarpıyor, ter tenimi kaplıyor ve vücudumdaki her kas kasılıyor.

Sakinleşene ve akli başına gelene kadar beklerken zaman yavaş geçiyor. Ve her saniye, duyması gereken kelimeleri dikkatlice seçiyorum.

Zayıf bir dengeyle, sonunda gözlerimin içine bakmak için başını kaldırıyor. Geriye yaslanırken yüz ifadesi sıkışıyor, ham kıcının bir kez daha pantolonuma sürtündüğünü hissediyor, ancak bu sefer dudakları ayrılıyor ve hafif dokunuştan başka bir orgazm tehdit ediyor.

"Senden daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum ona, anını bozarak ve ela gözlerini benimkilere bakmaya zorlayarak.

Parmaklarımın amcığına düşmesine izin verip sonra avuçlarken, "Sen buradasın," diyorum, nefes nefese kalışını, başını geriye atıp elime doğru sallanışını izliyorum. Dudaklarım boğazına düşüyor ve tenine doğru fısıldıyorum: "Çok muhtaçsın."

Tekrar kalkmadan önce duruyorum ve gözlerinin benimkilere ulaşmasını bekliyorum, arzu ile karanlık ve şehvetle aydınlanmış. "Sana burada ulaşıyorum," diyorum ve saçlarını başının tepesinde geriye doğru düzeltiyorum.

Parmaklarımı göğsüne, çıplak göğüslerinin arasına götürüp "Peki ya burası?" diye sormadan önce göğsümde gergin bir çarpıntıyla bir an geçiyor.

Gözlerim ona dokunduğum yer ile onun bakışları arasında gidip geliyor, şimdi umutsuzluk ve hüznle dönüyor, keşke onu uzaklaştırabilsem.

Bana fısıltıyla "Bunu sana verseydim, elimde ne kalırdı?" diye sorarken, her zaman var olan mengene kalbimi sıkıyor.

Daha da sıkılaşıyor ve kalbim atmayı reddediyor. Cevap çok açık. "Bana sahip olurdun." Yüz ifadesinin değişmediğini görüyorum ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Derin nefes alarak, hissettiğim her şeyi, her bir zerresini görmezden geliyorum, mantıklı bir şekilde biliyorum,

O yakın. Öyle olduğunu biliyorum.

Gelip gidiyor ve bu da babası yüzünden. Eğer o olmasaydı, kız tamamen benim olurdu. Ve Nikolai.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun Carter," diyor Aria sonunda ve bunu söylerken sesi çatlıyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Kalbime sahip olman için onu yok edemezsin. Onları öldüremezsın."

Pes ediyorum. Bunun ne olabileceğini bildiğimden, sırf kalbini koruyan duvarı aşmak için ona bir şey teklif ediyorum. "Onu arayacağım ama sen sessiz olacaksın."

Şok ve minnettarlık dolu bir bakışla bana doğru eğildi ve konuşmaya başladı ama parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum ve hareketlerini durdurdum.

Korku güçtür. Ve her gün, beni bir önceki günden daha fazla sevmemesinden korkuyorum. Ona gücü verdim ve bunun olmasına nasıl izin verdiğimi bilmiyorum.

"Babanı arayacağım ve sen sadece dinleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor ama ben parmağımı çekene kadar konuşmuyor. "Evet, Carter."

Umudu olmadığı sürece ne kadar az itaat ettiğini fark ettim. Ona babasına hıyar diyeceğimi söylediğim için anında pişman oldum.

Ona başka bir konuda umut vermeliyim. Çünkü bu savaş bittiğinde babası ölmüş olacak ve affedilmeyi bulmak zorunda kalacak ya da mutsuz olacak ve benden sonsuza dek nefret edecek.

CHAPTER 23

Aria

Nasıl uyuduğumu bile bilmiyorum.

Bunu gerçekten yapacak mı diye merak edip duruyorum. Eğer Carter babamı arayacaksa ve ararsa ne diyecek? Neredeyse Carter'a Nikolai'yi arayıp arayamayacağımı soracağım, sadece ona güvende olduğumu söylemek için ama Carter'ın nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ve bana bu umudu vermişken onu zorlamak istemiyorum.

Eğer babam Carter'ın Stephan'ı öldürmem için bana verdiğini bilseydi, kelimenin tam anlamıyla elime bir bıçak tutuşturularak yerimde kalmaya zorlansaydım, bu aralarında bir tür ateşkes sağlamaz mıydı?

Ellerim ne diyecekleri beklentisi ve endişesiyle o kadar titriyor ki, önümdeki resim boş, ilham eksikliğinden değil, basit bir çizgi bile oluşturamamaktan.

Carter'ın ofisinde yerde oturmuş, tuşların tıkırtısını ve saatin sabit tik taklarını dinleyerek bir saat geçti. Tüm bu süre boyunca hiçbir şeye odaklanamadım. Carter'ın söylediği gibi onu ne zaman arayacağı dışında hiçbir şeye.

Carter'a bakarken bakışlarını yakalıyorum ve gözlerimdeki bakışın yalvaran ve beklentili olduğunu biliyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacın var." Carter'ın sesi derin ve alçak ve ofiste gümbür gümbür duyuluyor. Ya da, belki de sadece yüksek alarımda olduğumdan ve gelecek olanı beklerken her şey canlanıyor.

Boğazım düğümleniyor, her şeyi değiştirebilecek tek şey için bir kez daha hüzünleniyorum ama titreyen bacaklarımın üzerinde durup ona gidiyorum.

Beni tekrar kontrol altına aldığı gözümünden kaçmıyor. Tek arzum ona itaat etmek, böylece bana vereceğini iddia ettiği şeyi verecek. Bana yanlış umut vermiş olabilir.

Kalbim sönmeye çok yakın bir mum gibi titriyor. O bana bunu yapmaz. Buna inanmayı reddediyorum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Hissetmeli. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Carter telefonu kendisinden uzağa itiyor, eski bir masa telefonu ve dizüstü bilgisayarı ve kağıt yığınlarını ittiğini duyarken ona bakıyorum.

Tam şurada. *Sadece ara onu.*

Pat, pat, masanın tepesine vuruyor ve ben de ipucunu alıyorum, koyu kırmızı şifon elbisemi kalçalarımın yukarı kaldıracağını ve arkamı ona göstereceğimi bilerek karnımın üzerine yatıyorum.

Yanağım sert masaya bastırıyor ve kalbimin ona çarptığını hissedebiliyorum. Masanın kenarına tutunarak soğuk jelin ağrıyan kıcıma çarpmasını bekliyorum. Bu sefer hiç çürük yok.

ama nedense daha çok acıyor. Bu sabah Carter merhemi kullanana kadar acıya uyandığımda neredeyse ağlayacaktım.

Derin bir nefes çekerek gözlerimi kapatıyorum ve Carter'ın yatıştırıcı merhemi sıcak tenime sürdüğünü hissediyorum. Hâlâ hassas, ama daha da fazlası, onun dokunuşunu daha çok arzulamama neden oluyor.

Dudaklarımdan yumuşak bir minnettarlık ve istek mırıltısı dökülüyor ve Carter'dan sert bir kıkırdamayla karşılık buluyor. Gözlerimi açıp ona bakıyorum ama saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Kalbim yine o titremeyi yapıyor.

"Dün geceki ve bu sabahki halinden çok daha iyi görünüyor."

"Şimdi daha iyi hissediyorum," diyorum ona kolayca, merhemi sürdüğü yere dikkatle bakarken yüz ifadesini izliyorum.

Carter bir çekmeceyi açıp kapatmadan önce, "Dün gece bana tüm gerçeği anlatmadın," diyor. Kalbim bir kez çarpıyor, neyi atladığımı düşünüyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Jeli geri mi koydu yoksa başka bir şey mi çıkardı bilmiyorum. Cevap vermeden Carter bana "Doğum gününü söylemeyi unuttun." dedi.

Sonunda bakışlarımla buluşuyor ve onda neredeyse hiç görmediğim bir yumuşaklık var, ama bu en çok özlediğim tarafı.

"Önemli olduğunu düşünmemiştim," diye konuşmaya çalışıyorum ama sözlerim fısıltıyla duyuluyor. Parçalanmamın tüm nedenleri arasında bu gerçek anlamsız ve bu acıya katkıda bulunabilecekmiş gibi konuşmak bile bizi çevreleyen trajedilere saygısızlık.

Beni masanın üzerinde yeniden konumlandırırken nazik davranıyor ama elbisemi geri çekmiyor. Kalçalarımda düğümleniyor ve ilk kelepçenin açıldığını duyduğumda ve bileklerimdeki deriyi sıyıran metal hissine baktığımda düşündüğüm şey bu.

"Diğer elin," diye emrediyor Carter ve hafif bir korkuyla delik deşik olmama rağmen elimi ona veriyorum.

"Carter?" Beni masasının kenarındaki iki metal halkaya kelepçelerken adı bir soru olarak çıkıyor. Tekrar yerimi değiştiriyor, vücudumu aşağı kaydırıyor, böylece masasının üzerinde karnımın üzerine uzanıyorum.

"Şu anda senin için bir hediyem yok," diyor benden uzaklaşırken dalgınca, serin havanın hala ona çok açık olan kıcıma çarpmasına izin veriyor. "Ama senin için güzel bir şey bulmam gerekecek."

Titreşim anında hafif bir bilinmezlik korkusuyla birlikte bir uğultuya dönüşür.

Rafta bir şeyle oynarken arkamı dönüp ona bakmaya çalışıyorum. Elinde ne olduğunu göremiyorum ama her ne ise elinde tutuyor.

"Carter, özür dilerim." İlk içgüdüm başka bir cezadan kurtulmak için yalvarmaktı. Kıcım hâlâ çok acıyor. Ama içimdeki adrenalın yükselirken bile bunu yapacağını hayal edemiyorum. Ona doğum günüm olduğunu söylemediğim için beni cezalandıracağını. "Lütfen," diye inliyorum.

"Sus," diyor ve bir elini belime koyarken sesi sakinleştirici. Dokunuşu sinirlerime anında merhem oluyor. Başparmaklarının sert yüzeyleri rahatlatıcı daireler çiziyor ve bu bile tek başına beni sakinleştiriyor. "Bu zevk için, bülbul."

Kıcımın arasına damlayan kaygan yağ beni zıplatıyor ama eli ve kelepçeler beni tutuyor. Yine kıkırdıyor, derin ve alçak sesle, her zamanki gibi eğleniyor ama ben buna bayılıyorum.

Bu sese bayılıyorum.

"Seni ayırmam gerekiyor, sonra da geri itmen gerekiyor," diye emrediyor ve kendimi yutkunmaya zorluyorum, soğuk metal bir nesnenin yasak deliğime yaptığı baskıyı hissediyorum. Anında sıcakladım ve gerildim. Sinir uçları canlanıyor ve ısı orman yangını gibi yayılıyor.

Vücudum ve tenim boyunca.

Gümbürtü yoğunlaşıyor, kalbim çarpıyor ve şehvet kalan korkuyu da tüketiyor.

Bir zevk titremesi ve bir parça acı her şeyimi sıkımsama neden oluyor, ama gerginlik gider gitmez Carter tıkacı içimde daha derine itiyor. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Yeni hisler beni ele geçirirken zar zor nefes alabiliyorum. Göğüs uçlarım çakıllaşiyor ve ben onun bakıcılığı altında kıvrılırken masaya sürtünüyorum. Beni popo tıkacıyla sikiyor, defalarca içeri ve dışarı itiyor.

"Carter," diye inliyorum ve sonra çok yakında boşalacağımı hissederek sızlanıyorum. Kendimi çok dolu hissediyorum. Çok sıcak.

Başım dönerken ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

"Amcığın hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor," diye gözlemliyor Carter ve derin sesi gözlerimi açmaya zorluyor. Tam kıcımlı daha yukarı kaldırma ihtiyacı hissettiğimde, Carter tıkacı daha derine itiyor ve her şeyi durduruyor, beni dolu, sıcak ve arzusun kenarında hissettiriyor.

Carter parmaklarını uyluğumun iç kısmına bastırırken, "Sırtını eğ," diyor, orgazm tehdidiyle titriyor olsalar da bacaklarımı onun için açıyorum.

Yemin ederim amımda hissedebiliyorum. İçimde hiçbir şey olmadığının o kadar farkında olmama rağmen uyarılma orada... orada değil.

Kelepçelerin metali tenime batıyor, kığım havada ve her bir bileğim masaya bağlı. Carter parmaklarını önce klitorisimde, sonra da amımda aşağı yukarı gezdirirken yumuşak bir inilti çıkıyor ve yüzümdeki kızarıklıklar tepeme doğru yükseliyor. "Babana gerçeği söyleyeyim mi?" diye soruyor bana.

"Seni elimde tutmak için bir savaş başlatmaya razı olacak kadar çok istediğimi ona söylemeli miyim?" Sözleri beni inlemeye zorlarken, duygularımı da uçurumun kenarına itiyor.

İstediği ben değilim.

Kafamın arkasındaki küçük ses bana hatırlatıyor ve gözlerimi sıkıca kapatarak anlık üzüntü ve kederimi uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Kendimi birden fazla yönden gergin ve gergin hissediyorum. Hem duyguların hem de şehvetin kabarması ona söylemem için bana yalvarıyor ama Carter sessiz ve dokunuşu yok. Beni izlediğini görmek için gözlerimi zorla açıyorum. Koyu renk gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor, bir şey arıyor.

Ona söylemem gerektiğini biliyorum ama kapıya vurup ihtiyacı olduğunu söyleyen kızın ben olmadığımı bilseydi, beni yine de ister miydi? Cevabın hayır olmasına dayanmam.

"Ağzını tıkamama gerek var mı?" Carter soruyor. Kalbim güm güm atıyor ve nabzım hızlanıyor.

"Ne için?" "Ne için?" diye soruyorum, ama hemen ardından aklımdan geçen her neyse, "Sessiz olabilirim," diye teminat veriyorum. İstediği her şeyi yaparım.

"Babanı arama vakti geldi," diyor ve yüzünde bir maske belirliyor. Çenesinin köşeli hatlarını çok daha keskin gösteren bir kayıtsızlık ifadesi. İlk tanıdığım ve nefret ettiğim Carter'a dönüştüğü anı görebiliyorum. Her şey gözlerimin önünde oluyor; karanlığın onu ele geçirdiğini görüyorum.

"Bunun için kenarda kalabilirsin." Sesinde hem arzu hem de eğlence uğultusu var. "Seni becerdiğimde ve sonunda boşalmana izin verdiğimde ne kadar iyi hissedeceğini düşün."

CHAPTER 24

Carter

Telefon çalarken düşünebildiğim tek şey, babası telefodayken adımı haykırana kadar Aria'yı anlamsızca becermemek için ne kadar kontrole ihtiyacım olacağı.

Onun için bir savaş başlatmaktan bahsettiğimde yüzünde beliren mutlak acı ifadesini hatırlayarak rakamlara yavaşça, birer birer basıyorum. Onu kırmak istememiştim.

Bu sadece gerçek.

Telefonu hoparlöre veriyorum, telefon çaldığında ve Aria masanın üzerinde debelenirken içimdeki gerilim kaynıyor.

Yüzük.

Parmağımı kıkırdan dizine kadar takip ediyorum ve o inliyor. "Sus," diyorum ona, pürüzsüz teninde tüylerin diken diken oluşunu izlerken.

Yüzük.

"Babanın seni duymasını istemiyorsun," diyorum ve fısıldamaya zahmet etmiyorum. Nefes alışının kesilme sesi gözlerine bakmam için bana yalvarıyor. Bana yalvarıyorlar ve yemin ederim bu görüşmeden ona bir şeyler vermeye çalışacağım.

Ona yardım edecek bir şey.

Ona babasının nasıl bir adam olduğunu göstereceğim.

Yüzük.

Üçüncü zil sesi kısmi, ardından alçak bir tıkırtı ve düşmanımın sesini duymadan önce bir duraklama. "Cross," diye cevaplıyor telefonu.

Onun sesini duyunca öfke boğazımdan yukarı fışkırıyor. Beni sakinleştirmek için sadece Aria'nın masanın üzerine yayılmış cazibeli bedenine konsantre olabiliyorum. O da öyle yapıyor. Parmaklarımın onun yumuşak dokunuşundan zevk almasına izin vererek, onları ıslak dudaklarından yukarı sürüklüyorum ve yavaşça kıkırdaki tıkacı itiyorum.

"Talvery" diye cevap verirken bastırılmış inilti yüzümde hastalıklı bir gülümsemeye neden oluyor.

Aria hem kıpırdamadan durmak hem de içinde biriken ve her an patlamakla tehdit eden zevk seslerini susturmak için elinden geleni yaparken, tıkaçla kıkırını sıklıkla devam ediyor ve metalin çıkardığı belli belirsiz seslerin tadını çıkarıyordum ki net bir şekilde konuştum, "Konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm?"

Aria'nın dudakları mükemmel bir O harfi oluştururken, beli ve kalçaları titrerken diğer uçta sessizlik var. Çok yaklaşmıştı. Bir parmağımı amının içine sokarak, onu boşaltacak kadar baskı uyguluyorum.

"Belki kızınızla yaptığım anlaşmalar hakkında?"

Bacağı kalkıyor ve iki kez masaya çarpıyor. Yüzü buruşurken ve dudaklarını ısırırken telefonu sarsan iki yüksek sesli çarpma.

Bu bir kere.

"Seni orospu çocuğu," diye alay ediyor Talvery, az önce kızına ne yaptığından bihaber.

Aria'nın gözleri açılır, ancak yüzü hâlâ kızarmıştır ve sessizce nefes almaya çalışmaktadır.

"Kadınlara bundan daha fazla saygı duyman gerektiğini bilmiyor musun?" Talvery'ye söylüyorum ve parmaklarımı tekrar Aria'nın klitorisine doğru sürüklüyorum. İçinden geçen ürperti bunu daha da heyecan verici kılıyor.

"Onu nasıl aldın?" Talvery'nin sorusu beni duraksatıyor, sorusunu düşünmek için parmaklarımı ondan çekiyorum. İlk sorusu. İyi ya da güvende olup olmadığı değil, onu *nasıl bulduğum*.

İki seçenek var. Muhbiri biliyor ve doğrulanmasını istiyor ya da gerçekten hiçbir fikri yok.

"O bir hediyeydi," diye açıklıyorum ona eşit bir şekilde, gözlerim telefonda daralıyor ve bana daha fazla fikir vermesi için.

Aria'nın keskin nefes alışının sesi bana ötücü kuşumu ve onun beni dinlediğini hatırlatıyor. Öne doğru eğilip kalçasına bir öpücük konduruyorum, kafasından geçen acı dolu düşünceleri yatıştırmak için.

"Romano'dan mı?" diye soruyor bana, telefonda daha ağır nefes alarak. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye alay ediyor ve Aria başını masanın üzerine kaldırıp itiraz etmeye ve konuşmaya hazırlanıyor, ama çenesini kavrayıp başımı bir kez sallayarak onu susturuyorum. İfademin taş gibi sert olduğunu biliyorum, bu da onun irkilmesine neden oluyor, ama onunla konuşmasına izin veremem.

Onun bu savaşa zaten olduğundan daha fazla dahil olmasına izin vermeyeceğim. "İstediyine inanabilirsin. Sen bir soru sordun. Ben de cevapladım."

Masanın üzerinde gergin bir şekilde duruyor ve yüzü bana dönük, sanki orada görülecek bir şey varmış gibi telefona bakmaya çalışıyor.

Telefonu görebilmek için vücudunu döndürmek üzere bacaklarını makaslıyor ve usulca inlediğinde dudaklarım yine bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bana bilgi verildi." derken onu duyamıyor.

Onu fazla düşünmüyorum. Ona ne söylendiğini biliyorum ve ben kızını becerirken o da bu yanlış bilgilerle kendini becerebilir.

Kıçına geri dönüyorum, onu kızdırıyorum ve tıkaçla onu beceriyorum. Yüksek sesle inleme arzusuyla savaşmaya çalışırken tırnakları masayı çiziyor.

Bir anlığına sessize alıyorum, sevdiğim o tatlı sesi duymaya hazırım. Babası bizi duyamasa da devam ediyor.

"Ona ne yaptın?"

Aria'ya fısıldıyorum, diğer elimle kıçını kavriyorum ve o güzel sesi dudaklarından dökülmeye zorluyorum. Yoğun zevk ve acının karışımı onun kontrol edemeyeceği kadar fazla. "Kıçını sikerken bana bak, Aria." Gözleri korkuyla açılıyor ve ben sırtarak açıklıyorum, "Seni duyamaz, ama şimdi sesini açıyorum, o yüzden sessiz ol, bülbül."

O güzel dudaklar hem bir rahatlama iç çekişiyle hem de ben onun güzel küçük amcıyla oynamaya devam ederken sessiz bir zevk iniltisiyle ayrılıyor. Gözleri kapanmak üzereydi ama bana bakması için verdiğim son emre itaat ederek gözlerini açtı.

"Ona dokunursan seni öldürürüm." Ben konuşmanın sesini açarken Talvery sahte bir tehdit savuruyor. "Ona nasıl dokunmayabilirim?" Ona soruyorum.

Aria'dan küçük bir itiraz mırıltısı duyuyorum ve onun önünde babasını kışkırttığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Midemin çukuruna çöken endişeyle konuşuyorum. "Ona ihtiyacı olan her şeyi verdim. Zor günler geçiriyor." Babası dinliyor olsa da, bu sözler sadece onun için, "Uyum sağlamış gibi görünüyor, hatta zaman zaman mutlu bile oluyor." diye ekliyorum.

Ela gözleri yumuşuyor ve neredeyse parlıyor, gözleri bakışlarımdan hiç ayrılmıyor.

"Ne istiyorsun Cross?" Talvery'nin sert ve acı sesi çenemi sıkmaya zorluyor.

Ona beni sevdiğini nasıl söylediğini anlatmayı düşünüyorum. Ama bu sözleri ona tekrarlamak ve bu şekilde kullanmak bir rezalet olurdu.

Daha sakın, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefes nefese cevabımı bekliyor. "Sadece konuşmak için. Burada sesini duymak isteyen biri var."

Parmaklarımı onun dar amcığına sokuyorum ve başparmağım popo tıkacına bastırıyor. Kelepçelerin şingirtisi Talvery'nin duyabileceği kadar yüksek ve bunu bildiğim için yüzümde kibirli bir sırıtma beliriyor.

"Onunla konuşmama izin ver," diyor ama talebi acınası. O emretti diye asla bir şey yapmam. Sırf ona inat cehenneme bile giderim.

"Şu anda biraz bağlı," diyorum ona, içimde kibrin kabardığını hissederek ama Aria'ma zarar vermesini engelleyecek kadar kontrol altında tutmak isteyerek. Klitorisinin etrafında acımasızca dönüyorum, bu dokunuşla çok kolay azdığını biliyorum. Konuşmamızı duyamayacak, hatta anlayamayacak kadar kör edici bir zevk içinde olmasını tercih ederim.

"Seni öldüreceğim," diyor ve sesindeki öfkeyi gizlemiyor.

"Bunu yapmaya çalışmaya devam ediyorsun," diye karşılık veriyorum ve öfkem her geçen an sesime sızıyor. Aria'nın yüzünde endişe açıkça belli olsa da, kalçaları yaklaşan serbest bırakma ile titriyor ve dişleri alt dudağına o kadar sert batıyor ki, biraz daha ısırırsa kanın tadına bakacak.

"Benim için boşal, Aria." diye emretmek için konuşmayı bir saniyeliğine tekrar sessize alıyorum. Ve sonra onu daha sert parmaklıyorum.

Sırtını eğdi ve dudaklarından yumuşak, boğuk bir çığlık döküldü, tam ben Talvery'ye, "Söz veriyorum ona iyi davranıyorum. Bir kadına nasıl davranılacağını biliyorum."

Sözlerim üzerine, sert ve şiddetli bir şekilde boşaldı. Tüm vücudu, içinden geçen zevk titremelerini gösteriyor.

"Romano sana ne yaptığını söyledi mi?" Talvery'ye daha çok kendime hatırlatmak için soruyorum. Bu güçlü kadın benim. Benim olduğu için gurur duyuyorum.

"Stephan?" Aria'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda Talvery soruyor ve ben de onun araya girmesinden rahatsız olarak sert bir şekilde fısıldıyorum, "Evet."

Nefes nefese kalan Aria başını kaldırmaya çalışır; telefonun babasından daha fazla yanıt almasını sağlamaya çalışır.

Ama hiçbir şey gelmiyor.

Diğer hatta sessizlikten başka bir şey yok.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Gözlerini yaşarttığı için ondan gerçekten nefret ediyorum.

"Onun için gelmedin." Boğazımda büyüyen dikenli yumağı yutmak zorundayım. "Ne zamandır biliyorsun?"

Cevap vermeyince, nefretin sınırı daha da kalınlaşıyor ve "Romano'nun küçük bir sırrı ifşa etmesinin seni uyaran şey olmadığını biliyorum" diyorum.

Yüzü buruşuyor ve öne doğru eğilip belinin kıvrımlarının her santimini öpüyorum.

"Ona benim için bir mesaj ilet," diyor Talvery, ama ben onu duymazdan geliyorum.

Aria'dan zar zor duyabildiğim minnettarlık sesleri.

"Bundan önce ona söyleyemedim ama şimdi söylüyorum."

"Dinliyorum," diyorum ona, ama Aria'nın kışındaki kızarmış deriyi öperken ve popo tıkacını bir kez daha nazıkçe içeri ve dışarı hareket ettirirken telefonu tekrar sessize alıyorum. Şimdiden çok yaklaştı.

"Ona 'Ben yokken sessiz ol ve odasında kal' dediğimi söyle."

Telefonun sesini açarak ona hızlıca cevap veriyorum, "Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz," ve sonra telefonu kapatıyorum, onunla ve bu konuşmayla işim bitmişti. Ve onun adımı haykırışını duymaya hazırım.

Bacaklarını masadan kaldırıp nefes nefese kalışından ve tırnaklarının masayı tırmalamasından aldığım güçle sikimi serbest bıraktım ve sonuna kadar içine soktum.

"Siktir, evet," diye inliyorum uzuvlarım karıncalanırken. "Siktir, sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum sırtına doğru, dudaklarımı indirip tenini öperken. İçinde hareketsiz duruyorum, uyum sağlamasına izin veriyorum ve zevkten başka bir şey hissetmediğinden emin olmak için bekliyorum.

"Her gece adımı haykırdığını bilmesini ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"O mu-" diye soruyor Aria, ben tekrar içine girerken boğuk bir zevk çılgılığıyla başını geriye atmadan önce.

Yine de yüzünü buruşturarak ve sessiz kalmak için çabalayarak telefona bakıyor ve onun duyup duymadığını merak ettiğini biliyorum.

Aletim onun sıcaklığının içindeyken bile endişeleniyor.

Buna izin vermeyeceğim.

Duyabilsin diye telefona defalarca vuruyorum. Bir elim telefonda, diğer elim kalçasını morartacak şekilde kavırıyor. Ölü tonu algılayana kadar onu şiddetli vuruşlarla aynı anda beceriyorum.

Telefonu masadan iterek ona "O önemli değil. Başka hiçbir şeyin önemi yok." Kukusu kalın uzunluğumun etrafında kasılırken sözlerim sert bir homurtuyla çıkıyor. "Sadece biz varız," diye kelimeleri zorluyorum, kalçalarımı pistonluyorum ve toplarımın bir kez daha çekildiğini hissediyorum.

İçine girerken ona "Götünün ve amının aynı anda dolması nasıl bir duygu?" diye soruyorum.

"Carter," tekrar boşalırken adımı mırıldanıyor. Ve sonra tekrar. Her biri bir öncekinden daha sert ve güçlü olan zevkini yaşarken, bedenime teslim olmaması için yalvarıyorum.

Sonsuza dek bu anın içinde kalmak istiyorum. Masama zincirlenmiş, arzusun sıcaklığından ve bacakları güçsüzleşip titreyene kadar onu sikkemin heyecanından başka bir şey hissetmiyor.

Ama yapmak zorundayım. Ve üçüncü kez amcığı orgazmla sikimi kavradığında, kendimi olabildiğince içine sokuyorum ve hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum.

Fişini çekip ona bir zevk dalgası daha yaşattığımda nefesim kesildi. Kelepçelerini çözüp onu kucağıma çektiğimde, sıcak teninin benimkine karşı titrediğini hissettiğimde nefes nefese kalıyorum.

Birbirimize karışan nefeslerimizin sesi uzun sürmüyor. Aria benden uzaklaşıp telefona uzanırken saçları omzumu gıdıklıyor.

Omuzları hırıltılı nefesiyle titriyor ve gözleri uzaklarda kaybolmuş gibi bakıyor.

"Sorun değil," diyorum ona, içimde kaban öfke ve daha da kötüsü hayal kırıklığı ile. "Onu geri arayabilir miyim?" Sorusu ani ve korku ile endişenin karışımından oluşuyor.

"Sadece ben, lütfen?" diye yalvarıyor bana kırık bir fısıltıyla.

Yutkunuşunu izlerken, nereden geldiği belli olmayan çaresizliğini ölçüyorum.

"Babana güvenmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Bana güvenebilirsin," diyor zayıf bir sesle, yalvaran tonu hâlâ mevcut.

Bakışlarını araştırırken ona sessizlik veriyorum ve "Onunla böyle alay etmene gerek yoktu," diye eklediğinde çaresizlik öfkeye dönüşüyor ama sesi çatlıyor.

Endişeli. Bir sorun var.

"Lütfen onu geri aramama izin ver," diye tekrar yalvarır. "Söz veriyorum sorun yok. Sadece ona iyi olduğumu söylemek istiyorum." Gözlerimin içine bakarken alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor, iki eliyle beni kavıyor.

"Hayır, sorun ne?" Cevabım karşısında gözlerimin içine bakmıyor, bu yüzden çenesini tutuyorum, gözlerini yukarı kaldırmaya zorluyorum ve içlerindeki gerçeği arıyorum.

"NEDEN böyle olmak zorunda?" Sözleri çatlıyor ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Ne oldu böyle?" Kendini kaybetmesini izlerken gözlerim kısılıyor. Her onsunu kaybetmek soğukkanlılık. "Sorun nedir?"

"Seni seviyorum," diye cevap veriyor acıyla. "Özür dilerim," diye inliyor, gözlerini siliyor ve benden uzaklaşıp elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Seni asla incitmem," diyorum kalbim hızla çarparken, ona aynı sözlerle karşılık veremeyeceğimi bilerek. "Bunu biliyor muydun?" Olan biten her şeyi gözden geçirirken tek düşünebildiğim, bana nasıl geldiğiyle ilgili konuşma şeklim. Başlama şeklimiz ve gösterdiğim kibir. "Konuşma şeklim-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni durdurdu, "Ben de seni asla incitmem."

Telefonumun çalması dikkatimi dağıtıyor; mesaj Jase'den. *Bunu hemen görmen gerek.*

Yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurarak endişelerine son vermeye çalışıyorum. Öpücüğü derinleştirmeye çalışsa da alnımı onunkine bastırarak ve şu anda onu terk etmek zorunda olmamayı dileyerek geri çekiliyorum.

Dudaklarına fısıldıyorum, "Beni yatak odasında bekle." Gözlerimi açtığımda onun gözlerindeki özlemi ve derinliği olmayan bir duygu kuyusunu görüyorum.

Sadece başını sallıyor, ben onu yere bırakıp onunla birlikte ayağa kalkarken elini gevşetiyor.

"Halletmem gereken bir iş var, sonra sana gelirim," diyorum ama yüz ifadesi söylediğim hiçbir şeyi kabul etmiyor. Bir gün bana güvendiği sürece her şeyi halledeceğimi anlayacak.

Ama o yine de gidiyor ve ben ofis kapısının dışında dururken onun benden uzaklaşmasını izliyorum, acaba şimdi de babası hakkında saatler önce sahip olduğu fikirlere sahip mi diye merak ediyorum.

Son bir kez arkasına bakıyor ve merdiven boşluğuna giden köşede kaybolmadan önce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Jase başını kaldırıp beni görene kadar koridordan aşağı inemiyorum, yürüyüşü tam gaz devam ediyor.

"Konuşmamız gerek." Jase'in sesi koridorda bir aciliyet hissiyle yankılanıyor. "Şimdi."

"Neler oluyor?" Alnımın kırıştığını ve adrenalin pompalandığını hissederek ona soruyorum

Daha sert.

"Bir ihlal oldu. Görünüşe göre bir misafirimiz olacak." Gözleri bir meydan okumanın hoşnutluğunu yansıtıyor ve dudaklarım onaylamak için kıvrılıyor.

"Talvery?" Babasının aramadan önce zaten harekete geçmiş olup olmadığını ya da aptalca bir dürtüyle mi hareket ettiğini merak ederek ona soruyorum.

Jase başını sallıyor ama yüzünde endişeli bir ifade var. "Sadece altı kişi var." "Altı adam mı?" Soruyorum. "Talvery o kadar da aptal değil."

"Biri muhbir ve muhtemelen ilk kapıdan nasıl geçtiler. İkisi onun kanından."

"Birinin ona yardım ettiğini mi düşünüyorsun?" Jase'e soruyorum, muhbirin birileri tarafından

Konuştugu biri var ama hemen başını sallıyor.

"Göröldükleri anda alarma geçtik. Aria nerede?" Jase soruyor ve ben de hemen cevap veriyorum, "Yatak odamda güvende. Bir yere gitmiyor."

Onu çaldıklarını düşündükçe boğazım kuruyor ve sıkılıyor, ama endişe ve korku sadece çöküşümü getirecek.

"Kendi adamlarını sadece altı kişiyle ölüme göndermekten başka bir şey yapabileceğini düşünmesine imkân yoktu."

"Kesinlikle bir terslik var," diye ekliyor ve telefonundaki görüntüyü açıyor. İç kule boyunca altı adam, tamamen zırhlı. Bana "Onları sorgulayabilir miyiz?" diye sorarken onunla birlikte izliyorum.

Bir adamın yüzünü tanıdığımda göğsüm sıkışıyor. "Nikolai."

Buraya gelmeye cüret etti. Benim olanı almaya çalışmak için mi? Öfke kanımı dolduruyor ve kıskançlık ile intikamın kaynayan bir karışımı görüşümü kırmızıya çeviriyor.

"Önemli olmayan üç kişiyi eleyip kuzenleri ve Nikolai'yi sorgulamak için getirmeyi düşünüyordum." Alçak sesle konuşurken arkamıza, Aria'nın beni beklediği yere bakıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, Talvery'nin Aria'yı kurtarmak için içimize sızıp bizi öldürme girişiminde altımızın da öleceğinin tamamen farkında olduğunu biliyorum.

"Nikolai aptal ve çaresiz biri. Kadının burada olduğunu bildiği için geldiyse, onu sadece birkaç adamın takip ettiğini görebiliyorum."

"Hepsi yüksek rütbeli," diyorum çabucak, her birini tanıyorum. Benim sokaklarımda öldürölen birkaç kişiyi tanıyorum.

"Talvery'nin haberi olmadan gelmelerine imkan yok."

"Öldürmeye mi geldiler? Yoksa onu almaya mı?" Jase'e soruyorum ama bir saniye daha bekleseydim hiç sormama gerek kalmayacaktı. İçlerinden birinin garajın kenarına bir el bombası bırakmasını izliyorum, ardından birkaç metre daha aşağıya bir tane daha. *Öldürmeye gelmişlerdi.*

"Kapiya patlayıcı bırakmışlar. Tarama sonuçlarına göre sırtlarına bağladıkları çantalarda, eğer geçebilirlerse tüm araziye yetecek kadar patlayıcı var." Dudaklarım tehditle seğiriyor. "Öncekiyle aynı mı?" Eski evimin kül ve moloz yığını haline geldiği yeri hatırlayarak Jase'e soruyorum. "Sence aynı adamlar mı?"

Jase ve ben bakışıyoruz ama bana sözlü olarak cevap vermiyor.

Jase'in telefonuna gelen bir arama, onun telefonundaki gözetimin yerini alıyor. Cevap verdiği anda kendi telefonum cebimde canlanıyor.

"Aria arıyor," diyor Jase ben telefonuma cevap vermeden önce. Bana "Yatak odasında kalmıyor" derken gerginliğini gizlemiyor.

"Nereye gidiyor?" Ona soruyorum ama sonra bunun önemli olmadığını fark ediyorum. Eğer görürse, seçim yapmak zorunda kalacak.

"Bırakın gelsin, isterse gelsin." Jase onlara emirlerimi söylerken kalbim hızla çarpıyor ve telefonum elimde ölüyor. Neler yapabileceklerini ve neyi durdurmam, neyi korumam gerektiğini görecekt.

Bırak görsün, bırak seçsin.

"Üçünü de öldürsünler, hemen." Sesim sert çıksa da içimdeki öfke titremeye devam ediyor. Üç ceset emir verildiği anda düşecek, diğer üçü çırpınacak ama aramızda kapana kısılacak. "Diğer üçünü bana getirin."

CHAPTER 25

Aria

Keşke CARTER babamı aramama ya da ona gitmeme izin verseydi. Tüylerim diken diken oluyor ve hissettiğim sürekli soğukluk kanımı kaynatan sıcaklıkla çelişiyor.

Babamı başka bir yol olduğuna ikna edebilirim.

Ne dediğini duydum. Benim için bir mesaj. Şifreli konuşuyordu. Babam geliyor. Birkaç saat içinde, babam benim için geliyor.

Ben yokken sessiz ol ve odanda kal.

Babam, tecritte olduğumuz gece ayrılmadan önce bana bunu söylerdi, ama sadece birkaç saatliğine gideceği zaman. Eğer daha uzun sürecekse, beni güvenli eve gönderirdi.

Bu sözlerin tesadüf olmasına imkan yok. Bundan eminim. Benim için gelmeyecek olsaydı bunu söylemezdi. Bu gece bir şeyler olmayacak olsaydı o *sözleri* söylemezdi.

Kalbim duracak gibi değil. Suçluluk ve korkudan boğazım düğümleniyor. Bu şekilde olamaz. Tam olarak ne planladığını bilmiyorum ama bunlar savaş zamanlarında söylenen sözler. Kötü bir şey olacak. Bunu biliyorum. Midemin çukurunda hissedebiliyorum. Her şeyi değiştirecek.

Bir şeyler yapabilirim. Ama sahip olmadığım zamana ihtiyacım var.

Carter'ın malikânedeki kanadına giden koridorda bir aşağı bir yukarı volta atarken, babam için bir bahane ya da Carter'ın babamın tehditlerine tepki göstermemesini haklı çıkaracak bir neden bulmaya çalışıyorum. Yatak odasına gidip öylece bekleyemem. Öylece beklemeyi reddediyorum.

Az önce telefonda yaptığım konuşma kafamda tekrar tekrar dönüyor ve babamı doğru duyup duymadığımı tartışmaya başlıyorum.

Gerginlik göğsümü öyle sıkıyor ki nefes alamıyorum.

Günler sonra, babam gelmeye karar verdi. Haftalardır kayıp olmamın ardından, sonunda benim için geliyor. Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ellerim korkunç bir şekilde titriyor ve bu beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Bir yumruk oluşturup duvara çarpıyorum. Bunu bana nasıl yapabildi?

İkisini de.

Carter masum değil. Bu konuşmanın babamı kızdıracağını biliyordu. Onu kışkırtıyordu, neredeyse babamın yüzüne gülüyordu.

Ve bundan zevk aldım.

Bu zevkin her bir parçasını istedim. Babam ona nefret kusarken Carter'ın beni uçurumun kenarına itmesini arzulamamda hastalıklı ve çarpık bir şey var.

Carter, içimde ahlaksızlığı arzulayan bir yanım ve günahkâr ve çarpık bir adalet anlayışım olduğunu kanıtladı.

Daha iyi bilmeliydim. Ateşle oynuyorduk ama haftalar sonra Carter'la birlikte olmak, onun olmak, onu sevmek beni onun yanında yenilmez hissettirdi.

Ben hep böyle aptaldım.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak pişmanlığımdan kurtuluyor ve şimdiye odaklanıyorum.

Carter'a söylemek zorundayım ama söylersem babamı nasıl kurtarabilirim bilmiyorum. Ve babamın gelmeyeceğini biliyorum. Carter'ın kalesine saldırmayacak. Kiralık adamlar ya da daha kötüsü Nikolai gelecek. Carter'a söylemek sadece silahlarının hazır olmasını ve gelen her kimse daha yaklaşmadan öldürülmesini sağlar.

"Siktir." Kelime dudaklarımdan boğuk bir nefesle döküldü.

Umut doluydum, bu çağrının gerçekleşmesi için çok hevesliydim ama bunun yerine en kötü kabusum hayata geçti. Savaşı kendime ve Carter'ın kapısına getirdim.

Bir an netlik geliyor ve gözlerim kamçıyla açılıyor. Daha düşüncem netleşmeden hareket etmeye başlıyorum.

Ofiste değil. Carter telefonun olduğu ofiste değil. *Ve kapıyı kilitlediğini de hatırlamıyorum.*

Carter'ın her yerde kameraları olduğunu farkındayım ve bu yüzden hiçbir sorun yokmuş gibi yürüyorum. Omuzlarım dik ve gözlerim yaşlarla dolsa ve göğsüm parçalanma isteğiyle hıçkırma da ifademi soğukkanlı tutmaya çalışıyorum.

Bu adamlar birbirlerini öldürmeye fırsat bulamadan beni öldürecekler.

Kapı tokmağı tutuşumun altında takırdıyor ama dönüyor ve kapı kolayca açılıyor. Carter'ın beni görürse geleceğini bildiğimden hiç vakit kaybetmiyorum ve dizlerimin üzerine çöküp daha önce dikkatsizce yere atılmış olan telefonu topluyorum.

Tuşlara basarken parmaklarım titriyor ama yapıyorum. Telefonu kulağıma götürürken iki elimle kavriyorum ve kapıyı izliyorum. Şimdiye kadar bilmiyorsa, yakında öğrenecek.

Yüzük, yüzük.

Yüzüğün her duraklaması kalbimi daha çok sıkıyor.

Telefon kapandığında boğazım sanki kapanmış, görünmeyen bir şey tarafından tıkanmış gibi hissediyorum.

Cevapsız değil, ama ölü.

Clank! Tıpkı Carter'ın daha önce yaptığı gibi telefonu tekrar tekrar yere çarpıyorum ve endişenin sıcaklığının tenimi sardığını hissediyorum. Kendimi masanın üzerine atmadan önce telefonu tekrar kapattığımda dişlerim sıkılmıştı.

Derin nefes al. Sakin olup bir yol bulmalıyım.

Bir saniye bile geçmiyor. Telefonu elime alıp tekrar aramaya başlamadan önce gergin bir nefes daha almıyorum.

Boşuna.

Tik-tak, tik-tak, Carter'ın ofisinin duvarındaki saat benimle alay ediyor. Carter'ın beni terk etmesinden bu yana yaklaşık elli dakika geçtiğini gösteriyor.

Ezbere bildiğim tek numara Nikolai'inki. Dinler mi bilmiyorum. Ya da babam Nikolai'yi dinler mi? Kesin bir şey bilmiyorum ama yine de numarasını çeviriyorum.

Her seferinde bir numara.

Ve cevap vermiyor.

Telefon telesekretere düşüyor ama gelen kutusu dolu. Umutsuzluk nefesimi çalarken boğazımda dikenli bir tel yumağı çözülüyor gibi görünüyor. Her nefes alışımında daha fazlasını yutuyorum ve bu göğsümü ağrıtıyor. Parmaklarım gömleğimi tam kalbimin üzerine gömüyor, kavriyor ve dikenli acıyı uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama sadece büyüyor.

Tik-tak. Tik-tak.

Babamın numarasını tekrar arıyorum, bu sefer hoparlörü açıyorum ve daha önce yaptığım tüm numaraları bırakıyorum. Carter içeri girerse ona her şeyi anlatacağım. Etrafıma çöken kara bulutlarda başka bir umut ışığı kalmadı.

Telefondan gelen cızırtılı sesle birlikte telefonu kibarca yerine bırakıp Carter'ın koltuğuna çöküyorum.

Carter'ın bilgisayarını deniyorum. Şifre korumalı. Tyler yazıyorum. Reddedildi.

Çapraz. Reddedildi. Tanıdığım olsaydı doğum günlerini ve eski sevgilileri denerdim. Ama elimde işe yarar bir şey yok.

Zihnim kendi kendisiyle savaşıyor, saniyeler geçtikçe risk daha da artıyor. Çekmecesini açıp dosyaları karıştırarak şifresine dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Tik-tak. Tik-tak.

Saat bana oyun oynuyor. Bir buçuk saat geçti.

Nabzım çok hızlı atıyor; başka bir şey duyamıyorum. Ayağa kalktığımda başım dönüyor, sersemliyorum ve düşmemek için kendimi desteklemek zorunda kalıyorum. Masa çok soğuk ve sert geliyor ve kenarları daha önce olduğundan daha keskin.

Onları o kadar sıkıyorum ki kendimi kesmiş olabileceğimi düşünüyorum ama aşağı baktığımda hiç kan akmadığını görüyorum.

"Ona söylemeliyim," diye fısıldıyorum kimseye.

Yürürken dengemi sağlayamıyorum. Nefesimi tutmak ve söyleyecek doğru kelimeleri, söylenecek tek kelimeleri düşünmek için başımı bir anlığına duvara yaslamak zorunda kalıyorum.

Babam geliyor. Adamlar seni öldürmeye geliyor.

Yaklaşan gözyaşlarımla savaşıyorum ve kendimi hareket etmeye zorluyorum. *Ya da belki sadece kurtarmak için*

Ben.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve titreyerek nefes alıyorum.

Koridorda merdiven boşluğuna doğru yürüyorum, üşümüş ve uyuşmuş hissediyorum.

Derin nefesler, bir ayak diğerinin önünde. Babamın ve diğerlerinin hayatına böyle son vereceğim.

Onun yanında duranlar. Kuzenlerim, amcalarım. *Nikolai.*

Tanrı yardımcım olsun, lütfen.

Korkulukları sıkıca kavrarken dua ediyorum ve dizlerim zayıflarken her adımı dikkatle atıyorum.

Bana ne yapacağımı göster. Lütfen.

İkinci merdivenin yarısındaydım, hiç girmediğim arazinin arka tarafına doğru, bir silah sesi duydum. Donup kaldım.

Bir tokat ve homurtu sesi, acı dolu bir çığlıkla karışıyor. Dizlerim neredeyse bükülüyor.

Geldiler.

Çok geç kaldım. *Hayır, lütfen hayır.*

"Siktir git." Kuzenlerimden birine ait olduğunu düşündüğüm bir ses duyuyorum ve parmaklıkları tutmaktan parmak eklemelerim bembeyaz olurken sert bir tokat daha yıyorum.

Çıplak ayaklarım soğuk zemine basarken nefes alamıyorum ve seslerin geldiği yere doğru yaklaşıyorum.

geliyorlar. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, sanırım beni duyacaklar.

Bunun olmasına nasıl izin verebildim?

Carter bunu nasıl yapabilir? Düşüncem yarım kaldı ama her halükarda kalbim kırıldı.

"Bundan sonrasını biz hallederiz," diyen Carter'ın sesini duyuyorum, o sırada iki adamın arkalarını dönerek açık bir kapıdan çıktıklarını ve arka çıkışa yöneldiklerini görüyorum. İkisi de siyah giyinmiş ve silah taşıyorlardı. Tabanca ya da tüfek değil, otomatik silahlar. Görünmemek için en yakın kapı aralığında siper almaya çalışırken neredeyse kırımın üstüne düşüyordum.

Zemine sürtünen metalin çıkardığı ses ancak tekmelenerek uzaklaştırılan silahlara ait olabilir.

Silahlar ve sorgulama. Bu bir sorgulama. Kalbim hızla çarpıyor ve bunu durdurmak için ne yapabileceğimi düşünüyorum.

"Nerede o?"

Nikolai. Seslerin geldiği ön odanın hemen köşesindeki duvarı kavıyorum. Adrenalin, korku ve ihanetin karışımı damarlarımda dalgalar halinde dolaşüyor ve düşünme yeteneğimi bile bastırıyor.

"Tekrar soracağım, kibarca. Doğrudan aldığınız emirler neydi?" Jase'in sesi soğuktu. Hayal edebileceğimden daha soğuk ve sert. "Yoksa hiç emir almadın mı?"

Zar zor nefes alabiliyorum ve aldığım da sesim çok yüksek çıkıyor. Köşeyi dönüp yere eğilerek kimsenin beni görmemesi için dua ettiğimde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Patronun seni gerçekten bir hevesle ölüme mi gönderdi? Bir orduya karşı altı adam mı?"

İki elimle ağzımı kapatıyorum ve köşeyi döndüğümde önümdeki manzara karşısında neredeyse öne düşüyorum, kanımın akışı sorgulama seslerini bastırıyor, ancak deriye çarpan ve kemiğe çarpan bir silahın sesi net bir şekilde duyuluyor.

Gözlerim sımsıkı kapalı ve midemde bir bulantı kıpırdanırken, gözlerimi zorla açıyorum. Kendimi her şeyi görmeye zorluyorum.

Nikolai üç kişiden biri. Diğer ikisi kuzenlerim, Brett ve Henry. Onlar kardeş ve benden yaşça büyükler. Her tatili paylaştık. Brett'in düğününde nedimeydim. Brett'in yere kan tükürdüğünü gördüğümde yıllardır birlikte katıldığımız her etkinlik gözlerimin önünden geçiyor. Yüzünün sol tarafı çoktan morarmış ve zırhının siyah göğüs zırhı kanla kaplanmıştı.

Kalbim sıkışıyor. Bunu görmek istemiyorum. İzleyemem. İzleyemem ama bir şeyler yapmalıyım. "Sana bir bok söylemiyoruz," diye alay ediyor Brett ve Henry onun yanında debeleniyor. Bilekleri arkadan bağlı olan Henry sallanıyor. Sağ gözü şişmiş ve tek görebildiğim o.

iyi değil.

Sana ne yaptılar? Bu soruyla kalbim kanıyor.

Jase ve Declan'ın silahları kafalarının arkasına doğrultulmuş, üçü de önlerinde sıra halinde diz çökmüşlerdir.

"Arkadaşlarınıza daha sonra değil de daha erken mi katılmak istiyorsunuz?" Jase onlara sorar.

Hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim. Midem bulandı. Bakışlarım hayatım boyunca tanıdığım üç adamın üzerinde gezinirken boğazımdaki safra kabarıyor, bir tetik çekilse hayatları sona erecek kadar yakınlar.

"Siktir git," diye homurdanıyor Nikolai, dikkatimi ona çekerek. Carter'a nefretten başka bir şeyle bakmasa da, gözleri acısını gösteriyor. Ve bu benim felaketim.

Savaş hiç şimdiki kadar canlı olmamıştı.

İşte o zaman gözlerimi önemli olana yönlendiren bir ışığın parladığını görüyorum.

Carter'ın silahı pantolonunun arkasına sıkışmış. Bana doğru bakıyor, odanın ışığı üzerine yansıyor. Ve arkasındaki yerde duran silahlar. Üç silah ve bir tanesini Nikolai'nin silahı olarak tanıdım.

Silahlarını aldı, onları ailemden uzaklaştırdı. Ve şimdi Jase ve Declan'ın önünde diz çökmüş, infaz edilmeyi bekliyorlar. Kurulan bir silahın sesi beni ileri itiyor ve bana başka seçenek bırakmıyor.

Silahlara doğru sürünürken ellerim titriyor. Almaya çalışırken bir tanesi yerde çiziliyor ve o noktada beni gördüklerini biliyorum. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Silahı olmayan düşmana silahı doğrultuyorum.

Zayıf bacaklarımın üzerinde duruyorum ve silahı olabildiğince sıkı kavriyorum. Carter'ın kafasının arkasına nişan alıyorum. Bir seçim yaptığımı biliyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum ama tek arkadaşımı ve ailemi koruma ihtiyacından güç alıyordum.

"Carter," diye sesleniyorum ve Carter yavaşça dönüp bana bakarken odadaki herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Nefes verirken gözleri parlıyor, ama geri çekilmiyor, beni ciddiye alıyor gibi bile görünmüyor. Bana, giysi giydirme oyunu oynayan bir çocuğa baktığınız gibi bakıyor. Tehditkâr değil ve sanki sadece şirinlik yapıyorlarmış gibi. Bu beni mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde kesiyor.

Beni gerçekten çok az önemsiyor. Gerçekten de hepsini öldürecek ve benden hizaya girmemi, itaat etmemi ve her isteğine boyun eğmemi bekliyor.

Bana doğru adım attığında ve ellerim titremesine rağmen tetiği geri çektiğimde, yüz ifadesi değişiyor ve verdiğim zarar o anda benim için çok net. Onaylamayan ve sinirli sert ifadesi daha önce hiç görmediğim bir ifadeye dönüşüyor. Yontulmuş yüz hatlarını daha da baskın ve kötü gösteren bir sertlik ve keskinlik maskesi.

Durduğu yerde nefes alışını duyabiliyorum. Onunla ilgili her şey dehşet verici, gözlerindeki bakış hariç. Parlak gümüş lekeleri olan o kara gözler hâlâ başka bir şeyle parlıyor. Umut, belki? Ama ona seslendiğimde, boğazımdaki ve göğsümdeki gerginliğin cesaretimi kırdığını hissederek kayboluyor. "Bırak gitsinler," diye zorluyorum kelimeleri ve güçlü bir şekilde çıkıyorlar. Nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü şu anda güçsüzlükten başka bir şey hissetmiyorum.

Carter'ın içinde hâlâ acı çeken çocuğu yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum. Güvenini kaybettim. Carter'ın gözleri donuklaşırken ve karanlık gözlerini kaplarken bunu görebiliyorum. Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim ama başka ne yapabilirdim ki? Umutsuz bir durumdayım ve kazanmamın hiçbir yolu yok.

Her hareketimi kontrol eden adrenalin ve korku karışımının etkisiyle avuçlarım çok sıcak ve karıncalanıyor ve neredeyse silahı düşürüyorum ama bir şekilde onu sabit tutuyorum ve Carter'a doğrultuyorum.

"Hepimizin beklediği kız," diyor Carter yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan. Kibirli bir gülümseme yok. Nefret ve iğrenme dolu tehditkâr bir bakıştan başka bir şey yok.

Başını eğiyor ve boğazından alçak sesle ve derinden bir kelime söylüyor, bu da omurgamdan aşağıya mide bulandırıcı bir ürperti gönderiyor. "Talvery."

DEVAM EDECEK...

CARTER VE ARIA'NIN HİKAYESİ [NEFESSİZ](#)'DE DEVAM EDİYOR!!! Bu sürükleyici hikayede bundan sonra olacakları kaçırmak istemezsiniz! [Hemen sipariş](#) verin!